

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McClure_Ken-Jak_boda_stir.PDB

PDB Name: McClure_Ken-Jak_boda_stir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.11.2003
Modification Date: 18.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jak bodá štír

Ken McClure

...Vrtkáva Štěštěno, jež neznáš mír,
zrádně nás bodáš tak, jak bodá štír,
žihadlo hlava skrývá lichocením,
tvůj ocas nese smrt, smrt otrávením.
Ty ošemetná slasti, sladký jede,
přišero, již tak prohnaně se vede
ve stálých barvách dát svým darům plát,
aby se moudří mohli nachytat...

Geoffrey Chaucer
Povídka kupcova
Přeložil Zdeněk Hron

PROLOG

Tel Aviv

Dexter zaparkoval a nemotorně vystoupil. Asi byl zvyklý jezdit v něčem větším, než byl tenhle zelený fiat. Kráčel Ben Jehudovou ulicí klidným a nedbalým krokem, typickým pro Američany, kteří vyrostli ve stínu Garyho Coopera a Johna Waynea. Nebylo to záměrné, byl to výsledek vytrvalého podvědomého vlivu z raného mládí. Ostříhané vlasy, elegantní lehký oblek, zářící košile, pečlivě upjatý límeček, tak vypadají lidi Dexterova postavení. Měl to celkem jednoduché. S módou si nemusel trápit hlavu.

Vešel do letecké kanceláře, do příjemně chladné klimatizované místnosti. Urovnal si brýle a rozhlédl se. U pultu byl jeden zákazník. Dexter se vyhnul pohledu úředníka, který vstal, aby mu byl k dispozici, vzal si letáček a soustředěně ho studoval, dokud se zákazník nerozloučil. Dveře se zavřely a Dexter odložil letáček.

"Prosím, pane. Co si přejete?" zeptal se úředník.

"Chtěl bych zjistit, jak to vypadá s linkou LH 703," řekl Dexter.

"Žádnou linku LH 703 nemáme, pane."

"Mohl byste mi to ověřit?"

"Okamžik, prosím." Úředník odešel dozadu a za chvíli se vrátil. "Pan ředitel vás očekává, pane."

Dexter přikývl. S lidmi nižšího postavení neztrácel zbytečných slov. Úředník mu podržel dveře, Dexter vešel do dlouhé chodby a zabočil vpravo. Poradit nepotřeboval, věděl, kam má jít. Chodil sem dvakrát, třikrát do roka se zprávami, nebo když byl zvlášť vyzván, jako dnes ráno. Zastavil se u modrých dveří a stiskl knoflík. Chvíli to trvalo. Prohlédla si ho televizní kamera, pak se ozvalo zabzučení a cvakání elektronického zámku za tři tisíce dolarů. Pancéřové dveře se uvolnily a vpustily ho dovnitř.

"Dobrý den, pane Dextere," pronesla usměvavá dívčina za psacím strojem.

"Dobrý den, slečno Lingová." Gary Cooper byl k dámám vždy zdvořilý.

"Šéf na vás čeká." Dexter jí věnoval úsměv a vešel do další kanceláře.

"Rád vás vidím, J.D.," ozval se menší šedovlasý muž za psacím stolem. "Už jste si trochu zvykl na Tel Aviv?"

"Ne," odpověděl Dexter přímo. "Nejhorší štace, jakou jsem kdy měl."

"Stejně na tom nesejde, i kdyby se nám všechny líbily," zasmál se šedovlasý muž.

"Asi ne," řekl souhlasně Dexter, i když nechápal, proč vlastně.

"Neztrácejte náladu. Příště to může být Paříž."

"Při mém štěstí to bude La Paz."

"Štěstí s tím nemá co dělat. Jste stejně dobrý, jako váš předchůdce."

"Takže to bude La Paz," poznamenal Dexter.

"Žádné pokroky?"

"Ani v nejmenším."

"Tohle vám třeba pomůže." Muž před něj přistrčil list papíru. "Přišlo to dnes časně ráno z londýnské stanice. Je to odpověď na váš dotaz na periferní objekty, jak jste ho rozeslal všem stanicím. Tenhle objekt je mrtvý."

Dexter si četl zprávu, rozpoznal dekodovací styl slečny Lingové. "OBJEKT: Martin Klein. ZAŘAZENÍ: Periferní objekt kartotéky v Tel Avivu. ZPRÁVA: Objekt zemřel v nemocnici sv. Tomáše, Surrey, Anglie. Příčina smrti neznáma."

Připojena data a časy.

Dexter se podíval na hodinky a zjistil, že Klein je mrtev šest hodin. "Jakživ jsem o něm neslyšel," řekl.

"Toho jsme objevili my," sdělil mu šedovlasý muž. "Klein byl zařazen jako periferní objekt, protože nedávno pracoval dva měsíce v jedné genetické laboratoři v Tel Avivu."

Dexter přemýšlivě přikývl. "Možná na tom nic není, ale stálo by za to, podívat se na pitevní protokol."

"Už jsem o to Londýn požádal."

"Děkuju." Dexter vstal a zapnul si sako. Druhý muž se opřel v židli a dal si ruce za hlavu.

"Slyšel jsem, že máte uvnitř agenta."

"Mám," odpověděl Dexter, "ale k ničemu to nevede. Objekt je čistý jak padlý sníh." Dexter se opřel o stůl. "Jste si jist, že je ten chlápek do toho namočený? Nemůže to být omyl?"

Šedovlasý muž pečlivě uvažoval o své odpovědi.

"'Namočený' není ten pravý výraz, J. D. Je to mozek celého případu. A navíc, mozek s univerzitním titulem a má přístup ke všemu, co potřebuje. To je, milý příteli, kombinace, při které může být La Paz velmi atraktivním stanovištěm."

1

Doktoru Johnu Fearmanovi začal vyvstávat na čele pot, když už potřetí musil ustoupit. "Držte ho v klidu, proboha vás prosím," utrl se nezvykle ostře.

Sestra Jane Longová nebyla zvyklá, aby s ní takhle mluvil mladší sekundář, ale dnes to pominula. Uvědomovala si, jakému napětí je doktor Fearman vystaven. Odpověděla záměrně klidně: "Já se snažím, pane doktore, ale pacient má křeče."

Fearman si uvědomil její tón. "Promiňte. Zkusíme to znovu."

"Okamžik." Sestra Longová přivolala další ošetřovatelku a obě se opřely o pacienta.

Fearman přiblížil jehlu k pacientovým obnaženým zádům. Potřeboval čistý vpich mezi třetí a čtvrtý bederní obratel, pěkný čistý vzorek mozkomíšního moku, a pak zase čistě ven. Za nic na světě si nepřál, aby ten člověk poskakoval ve chvíli, kdy bude mít jehlu v páteři.

Vypadalo to, že se pacient na chvíli uklidnil. Fearman zadržel dech a vbodl dlouhou punkční jehlu do páteřního kanálu. Vteřiny mu připadaly jako celé minuty, než se jehla dostala na místo a v nastavené zkumavce se objevil míšní mok - jen lehounce zabarvený krví po Fearmanově váhavém nabodnutí.

Vytáhl jehlu a s úlevou si oddechl. Ještě svůj výdech ani nedokončil, když se pacienta zmocnila silná, nezvládnutelná křeč. Fearman musil pomoci sestrám, aby pacienta udrželi, a s hrůzou si představoval, co by se dělo, kdyby ten člověk měl jehlu ještě v zádech.

Záchvat polevil. Fearman pohlédl na hodiny na zdi; bylo 1.14 po půlnoci. Šestadvacet minut nato přišly výsledky z biochemické laboratoře, kde požádali službu konajícího laboranta, aby provedl testy. Bílkoviny: normální; glukóza: normální; chloridy: normální.

Fearman nevěřil svým očím. "Ale vždyť to musí být meningitida," řekl nahlas. "Má všechny příznaky."

"Až na ty normální hodnoty v mozkomíšním moku," ozvala se Jane Longová.

"Vy jste jistě zažila mnoho případů meningitidy, sestro. Moc by mě zajímal váš názor."

Jane Longovou to potěšilo. Fearman chce odčinit svou předešlou hrubost. "Souhlasím s vámi, pane doktore. Pacient vypadá na klasickou meningitidu."

"Ale podle tady toho ne," zamával Fearman laboratorní zprávou.

"Možná, že je virová?"

"Možná, ale průběh by vypadal jinak. Kdo z lékařů dneska slouží na bakteriologii?"

"Doktor Anderson."

Fearman pocítil tichou vděčnost. Neil Anderson byl jeho spolubydlicí. Volat ke konzultaci jině lékaře je pro sekundáře vždycky nepříjemné. Udělej to víckrát a pošramotíš si pověst; taková pověst může pěkně poškodit kariéru. Když zavoláš přítele, to se nepočítá.

"Neile? Potřeboval bych tě."

"O co jde?"

"Mám tu pacienta s příznaky těžké bakteriální meningitidy, ale biochemický rozbor je normální."

"Může být virová."

"Neřekl bych. Přese všechno mi připadá jako klasická bakteriální. Mohl by ses podívat na jeho mozkomíšní mok? Jestli bys něco nenašel?"

"Hned tam budu."

Jakmile se Anderson objevil za oknem, vyšel Fearman ze služebního pokoje. "Díky, Neile. Tady to je." A podal Andersenovi zkumavku s mozkomíšním mokem.

"Kdo je pacient?" zeptal se Anderson.

"Martin Klein, dvacet dva let, Izraelec. Jeden z našich mediků. Jeho spolubydlící volal sanitku těsně před jednou; pokračuje to strašně rychle."

"Volal jsi Lennox-Adamse?"

"Zatím ne. Počkám, až se na to koukneš ty."

Anderson přikývl. "Tak já jdu na to."

Vyšel z vyhřáté nemocnice a rozběhl se přes dlážděný dvůr k lékařské fakultě; chladný noční vzduch ho štípal do tváří. Uvnitř zjistil, že starý a pomalý výtah je někde nahoře, a tak se rozhodl vyběhnout po schodech. Než se dostal na bakteriologické oddělení ve třetím patře, slušně se zadýchal.

Dvakrát zašmátral, našel vypínač a zářivky se rozblikaly. Přelil tekutinu do odstředivkové zkumavky a zapnul motor. Jsou-li ve vzorku nějaké bakterie, usadí se na dně zkumavky během několika minut. Zatímco odstředivka běžela, připravil si mikroskopická sklíčka a kultivační destičky pro naočkování, jakmile se vzorek zastaví.

Automatická brzda zastavila centrifugu a místností se rozléhal zpomalující se bzukot motoru. Anderson vyjmul zkumavku a podřel ji proti světlu. Moc usazenin tam není, pomyslel si, ale slil svrchní kapalinu a zbytek naočkoval na kultivační destičky a mikroskopická sklíčka. Kultury dal do inkubátoru, sklíčka obarvil nad výlevkou u okna a dal je pod mikroskop.

Pomalů pohyboval deskou mikroskopu a pozorně prohlížel vzorek zprava doleva. Zopakoval prohlídku v opačném směru, ale stále bezvýsledně. Žádné bakterie neviděl. Po šestém pokusu zavolal Fearmana. "Je mi líto, ale v přímém náteru jsem nic nenašel."

"Do háje."

"Připravil jsem si sklíčko pro vyšetření v zástinu, kdyby to byla tuberkulózní meningitida, ale pochybuju o tom."

"Já taky. Myslím, že umírá. Zavolal jsem Lennox-Adamse."

"Přijdu, hned jak to tu skončím."

Anderson prohlédl druhé sklíčko se stejně negativním výsledkem. Zhasnul a vrátil se do nemocnice. Když se blížil k místnosti, kde byl Fearmanův pacient, uslyšel úzkostný křik a třesk. Vešel a spatřil, jak jedna z ošetřovatelek byla odmrštěna přes celou místnost. Pacient koulel vyděšenýma očima a rukama šermoval do všech stran. Anderson přiskočil, aby ho pomohl Fearmanovi a sestře Longové zkrotit. Nešlo to snadno, protože Klein byl sportovní dvaadvacetiletý mladík.

Anderson cítil Kleinovy svaly, tvrdé jako železo, když se celého těla zmocňovala křeč. Viděl žíly na krku, naběhlé až k prasknutí. Z hrdla se Kleinovi dralo chroptění, jak se bránil nevýslovné hrůze, kterou viděl jenom on.

Právě když Fearman s Andersenem začali mít situaci pod kontrolou, vykřikla sestra Longová s úzkostí, jakou od ní dosud nikdo neslyšel: "Jazyk, doktore, jazyk!"

V záchvatu smrtelných bolestí si Klein zabořil zuby do jazyka. Anderson a Fearman nemohli pustit pacientovy ruce, a tak se jen bezmocně dívali, jak Klein rozšklebí ústa a zakusuje se hloub a hloub. Krev mu stékala po tvářích a tekla stružkami, které vytvořily křečí ztvrdlé šlachy a svaly na krku.

Jane Longová se natáhla přes Fearmanova záda a pokoušela se Kleinovi rozevřít čelisti, ale bez úspěchu.

"Vezměte tupý konec kleští, sestro," řekl Fearman.

"Vylomím mu zuby."

"Bez zubů se dá mluvit," poznamenal Anderson.

Jane Longová uposlechla a podařilo se jí proniknout kleštěmi do mezery mezi zuby na levé straně Kleinových úst.

"Co se tu, propánakrále, děje?" uslyšeli za sebou melodický hlas. Náležel přednostovi oddělení Nigelu

Lennox-Adamsovi, jemuž Fearman telefonoval. "Proč ten člověk nedostal sedativa?"

"Dostal," odpověděl Fearman, celý bolavý po pěstním zápase.

"Tak mu dejte víc!" zahromoval Lennox-Adams, jako by mluvil s hlupákem.

"Dostal maximum..." řekl Fearman.

"Dejte mu víc. Na mou odpovědnost."

"Sestro, prosím vás," oslovil Fearman sestru Longovou, která s profesionálním klidem připravila injekční stříkačku a řekla "Hotovo."

Fearman uvažoval, jak má pustit Kleinovu ruku a vzít si injekci.

"Dejte to sem," vybafl Lennox-Adams. Vpíchl Kleinovi injekci a vhodil prázdnou stříkačku do misky, kterou mu sestra nastavila. "A teď tu budeme mít pořádek," dodal, ustoupil od lůžka a čekal, jak na Kleina sedativum zapůsobí.

Nezapůsobilo. Kleinovo tělo se dál zmítalo v křečích, jako by jím proudila elektřina. Jeho hrůzou vyřeštěné oči vyzrazovaly, jaká noční můra mu zaplavuje mysl. Lennox-Adams přihlížel se vzrůstající nechutí, že sedativum nezapůsobilo.

Kleinovo tělo znovu ovládla křeč. Zada se prohnula do oblouku a svaly se strnule napjaly. Personál se bezmocně díval, jak se kůže na Kleinově obličeji stahuje, až odhalila všechny zuby. V hrdle zachroptělo, agónie skončila. Klein byl mrtev.

"Díky Bohu," pronesl Lennox-Adams klidně. Nikdo jiný nepromluvil. Lennox-Adams přistoupil k lůžku a hleděl na ohavnou masku smrti Martina Kleina. "Informujte mě, prosím, doktore Fearmane."

Fearman si vzal k ruce poznámky, protože předkládal zprávu svému nadřízenému. "Pacient Martin Klein byl starý dvaadvacet let, izraelský státní příslušník, studoval u nás na lékařské fakultě."

"Náš kolega?"

"Ano. Třetí ročník."

"Pokračujte."

"Onemocněl včera večer. Stěžoval si na velké bolesti hlavy, nevolnost a strnutí šíje. K půlnoci měl vysokou horečku a začal blouznit. Jeho spolubydlíci zavolali pohotovost a v jednu hodinu byl pacient přijat do nemocnice. Všechny příznaky ukazovaly na těžkou meningitidu."

"Či to byl názor?"

"Můj."

"Pokračujte."

"Provedl jsem bederní punkci a vyžádal si biochemickou analýzu mozkomíšního moku."

"A?"

"Všechny hodnoty byly normální."

Lennox-Adams se zatvářil překvapeně, ale neřekl nic.

"Zavolal jsem doktoru Andersenovi - má dneska službu na bakteriologii - a požádal jsem ho o bakteriologické vyšetření Kleinova mozkomíšního moku."

"A?"

"V přímém nátěru ani v zástinu jsem žádné bakterie nenašel," řekl Anderson. "Samozřejmě je možné, že se něco objeví v kultuře."

"Tuto možnost si uvědomuji, doktore," řekl Lennox-Adams ledově. Odhrnul s Kleinova těla prostěradlo. "Říkáte, že je z Izraele?"

Fearman přitakal a vyměnil si pohled s Andersonem, zatímco Lennox-Adams pokračoval v prohlídce Kleinových paží a nohou. Po delší chvíli ustoupil od lůžka a kývl na Jane Longovou, která opět přikrývku upravila.

"Hledal jsem stopy po kousnutí," řekl Lennox-Adams. "Viděl jsem kdysi smrt po vzteklině; vypadala stejně."

Přednosta odešel a Jane Longová přivolala zřízence, aby odvezl Kleinovo tělo do márnice.

"A já jdu taky," prohlásil Anderson.

"Nechceš si dát kafe?" zeptal se Fearman.

"Totiž... nebyl jsem tak docela sám, když jsi volal..."

"Nebyl jsi... A tak! Znáš ji?"

"Angela Donningtonová... myslím, že ze sedmého oddělení."

"Vím, vím, blondýna, hlas jak samet, nádherný nohy."

"Dali jsme si pozdní večeři."

"Jasně," zašklebil se Fearman. "Tak ahoj ráno."

Anderson se vrátil do bytu. Angela spala jak nemluvně, světlé vlasy rozhozené po polštáři a šatstvo po kouskách rozptýlené po podlaze, cestou, kudy na začátku večera postupovali podle Kámasútry od gauče k ložnici. Anderson se svlékl a vklouzl ke spící postavě. Pohnula se, když ji obejmul, a ospale zamumlala: "Už ses vrátil?"

"Zajisté," odpověděl Anderson hlasem, o němž doufal, že je hluboký a vzrušující.

Angela se zahihňala a pohládila ho po stehně. Zazvonil telefon. Anderson zaklel a zašátral po sluchátku.

"Neile? To jsem já, John."

"To mi děláš naschvál, Fearmane?" zasyčel Anderson.

"Ne, moc mě to mrzí, že tě otravuju, ale je to důležité. Probíral jsem se dokumentací Martina Kleina a zjistil jsem, že byl jedním ze študáckých dobrovolníků na pokusu s galomycinem. Ty na tom taky děláš, ne?"

"To dělám," odpověděl Anderson. Naštvanost vyprchala. "Dík, žeš mi dal vědět." Položil telefon a rozsvítil lampu u postele.

Angela stiskla víčka a zaprotestovala. "Co se děje?"

"Dnes v noci zemřel jeden medik, vypadalo to na meningitidu, ale byl to dobrovolník na zkoušku galomycinu."

"Gal... aha, to nový antibiotikum, co se zkouší."

Anderson přikývl.

"Snad nechceš říct, že ho zabil ten lék?" Angela už měla oči dokořán.

"Ne, to jistě ne, ale musí se zjistit, co bylo příčinou, než někdo začne říkat právě to, co ty jsi řekla teď."

"Ale proto snad máte dobrovolníky? Aby se zjistilo, jestli je lék bezpečný nebo ne?"

"Probůh, ne," odpověděl Anderson, "bezpečnost nového medikamentu musí být ověřena dávno před tím, než se dostane do nemocnice. My ho dáváme dobrovolníkům z daleko míň dramatických důvodů - abychom zjistili vedlejší účinky: když dáš nový lék pacientovi a jemu se začne motat hlava, nevíš, jestli za to může lék, nebo jeho nemoc. Ale když ho dáš dvanácti zdravým študákům a všichni pocítí závratě, víš, že je to ten lék. A taky musíme znát vhodnou dávku, takže to dáváme dobrovolníkům a pak testujeme krev a moč, abychom zjistili, kolik se jim toho dostalo do organismu."

"Neile?"

"Hm?"

"Víš, že mě nudíš?"

Anderson zhasnul a ve tmě se k Angele přitiskl. Pohládl ji po bocích a přitáhl si ji k sobě. "Tak teď... tě budu nudit ještě chvíli."

Angela se zasmála. "Jako vtip to dobrý není... ale jako nápad ano."

V laboratoři byl Anderson krátce po deváté. Ze všeho nejdřív šel zkontrolovat kultury z Kleinova případu, které založil

uplynulou noc. Žádná nejevila známky pomnožení bakterií. Byly stále naprosto sterilní. V půl desáté přišla nemocniční poštou výzva, aby se všichni, kteří se zabývají testováním antibiotika galomycinu, dostavili přesně v půl jedenácté do kanceláře ředitele nemocnice.

Zbývající hodinu věnoval Anderson úkolu, který ho v těchto dnech nejvíc zaměstnával: proč tolik infekcí v nemocnici nereaguje na běžný způsob léčby. Laboratorní kultury z dnešního rána vykazovaly další dva kmeny bakterií, které si zřejmě vypěstovaly imunitu vůči antibiotikům první volby. Dohromady to už bylo osm kmenů za posledních dvanáct dní. Připravil testy k alternativní léčbě pacientů.

Laboratoř opustil v deset dvacet tři a přešel přes nádvoří do nemocnice. Slalomem mezi vozíky s pacienty a materiálem prošel chodbou; u hlavního schodiště na něj někdo zavolal. Kousek za ním spěchala nemocniční lékárnice Mary Ryleová. Byla to hubená stará panna ke čtyřicítce, která obětovala svůj život péči o starou matku - a podle Andersenova mínění ho tak promárňovala. Když Andersen dostihla, zřejmě se jí ulevilo. "Díky bohu," zaštěbetala nervózně, "už jsem myslela, že jdu pozdě."

Anderson se té poznámce pousmál. Mary Ryleová byla ten poslední člověk na světě, který by někam přišel pozdě. "Máme ještě pět minut, slečno Ryleová."

"To jsem zvědavá, o jakou záhadu jde," prohodila lékárnice.

Protože už byli u ředitelovy kanceláře, nenamáhal se Anderson s vysvětlením, proč byla porada svolána. Ostatní čtyři účastníci už zde byli: ředitel nemocnice James Morton; šéflékař Nigel Lennox-Adams; vedoucí bakteriologie John Kerr - Andersenův nadřízený; a Linda Vaneová, vrchní sestra z oddělení, kde se galomycin testoval.

Sestra Vaneová se ujistila, že každý má kávu, a pak si Lennox-Adams hlasitě odkašlal, aby se ujistil, že ho všichni poslouchají.

"Nebudu chodit kolem horké kaše," ujal se slova. "Zemřel jeden z našich mediků, který patřil k dobrovolníkům na galomycin." Odmíchl se a Mary Ryleová vymodulovala na několik způsobů 'to je strašné'. "Ovšemže nic nenasmědčuje, že by s tím galomycinem měl něco společného, ale pro přehled je naprosto nezbytné, abychom přesně určili příčinu smrti."

"To znamená, že nevíte, proč zemřel?" zeptal se James Morton.

Lennox-Adams mu vylíčil okolnosti Kleinovy smrti.

"Aha," řekl Kerr a otočil se k Andersonovi. "Říkáte, že pod mikroskopem jste nic nenašel?"

"Vůbec nic."

"A na kulturách?"

"Dnes ráno negativní."

"Zařídili jste pitvu?" zeptal se Kerr Lennox-Adamse.

"Dnes odpoledne v půl třetí. Abych řekl pravdu, závisí to teď na laboratorních testech. Podle Fearmana prokazoval pacient, když byl přijat do nemocnice, typickou bakteriální meningitidu. Když jsem ho viděl já, vypadalo to jako poslední stadium vztekliny. To znamená, že jako lékaři prostě nevíme, o co šlo."

Anderson se vracel zpátky do laboratoře s Kerrem a zastavil se s ním, když si zapaloval dýmku. Po několikerém mocném zadýmání Kerr řekl: "Chtěl bych, abyste byl odpoledne u té pitvy. Vezměte si vzorky od všeho, co vás napadne."

"Dobře," odpověděl Anderson bez velkého nadšení. Rozhodl se, že dnes radši nepůjde na oběd.

Patologie byla v suterénu lékařské fakulty. Původně sem byla umístěna proto, aby koňmi tažené pohřební vozy mohly přivážet a odvážet svůj náklad zadním vchodem, z dosahu zvědavých pohledů. Důvod platil dál, jenom koně už zmizeli.

Anderson se zeptal zřízence u vchodu na Kleinovu pitvu.

"Číslo pět," odpověděl a pokynul hlavou doleva.

Anderson se vydal udaným směrem a prošel zelenými lítacími dveřmi, označenými bílou pětikou. Ocítl se v prázdné převlékárně, ale z pitevně za ní slyšel hlasy. Už se začalo. Převlékl se do pláště a galoší a po několikerém nadechnutí, aby se obrnil proti zrakovým a čichovým vjemům patologie, vešel.

Patolog vzhlédl od stolu a podíval se na Andersena přes půlkové brýle.

"Anderson z bakteriologie. Vezmu si vzorky."

"Gelman," řekl patolog.

Zřízenec zapojil do stolu přívod vody, která s bubláním protékala drenážními kanálky.

Anderson pohlédl na obličej mrtvolky a znovu spatřil výraz hrůzy, jaký viděl už dnes časně ráno. Žlutobílá smrtelná zsinlost kůže působila dojmem ještě hrůzostrašnějším.

"Nehezka smrt," řekl Gelman, když si všiml Andersenova pohledu. Otevřel tělo mohutným řezem.

Gelman vyjímал vnitřní orgány, pozorně je prohlížel, vážil a výsledky pozorování diktoval do magnetofonu. Anderson jej chvílemi zastavoval, aby si skalpelem a pipetou odebral vzorky tkání a tělesných tekutin. Dával je do sterilních skleněných lahviček k přepravě do laboratoře. Jako poslední přišla na řadu hlava; když Gelman kolem dokola trepanoval lebku a odklopil ji jako čapku, naplnilo se ovzduší pachem spálených kostí.

Konečně Gelman odstoupil od stolu a svlékal si rukavice.

"Tak," řekl poněkud sklesle, "doufám, že někdo z vás tam něco najde. Pokud jde o mě, právě jsem rozřezal dokonale zdravého dvaadvacetiletého mládence."

Anderson si uložil poslední vzorky a připojil se ke Gelmanovi, aby se umyl. "Doktor Lennox-Adams myslí, jestli to nebyla vzteklina."

"Pochybuju," řekl Gelman. "Nejsou na něm žádné známky pokousání."

"Ale vzteklina může mít hodně dlouhou inkubační dobu, ne?" řekl Anderson; doufal, že se jeho námitka staršího muže nedotkne.

"To je pravda," odpověděl Gelman a utíral si ruce. "Ale stejně o tom pochybuju. Smrt se dostavila neobyčejně rychle

od chvíle, kdy nemoc vypukla... vypadá to spíš na toxický šok."

"Takže otrava je možná?"

"Asi jedině ta, ale Bůh ví jaká. To musí vyřešit laboratoře."

Anderson se vrátil na své oddělení a znovu se myl, přestože už měl jedno mytí za sebou. Drhnul si ruce a paže, dokud si nebyl jist, že na něm nezůstala ani stopa zápachu z pitevně. Chrstnul si na obličej teplou vodu, studenou vodou z fontánky si vykloukl a vyplivl ji do výlevky s uspokojivou přesností. "Pro pána," brumlal si mezi zuby, když zjistil, že ručičky jsou umístěny ve stojanu opačně. "Možnost je půl na půl, ale ta ženská to nikdy netrefí správně..."

Požádal jednoho z mladších laborantů, aby odnesl část vzorků na virologické oddělení, a pustil se do přípravy svých vlastních testů. Když měl konečně stojánky s kultivačními zkumavkami a destičkami bezpečně v inkubátoru, bylo hodně po sedmé. U východu se setkal s Johnem Kerrem, odcházel z budovy poslední.

"Máte všechno, co jste potřeboval?"

"Už se to testuje."

"Četl jsem vaši zprávu o dalších dvou kmenech, které nereagují na léčbu," řekl Kerr.

"To je záhada," odpověděl Anderson. "Pacienti na antibiotikum reagovali dobře, pak se to najednou zastavilo a přišla recidiva."

"Našel jste nějakou alternativní terapii?"

"Ano, ale zatraceně rád bych věděl, o co vlastně jde."

Kerr přikývl. "Napadá vás něco?"

"Zatím nic. A vás?"

"Ne. Musíme si o tom promluvit."

Uplynulo pět dnů, než se galomycinový tým znovu sešel, pět dnů, během nichž Anderson marně pátral po sebemenším důkazu o bakteriální infekci ve vzorcích z pitvy Martina Kleina. Věděl, že virologické oddělení dospělo ke stejné nulovému závěru, když hledalo důkazy o vzteklině. Lennox-Adams oznamoval podobné zprávy z patologie a od biochemiků a jen stěží ovládal podrážděnost.

"Pět dnů hledání a výsledek žádný. Zatraceně. Pokud se dá z laboratorních výsledků vůbec něco vyvodit, je to hypotéza, že příčinou smrti byl pravděpodobně nějaký prudký jed. Když ho nedokázali izolovat biochemici, bude podle mého názoru bakteriálního původu."

Anderson s překvapením zjistil, že míček je na jeho straně a smečoval: "Nenašel jsem žádný důkaz o přítomnosti bakterií, pane přednosto."

"Chcete tvrdit, že jste v Kleinově těle neobjevil vůbec žádnou bakterii?" zeptal se Lennox-Adams, jako by nevěřil svým uším.

Anderson se kousl do rtu a ovládl se. "To netvrdím, pane přednosto. Našel jsem normální organismy, jaké lze předpokládat v lidských vnitřnostech. Chtěl jsem říci, že jsem nenašel důkaz o choroboplodných bakteriích."

"Doktor Kerr by se možná laskavě na ty kultury podíval," pokračoval Lennox-Adams odmítavě a přerovnával na stole skleničky a papíry.

Anderson se znovu kousl do rtu.

"Mám plnou důvěru ve schopnosti doktora Andersona," řekl Kerr.

"Přesto..."

"Přesto mám ve schopnosti doktora Andersona plnou důvěru," odpověděl Kerr studeně.

"Ovšem," řekl Lennox-Adams s nepřesvědčivým úsměvem. Změnil předmět hovoru a informoval o dalším vývoji při zkouškách galomycinu. "K dnešnímu dni jím léčíme třicet šest pacientů a konstatuji, myslím, správně, že se neprojeví žádné vedlejší účinky," rozhlédl se po přítomných se zdviženým obočím.

Kerr zareagoval: "Jeden pacient měl aftózní zánět ústní dutiny, ale to může vyvolat každé antibiotikum."

"Výborně. Jak vypadá krevní obraz u dobrovolníků, doktore Andersone?"

"Je velmi dobrý. Myslím, že můžeme snížit dávkování z pěti set na dvě stě padesát miligramů."

"Souhlasím. Dohlédnete na to laskavě, slečno Ryleová?"

"Samozřejmě, pane doktore, hned to zařídím," řekla Mary Ryleová a jen stěží se ubránila, aby ze samé snahy se mu zavděčit neudělala pukrle.

Anderson odcházel z porady s Johnem Kerrem. "Díky, že jste se mě zastal," řekl, zatímco Kerr šmátral v kapse po zápalkách.

"Není zač," odpověděl Kerr po mnohém zabafání. "Kdyby vám to nevadilo... rád bych se na ty kultury podíval..."

Když Anderson vešel, vařil si Fearman právě špagety. "Dáš si?"

"Ne, díky." Anderson padnul do židle. "Páni, to byl den."

"Nějaký problémy?"

"To mi teda řekni. Je Lennox-Adams vážně takovej pacholek, nebo na tom teprv pracuje?"

"Co ti provedl?"

"Chtěl, aby Kerr zkontroloval moje výsledky, jako bych byl nákej... zasranej prvňáček."

"No nazdar," řekl Fearman, míchal špagety a snažil se potlačit úsměv.

"Jednou se naštvu a to jeho dvojité jméno mu roztrhnu vejpůl a nacpu mu ho do každý nosní dírky zvlášť."

"Tohle já na vás Skotech miluju... jste taková jemná rasa."

"A tobě vysypu na hlavu ty tvý špagety!"

"Jdi ty," uklidňoval ho Fearman, "neber to osobně. Takhle se chová ke každému, kdo je niž než starší sekundář."

Anderson zavřel oči a opřel si hlavu o opěradlo. "Možná máš pravdu," připustil. "Ještě ke všemu mi dneska volala polovina všech doktorů ze špitálu a ptali se mě, na co si to hraju."

"O co jde?"

"Doporučil jsem určitý způsob léčby. Po třech dnech přišla recidiva; infekce se stala rezistentní na antibiotika. Za posledních pár týdnů k tomu došlo aspoň desetkrát."

"A ty nevíš proč?"

Anderson zavrtěl hlavou.

"Co tomu říká Kerr?"

"Oba tápeme ve tmě."

"Tak," Fearman dojedl špagety a odložil talíř, "jdu zachraňovat životy."

"Máš noční?"

"Celej tejden. Ty se dnes večer budeš bavit?"

"Když jdeš pryč, mohl bych pozvat Angelu."

Ale rozhodl se, že Angelu Donningtonovou nepozve, protože měl plnou hlavu recidivujících pacientů. Raději dohoní resty v četbě lékařských časopisů. Nalil si whisky a usadil se s perem a zápisníkem k četbě. Asi po půlhodině ho zaujal článek s titulkem Plazmidy. Autor, badatel v genetice, ve snaze přemostit propast mezi čistou vědou a klinickou medicínou, navrhoval věnovat při léčbě pozornost těmto organismům. Anderson se dočetl, že tak, jako bakterie infikují lidi, plazmidy infikují bakterie. Tyto drobné organismy se dokáží rozmnožit v bakteriální populaci neuvěřitelně rychle a svým hostitelům propůjčují nové vlastnosti. Mezi jinými i rezistenci na antibiotika.

Po dlouhé době pocítil Anderson zase jednou uspokojení. To by mohlo být ono. Jestli se plazmidy v nemocnici pomnožily ve větší míře, vysvětlilo by se tím, proč se povaha některých infekcí po pár dnech změní a je rezistentní na léčbu. Řekl si, že potřebuje víc informací. Opsal si ze závěru článku seznam pramenů. Ve fakultní knihovně budou patřičné časopisy. Podíval se na hodinky; bylo před jedenáctou. Zajde tam hned ráno... ne, půjde tam teď.

Když se vydal na pětiminutovou cestu k lékařské fakultě, vanul ostrý studený vítr. Ulice byly téměř liduprázdné; potkal jenom opilce, který se ploužil při zdi. Vešel postranním vchodem a vystoupil po schodech, vyšlapaných uprostřed generacemi mediků, kteří si podobně krátili cestu do knihovny.

Našel si příslušné časopisy a posadil se s nimi na židli k ústřednímu topení. Bylo sotva vlažné, protože systém byl starý, ale bylo to pořád lepší než nic. Zabralo mu to asi čtyřicet minut, než si našel a opsal všechno, co potřeboval, aby mohl udělat testy na přítomnost plazmidů. Vrátil časopisy na dřevěné police, dal pozor, aby je zařadil na správné místo, a zhasnul světlo.

Když zamykal dveře knihovny, uslyšel třesk rozbíjejícího se skla. Zastavil se nahoře nad schody, ale nic víc neslyšel. Byl si jist, že zvuk vycházel z patologie o patro níž, a marně se rozpomínal, jestli tam bylo světlo, když předtím přecházel nádvoří.

Tiše scházel po schodech a zastavil se před těžkými dubovými dveřmi s nápisem Univerzitní ústav patologie. Zmáčkł mosaznou kliku a zjistil, že je otevřeno. To je divné, pomyslí si, někdo tu ještě pracuje; ale nevypadalo to, že by se v některé z laboratoří svítilo. Krácel chodbou, boty mu vrzaly na napastovaném linoleu, a vešel do dvorany muzea, obrovské čtvercové místnosti, uprostřed se sochou Sira Henryho Strutherse, prvního šéfa patologie na univerzitě. Kolem stěn byly exempláře lidských orgánů a tkání, konzervované ve formalínu a vystavené ve skleněných lahvích k poučení studentů medicíny.

Nezdálo se, že by bylo něco v nepořádku; všude bylo ticho. Anderson nerozsvěcel, protože z nemocnice naproti přes dvůr sem dopadalo dost světla. Procházel kolem vitrín, četl si nápisy na tabulkách a napadlo ho, zda se původcům vystavených exemplářů mohlo v nejbujnější noční můře zdát o 'nesmrtelnosti' vlastních orgánů. Mohl si "Muž, 49 let" představit, že jeho rakovinou zjižená plíce budou jednoho dne plavat ve formalinové věčnosti na očích veřejnosti? Mohli rodiče vystaveného exempláře "Embryo poškozené zarděnkami" vědět, že jejich skryté deformovaná ratolest bude navěky slepě sedět v zapečetěné vzduchoprázdné lahvi? Anderson doufal, že ne.

Když procházel kolem ofrakované postavy Sira Henryho a dostal se do stínu sochy, spatřil na podlaze ve vzdáleném koutě místnosti vlhkou plochu. Vlouží se odráželo světlo. Nejprve ho napadlo, že vítr rozbil okno a napršelo sem, ale ta část místnosti byla nejdál od okna a také nejtemnější. Jediné vysvětlení světelných odrazů byla bílá, ke zdi připevněná police se vzorky žlučových kamenů. Pomalu se k ní blížil podle přihrádky s řezy z nádorů močového měchýře a tu objevil původ rozbitého skla.

Po podlaze byla rozmetána jedna z vystavených nádob i s obsahem. Anderson se sehnul, aby si přečetl plovoucí cedulku: "Cirhóza jater, muž, 59 let". Rozhlížel se, kde nádoba stála. Proč spadla? Nějaká prasklina ve skle? Špatně upevněná police? Opatrně obešel polité místo a ohmatával poličku, zda by nenašel nějakou stopu. Exponát stál na konci řady, v místě, kde se polička ohýbala do hlubokého šera...

Náhle ze tmy vyrazil temný stín, odhodil jej stranou a hnál se ke dveřím. Anderson vrazil do stojanu s kostrou trpaslíka, která s protestem zachřestila, takže chvíli zápasil se strachem a překvapením. Pokusil se pronásledovat uprchlíka, ale zapomněl na potřísněnou podlahu. Šlápl na měkký kus exponátu, uklouzl, spadl a setrvačností jel po mokřém linoleu, až se hlavou střetl s podstavcem netečného Sira Henryho Strutherse.

Anderson odhadoval, že byl v bezvědomí deset až patnáct minut. Hlava ho bolela k prasknutí a páčila ho levá noha, kam se řízl o střešinu z rozbitého exponátu. Pomalu se postavil a našel vypínač. Ve dvoraně muzea nebyl telefon, a tak prošel dveřmi kolem výklenku, odkud vyskočil vetřelec, a zavolał nemocniční centrálu z kanceláře patologického ústavu. Přislíbil, že zde počká, než přijde policie.

Zatímco čekal, rozhlížel se, zda tu nejsou po vloupání nějaké další škody; nevypadalo to tak. Upoutala ho jediná

zvláštní věc v místnosti s kartotékou; na malém stolku nedaleko kartotéčních skříní stály tři stolní lampy vedle sebe. Přesl k nim a dotkl se stínítek; všechna byla dosud teplá. Někdo potřeboval spoustu světla, soustředěného na malý prostor... ale proč? Anderson si povšiml, že u jedné z kartotéčních skříní je povysunutá zásuvka. Vytáhl ji a viděl, že jedna složka trochu vyčnívá, jako by ji tam někdo spěšně zasouval. Vytáhl ji a otevřel. Byl to pitevní protokol Martina Kleina.

Anderson se znovu podíval na stůl. Někdo pročítal Kleinův pitevní protokol; ale k čemu tři lampy? Jenom jej četl? Anebo fotografoval?

2

"Abych řekl pravdu, připadá mi to jako hromská cvokárna," řekl policejní seržant a rozhlížel se kolem s neskrývanou nechutí.

"Asi máte pravdu," souhlasil Anderson. Rozhodl se, že o svém podezření, pokud jde o důvod vloupání, nebude zatím mluvit. Nezdálo se mu to účelné; jenom by se dostal o to později do postele, kdyby vysvětloval, kdo byl Martin Klein a jak zemřel. A bylo mu jasné, že policie by při hledání příčiny, proč si někdo chtěl prohlédnout pitevní protokol Martina Kleina za tak podivných okolností, nepřišla na nic víc než on.

"A říkáte, že nic nechybí, pane doktore?"

"Pokud já vím, tak ne, ale, jak už jsem vám řekl, není to moje oddělení. Musíte se zeptat profesora Flenleyho."

"Samozřejmě, poslali jsme pro něj auto," odpověděl seržant.

"Co takhle nákej pošahanej sběratel, seržante?" navrhl strážník, který pořizoval zápis.

"Asi nejspíš," mumlal seržant. Otočil se k Andersenovi: "Víte, pane doktore, my se setkáváme při naší práci se spoustou podivných lidí."

Anderson se usmál a chystal se policistovi sdělit, že spousta lidí, s nimiž se setkává při své práci on, by se rovněž nemohla ocitnout na seznamu hostů zvaných na královskou garden party - ale nechal si to pro sebe.

"Teď bych si s vámi, pane doktore, ještě jednou rád prošel časový sled událostí, ano?"

"Jistě," řekl Anderson, který se rozhodl pro stoický přístup k věci. Zopakoval policistovi, co dělal a proč, a sledoval každou pracovní vlnovku pera, kterým to snaživý strážník znovu zaznamenával. Ulevilo se mu, když vešel další muž v uniformě a oznámil příchod profesora Flenleyho. Seržant řekl: "Myslím, že vás už nemusíme dál zdržovat, pane doktore."

Nejprve se šel do sprch umýt. Prozkoumal v zrcadle ránu na hlavě a zjistil, že si nežadá jinou léčbu než umytí; škrábance na nohou byly také jen povrchové. Vrátil se do bytu a vzal si prášek na spaní.

V laboratoři byl už ve čtvrt na osm a narazil na uklízečku, jak si pokouje v přijímací místnosti. Vyskočila a oprašovala si popel ze zelené kombinézy. Anderson se zasmál: "Hleďme, hleďme, ranní ptáče přistihlo uklízečku, jak si dává čvaňhářka, co?"

Žena bronchiticky zašveholila: "Esli vy nejste Skoták!"

První zvědavce ho navštívil hned po deváté. K jedenácté už měl všech, co se ho vyptávali na vloupání na patologii, až po krk. Jediný, po kom toužil, byl John Kerr, a ten přišel až v půl dvanácté; byl na poradě šéfů oddělení, kde jednali o problému recidivujících pacientů.

Přišel za Andersonem do laboratoře a přinesl čtyři misky s kulturami. Položil je na stůl: "To jsou ty kultury z Kleinovy pitvy, co jste mi půjčil. Souhlasím s vámi. Kromě normálních střevních bakterií tam nic není. Slyšel jsem, že jste měl vzrušující noc?"

Anderson pověděl Kerrovi o vloupání, ale o kartotéce se nezmínil. V jasném denním světle mu připadalo, že to mohla být jen jeho fantazie. Kleinova složka mohla být poslední, kterou tam založila některá sekretářka. Stojací lampy mohly být odloženy na jeden stůl, když uklízečka čistila ostatní stoly.

Kerr se ho zeptal, co dělal v noci v knihovně a Anderson mu pověděl o své teorii s plazmidy.

"To vypadá zajímavě," řekl Kerr.

"Doufám, že si to budete taky myslet. Chci na to dneska udělat testy."

"Ale tyhle plazmidy snad nezpůsobují rezistenci vůči všem antibiotikům?" zeptal se.

"Ne, obvykle jen proti některým."

"Zaplať pámbu."

"Jestli se nám podaří určit plazmidy, které se rozšířily v nemocnici, a zjistit, vůči kterým antibiotikům rezistují, můžeme ta antibiotika zkrátka vyloučit z léčby na odděleních."

Kerr přikývl. "Můžete ty testy udělat tady?"

"Můžu zjistit přítomnost plazmidu, ale budu potřebovat pomoc, abych ho určil. Možná byste to mohl domluvit s oddělením molekulární biologie?"

"Hned to udělám."

Anderson připravil zkoušky na plazmidy z kultur čtyř recidivujících pacientů a ze dvou kultur s normálními bakteriemi pro kontrolu. Jedna z nich byla Kleinova pitevní kultura, kterou Kerr právě vrátil, protože byla po ruce, a druhá byla

zásobní, s intaktním kmenem bakterií; Kerr ji označil jménem "J. Smith".

Zabralo mu to celý den až do sedmi večer, než všechno připravil a založil testy; byl pořádně unavený a bolest hlavy už nereagovala na aspirin, jehož během dne zkonzumoval slušné množství. Testy samy nevyžadovaly mnoho práce, ale nebyl zařízen na takový typ analýz; musil neustále odbíhat do jiných laboratoří pro chemikálie a vybavení, které sám neměl v zásobě. Oddechl si, když konečně všechny vzorky dal na elektroforézu. Nastavil ji, aby běžela celou noc, umyl se a zamkl laboratoř.

Když se vrátil do ubytovny, John Fearman právě popíjel kávu. Otočil se k němu v židli a usmál se: "Tak tohle jsem jakživ nečekal."

"Copak?" Anderson měl jasný pocit, že mu skočil na špek.

"Bakteriologa, kterej maká dvanáct hodin denně..."

"Srandičky, srandičky, to je přesně to, co teď potřebuju." Anderson si nalil panáka a nabídl láhev Fearmanovi, který odmítavě zavrtěl hlavou.

"Já zapomněl. Máš noční."

"A co ty? Nejspíš se oděješ do kápě a škrabošky a půjdeš do města bojovat se zločinem."

"Už se ti to taky doneslo?"

"Doneslo se mi, že jsi docela sám nadzvednul Sira Henryho... hlavou."

Anderson se rezignovaně usmál. "Počítám, že tohle mi už nikdo neodpáře."

"Já bych tomu každopádně vždycky zabránil, drahý příteli."

Anderson se posadil a vyložil Fearmanovi svou teorii, jak vysvětlit recidivy pacientů přítomností plazmidu v jejich organismech.

"To vypadá slibně. Kdy to budeš vědět?"

"Ráno."

Když Fearman odešel do nemocnice, dal si Anderson horkou koupel a povaloval se v pění, dokud voda nezačala vychlázet. Hlava už ho nebolela, ale znovu ho pronásledovaly myšlenky o vloupání na patologii. V tichu pokoje přestával považovat otevřenou kartotéční skříň a soustředění tří světél za pouhou náhodu. Znovu nabyl přesvědčení, že vetřelcovým cílem byl Kleinův pitevní protokol. Ale proč? Kdo, kromě týmu zkoušejícího galomycin, by mohl mít tak zoufalý zájem zjistit příčinu smrti Martina Kleina? Mimoto, pitevní protokoly nebyly tajné. Kdokoli, kdo měl oprávněný důvod se s nimi seznámit, mohl požádat pathology o kopii. Z toho vyplývalo, že se o Kleinův protokol zajímal někdo, kdo oprávněný důvod neměl. Ale tento závěr ho jenom vrátil do uzavřeného kruhu neodbytné otázky: Proč? Stále mu to vrtalo hlavou, než se konečně přetočil na tu správnou stranu a usnul.

Ráno byl v laboratoři opět časně, protože byl velice zvědavý na výsledky testů na plazmidy. Potěšilo ho, jak naprosto byly nesporné. Všichni čtyři problémoví pacienti jasně indikovali ve své infekci aktivní plazmidy. Zásobní kultura "J. Smithe" byla k jeho uklidnění a radosti negativní; jediným problémem byla kultura Kleinova, u níž počítal s druhým negativním výsledkem; byla však pozitivní. Je možné, že některé kmeny pomíchal? Rozhodl se, že bude lepší hledat odpověď pomocí identifikace. Zavolal na číslo, které mu dal John Kerr, a dohodovil se s mužem jménem Frank Teasdale, který mu měl být k dispozici na oddělení molekulární biologie.

Teasdale mu řekl, že na jeho vzorcích s radostí udělá všechny možné testy a že se do toho pustí hned. Jakmile bude mít nějaké výsledky, okamžitě se Andersenovi ozve, nejspíš ve čtvrtek nebo v pátek.

Obálka s interní poštou dorazila na Andersenův stůl ve čtvrtek po obědě. Byly v ní výsledky Teasdaleovy analýzy.

Plně potvrzovaly Andersenovu teorii. Recidivující pacienti byli všichni nositeli plazmidu R76, známého faktoru přenosu, rezistentního vůči antibiotikům; to byla tedy skoro jistě příčina obtíží při léčbě. Kleinova kultura rovněž obsahovala plazmid; byl identifikován jako "klonovací vektor PZ9".

Andersenovo prvotní nadšení nad vyřešeným problémem poněkud povadlo, když četl Kleinovy výsledky. Žádné kultury nesmíchal; Kleinova kultura skutečně obsahovala plazmid. Ale byl to klonovací vektor...

Anderson věděl o plazmidech jenom to, co se v minulých dnech dočetl, ale bylo mu také známo, že klonovací vektory jsou cosi speciálního. Jsou umělé a jsou sestrojovány pro přenos genů v moderní genetice. V praktické medicíně nebyly doposud aplikovány a náleží zatím do oblasti experimentální biologie. Zatelefonoval Teasdaleovi.

Ne, k omylu nedošlo, vzorek označený "Klein" je nositelem klonovacího vektoru PZ9. Jak si tím může být jist? Mají v počítači seznam všech známých klonovacích vektorů; Kleinův plazmid je dokonalou ukázkou. Má inzert 2,7.

"Pardon, co to je?"

"Promiňte. Vektor obsahuje inzert o velikosti dvě celé sedm kilobáze kyseliny deoxyribonukleové."

"Co je to za gen?"

"To nevím."

Anderson mu pověděl, odkud kultura pochází.

"Aha," řekl Teasdale. "Když to byl medik, tak mě napadá jedině, že při některém semináři spolknul něco, co neměl."

"Mohlo mu to uškodit?"

"To bych neřekl, ale stát se to nemělo."

"Souhlasím s vámi. Myslíte, že byste mi mohl zjistit, kdo s PZ9 pracuje a při kterých seminářích se používá?"

"Pokusím se."

"Díky." Anderson odložil telefon a promnul si spánky. Měl opět ten nepříjemný pocit, který poprvé zakusil na patologii.

Do dveří vstřčil hlavu John Kerr: "Tak co?"

Anderson se usmál: "Potvrdil to; příčinou všech potíží je plazmid."

"Jste pašák," řekl Kerr se spokojeným úšklebkem a vešel dovnitř. "Takže víme, kterým antibiotikům se mají na odděleních vyhnout?"

Anderson přikývl a podal mu list papíru.

"Vynikající. Ale nevypadáte obzvlášť spokojeně."

"Ale jo," odpověděl Anderson. "Jenže se objevilo něco jiného." A pověděl Kerrovi o dalším plazmidu v Kleinových střevěch a co mu o tom řekl Teasdale.

"Takže to byl neopatrný mládenec. Ale vy máte ještě něco." Kerr si uvědomoval Andersenovo rozladění.

Anderson svěřil Kerrovi své podezření, týkající se vloupání na patologii.

"Řekl jste to policii?"

Anderson se přiznal, že ne, že mu to připadalo příliš fantastické, když nemohl pochopit důvod. Kerr souhlasně přikývl a požádal ho, aby mu dal vědět, až mu Teasdale sdělí původ PZ9.

Teasdale se ozval v půl páté a omlouval se.

"Promiňte. Informoval jsem vás špatně."

"Nebyl to klonovací vektor?"

"Byl, o tom není pochyb. Ale PZ9 se na naší univerzitě vůbec nepoužívá. Vlastně se nepoužívá nikde ve Velké Británii. Je to izraelský vektor. Sestrojili ho genovou manipulací v laboratoři profesora Jacoba Strausse na univerzitě v Tel Avivu."

"Aha," řekl Anderson pomalu, když si uvědomil, jak se mu obraz doplňuje. "Už to dává smysl."

"Jak to?" zeptal se Teasdale.

"Klein byl Izraelec."

"Ale," řekl Teasdale. "Tak si myslím, že už jste doma."

Anderson mu poděkoval a položil telefon. Ulevilo se mu, že se Klein nenakazil tady na fakultě, protože tím odpadnou trapné zkoušky bezpečnosti seminářů a jenně našlapování na minová pole citlivosti kolegů. Na druhé straně to znamenalo, že se na gen v Kleinově plazmidu nemá koho zptat. Vědí to jenom v izraelské laboratoři.

"A co teď?" řekl Kerr, když mu to Anderson pověděl.

Anderson se zatvářil ustaraně. "Mám z toho Kleinova případu takový divný pocit."

"Chcete říct, že si myslíte, že ho ten klonovací vektor zabil?" zeptal se Kerr a zapaloval si dýmku.

"Já vím, vypadá to moc dramaticky a Teasdale si myslí, že Kleinovi neuškodil, ale fakta zůstávají: nevíme, co je ten neznámý gen zač. Rád bych, abyste mi povolil pár testů na zvířatech. Byl bych klidnější, kdybych si ověřil, že je ten Kleinův plazmid neškodný..."

"Dobře. Dejte se do toho."

Bylo pět pryč; laboranti ze zvěřince už jistě odešli. Anderson se rozhodl, že udělá testy hned po ránu.

Cestu do laboratoří se zvířaty si zkrátil. Sestoupil do suterénu lékařské fakulty a vydal se spojovací chodbou; šel opatrně, jako by dával pozor, aby se neuhodil o roury parovodu, připevněné ke klenutému stropu. Podle zápachu mokřých pilin a škrábání poznal, že se blíží k cíli; došel ke skleněným dveřím s výplní z mléčného skla, což mu vždycky připomnělo školní třídy.

Přivítal ho vedoucí laborant a zeptal se, co od něho bude potřebovat. Anderson ho požádal o naočkování několika morčat a zajímal se, jak brzo to může být. Ray Allan nahlédl do svého seznamu zásob a odpověděl: "Hned, jak budete chtít."

Anderson mu poděkoval a přislíbil, že pošle vzorky, jakmile budou připraveny. Při odchodu se ještě otočil ve dveřích, jako by ho to teprve napadlo, a řekl: "Radši buďte opatrný. Možná z toho nic nebude, ale... pokud možno to necákejte kolem."

"Chápu."

V sedm večer zavolal Angele Donningtonové. Její spolubydlící mu vyřídila Angelin vzkaz, že si vyrazila s Philipem Greenem, chirurgem z týmu Jamese Mortona. "Čekala, že ji zavoláte v pondělí."

"Nemohl jsem."

"Mám něco vyřídít?"

"Není třeba."

Ve válce a v lásce nevíme ani hodiny, pomyslel si Anderson, když pokládal telefon. Šel se projít. Bylo chladno, ale vzduch byl jasný a svěží... není nad pohyb. Ta věta mu připomněla domov. Ráda ji užívala jeho matka.

Anderson pocházel z rodiny farmáře, který choval na kopcovitých pastvinách Gallowaye při skotských hranicích krávy. Počítalo se, že jednoho dne farmu převeze jeho starší bratr Tom; toho také nikdy nenapadlo, že by mohl dělat něco jiného, ale Neil a sestra Annie měli jiné záměry. Neil vystudoval medicínu na univerzitě v Glasgowě a o dva roky mladší Annie veterinární školu v Edinburku.

Jako tolik jiných, neuměl Anderson ocenit svou rodinu a výchovu, dokud neodešel z domova. Jejich vztahy byly dobré: oni byli hrdí na něj a on byl hrdý na ně. Vánoce jinde než na farmě v Leitholmu byly nemyslitelné. Nikdo z rodiny nebyl nadšeným pisatelem dopisů. Rozumělo se, že žádné zprávy jsou dobré zprávy, a to jim všem stačilo. Anderson se v myšlenkách vrátil k Martinu Kleinovi. Zajímalo by ho, jaký byl, kde vyrůstal. Předpokládal, že děkan fakulty napsal jeho rodičům, a představoval si jejich zármutek, až dopis dostanou. Byl jedináček? Nebo měl také sestru? Anderson zatoužil dovědět se o Kleinovi něco víc. Kdyby víc věděl, možná, že by se dokázal zbavit toho neustálého pocitu neklidu, pocitu, který se víc vztahoval ke Kleinovu komplikovanému případu, než k medikové tragické smrti.

Anderson brnkal prsty o klec s morčaty; zvířátka byla zalezlá pod slámou.

"Čili jak rybičky," řekl Ray Allan, který za ním přišel. "Pokud je ta injekce ovlivnila, tak jediné v dobrém."
"To by byl nápad," pokrčil Anderson rameny.
Vrátil se do laboratoře. Zavolal do kanceláře studentské koleje a požádal, aby mu pomohli najít spolubydlícího Martina Kleina. Řekli mu jméno a Anderson si zjistil, že bude dnes odpoledne ve třetím ročníku biochemie. Čekal před posluchárnou, když se vyrojili studenti. Zeptal se jich a ukázali mu na vysokého blondatého chlapce. Anderson se představil a požádal ho o rozhovor.
"Byl jste přítelem Martina Kleina?" zeptal se v prázdné posluchárně, zatímco na okna začal bubnovat déšť.
"Jako každý jiný. Bydleli jsme spolu."
"Nebyl oblíbený?"
"Ne že by ho nikdo neměl rád. Spíš nezapadal - nebo vlastně nechtěl zapadat mezi ostatní, to by bylo přesnější."
"Jak to?"
Bylo vidět, jak se to mládenci obtížně vysvětluje. "Martin byl mladý starý. Nikdy neudělal nic bezhlavě, vždycky koukal až za dva rohy, vážil pro a proti, než se do něčeho pustil. Mimoto, stejně neměl v úmyslu dělat medicínu v praxi."
"Tak proč ji studoval?"
"Zajímal se o molekulární biologii. Chápete, věda budoucnosti, genetické inženýrství a tak dále. Předpokládal, že doktorát z medicíny mu připraví dobrou pozici, až dojde na tahanice o vědecké granty."
"Vypočítavec?"
"Jak jsem řekl, koukal za dva rohy."
Anderson se zeptal, zda byl Klein v posledním roce doma.
Mládenc to nejdřív popřel, ale pak se opravil. "Ano, jel domů o Vánocích, prohlásil, že tou dobou tady slušný židovský hoch nemá co pohledávat. Vlastně to byl jediný žert, který jsem od něho kdy slyšel. Domluvil si prázdninovou práci na univerzitě v Tel Avivu, ale nevzpomínám si s kým..."
"Já ano," řekl Anderson, "s profesorem Straussem."
"Ano, myslím, že máte pravdu."
Anderson řekl Kerrovi, co zjistil; plazmid v Kleinových vnitřnostech byl neškodný a Klein pracoval v Tel Avivu v laboratoři, kde vektor sestrojili. "Máme to Straussovi sdělit, nebo to necháme plavat?"
"Sdělit," řekl Kerr. "Ať je škodlivý nebo ne, faktem zůstává, že student v jeho laboratoři byl infikován klonujícím vektorem. A to není v pořádku."
"Napišete mu?" zeptal se Anderson.
"Ne, udělejte to vy, ale taktně; Jacob Strauss je význačný muž. Ovšem zase, nelezte mu někam."
"Skotové nelezou někam."
"Ale někdy trochu zvedají nosy."
Anderson napsal tři koncepty, než byl konečně spokojen, že dopis je jak zdvořilý, tak věcný. Nadepsal obálku a vhodil dopis do košíku s poštou. Protáhl se, opřel se o opěradlo a zahleděl se ke stropu. Byla tu pořád jedna nezodpovězená otázka: co Martina Kleina zabilo?

Táž otázka byla opět nastolena v pondělí na další poradě týmu zabývajících se galomycinem. Oficiálním tématem byla diskuse o vývoji situace při sníženém dávkování, ale Lennox-Adams toho využil, aby rozzlobeně zdůraznil, že nemocniční laboratoře doposud nebyly schopny vysvětlit příčinu Kleinovy smrti.
Kerr na to řekl, že Anderson cosi objevil, a vyzval Andersona, aby vypověděl celou historii o plazmidech a klonovacím vektoru.

"To je zajímavé," řekl Lennox-Adams tónem, který prozrazoval opak. "Snad se do naší příští schůzky objeví něco praktičtějšího."

Anderson se vracel do budovy lékařské fakulty sám; Kerr šel na pracovní oběd s ředitelem nemocnice. Když přišel ke schodišti u postranního vchodu, zdálo se mu, že něco zaslechl, a na prvním schodu se zastavil. Nic. Znovu se zastavil na odpočívadle a byl si jist, že zase něco zaslechl. Vitr hvízdal skulinami ve dveřích na požární schodiště a Anderson ten zvuk uslyšel znovu; přicházel ze tmy dole pod schodištěm, tichý vzlykot, který soutěžil o jeho pozornost s větrem. Sestoupil dolů, vešel do temného prostoru a ptal se, kdo tam je. Když si zvykl na šero, spatřil bílý laboratorní plášť; šel k němu. Rozpoznal drobnou postavu jedné mladší laborantky ze zvěřince. Byla v šoku, oči široce otevřené, ruku na ústech.

Anderson se pár minut marně dotazoval, až dívka pronesla: "Pan Allan je... pan Allan..."

"Vrchní laborant?"

"Pan Allan... pan Allan..."

V té chvíli vešla do budovy jedna ze sekretářek Andersenova oddělení.

"Sheilo, prosím vás, postarejte se o ni, buďte tak hodná," řekl polekané ženě a běžel ke schodům do suterénu. Jak spěchal ke zvěřinci, málem ve spojovacím tunelu vrazil hlavou do jedné stropní svítilny. Dveře zvěřince byly dokořán. Když vešel, morčata přestala směšně pištět; ozývalo se jen myši škrábání a bzučení vadné zářivky.

"Pane Allane... jste tu?"

Nikdo neodpovídal.

Anderson pomalu procházel zvěřincem a volal laboranta. Nahlédl do jedné z postranních místností a rychle odvrátil pohled od krysy, ležící na operační desce, s dlouhým středním řezem a vyhrzlými vnitřnostmi; vedle ní ležel zkrvavený skalpel. Anderson zavřel dveře a pokračoval chodbou až do zadních částí zvěřince. Otočil se vlevo a ustrnul. Vedoucí laborant Ray Allan na něj zíral skleněnými dveřmi své kanceláře, jenomže... jeho pohled byl upřen daleko za něj, do

mrazivého prostoru věčnosti.

Allan měl nos přitíštěný na sklo, rty byly široce rozevřeny a odhalovaly zuby v tichém výkřiku agónie. Vypadal jako strašidelný středověký démon, stržený s drolicí se kamenné zdi starobylé katedrály. Z úst mu pomalu odkapávala krev. Anderson rychle polykal, aby zarazil nutkání zvracet a vrhl se horečně k telefonu. Než přišel Kerr, podařilo se mu odsunout Allanovo tělo ode dveří a společně se pak dokázali dostat do místnosti.

Dostavil se Lennox-Adams a ohledal tělo. "Chudák, sklátil ho infarkt," řekl, když se strnule narovnával.

"Co to krvácení z úst?" zeptal se Kerr.

"Kousl se do jazyka. Měl zřejmě velké bolesti."

"Vypadá stejně jako Klein," řekl Anderson.

"Vypadá jako každý, kdo zemřel v agónii," odpověděl Lennox-Adams, ale Andersenova poznámka ho přece jen zaujala.

"Ale nebyl to dobrovolník na galomycin?"

"Ne, nebyl," odpověděl Anderson.

Pitva nedokázala příčinu smrti Raye Allana určit; srdce měl zcela zdravé. Vyjádření "patrně toxický šok" udeřilo Andersena do očí, když četl pitevní protokol, a znovu se vynořila myšlenka: přesně jako Klein. Šel i s protokolem za Johnem Kerrem: "Je to ten zlořečený plazmid!"

"Zavřete dveře," řekl Kerr. Anderson zavřel. "Tak. Co tím myslíte?"

"Copak to nevidíte? Klein umírá v agónii - nacházím v jeho střevech PZ9. Dávám PZ9 Allanovi, aby udělal testy - Allan umírá v agónii. Ten spojující článek je plazmid! Nemůže to být jinak..."

"Předpokládám, že pan Allan nedával injekci sám sobě?" zeptal se Kerr záměrně klidně.

"To ne, ale..."

"A morčata, kterým tu injekci dával, byla živá a zdravá?"

"Ano, ale..."

"Jste vědec, doktore Andersene, ne astrolog. Věda říká, že plazmidy nejsou škodlivé."

"Ano, pane doktore."

"Víte," pokračoval Kerr, když si znovu zapálil, "neříkám že ve vědě nemá co dělat intuice, pocity, tušení, nazvěte to jak chcete, ale sledujte to s klidem. Možná vám naznačí cíl, ale nemluvte o tom, dokud ho nedosáhnete."

"Ano, pane doktore." Anderson za sebou zavřel dveře.

Příštího rána měl Anderson na stole letecký dopis se záhlavím univerzity v Tel Avivu. Byl od profesora Jacoba Strausse.

Vážený pane doktore Andersone,

zpráva o smrti mladého Kleina mě zarmoutila. Je vždy smutné, když zemře mladý člověk, o to víc, když jde o člověka s tak nepochybnými schopnostmi. Pracoval v mé laboratoři šest týdnů v prosinci a lednu. Plazmid, o němž píšete, opravdu pochází z mé laboratoře: má označení PZ9. Obsahuje gen, odebraný z neškodného střevního organismu *E. coli*, a není tudíž nebezpečný. Samozřejmě že Klein, jakožto dosud negraduovaná osoba, neměl být přizván k práci na něčem, co hrozí i jen vzdáleným nebezpečím. Vaše sdělení, že plazmid PZ9 přežívá v lidském střevě, je pozoruhodné a jsem Vám za Vaše informace vděčen.

S pozdravem

Jacob Strauss

Anderson ťukal perem o stůl a přečetl si dopis ještě jednou; připadal mu přesvědčivý. Zneklidňující pochybnosti o plazmidu se pomalu vytrácely. Bylo to příjemné, vidět jasně bílou a černou. Otevřel zásuvku psacího stolu, vyndal složku Martina Kleina, listoval zběžně laboratorními zprávami až po tu poslední, počítačem vytištěnou Teasdaleovu analýzu z oddělení molekulární biologie. Chystal se připojit tam Straussův dopis, ale pak se rozhodl, že jej ještě ukáže Johnu Kerrovi.

Kerr zamručel a hodil mu jej zpátky přes stůl. "Spokojen?"

"Ano."

Anderson se rozhodl uzavřít složku Martina Kleina a ještě ji prolistoval, aby se přesvědčil, že nic nechybí. Chybělo; nebyl tu pitevní protokol testovaných morčat. Byla to běžná praxe. I když testovaná zvířata neprojevovala žádné známky onemocnění, jedno z nich se vždycky zabilo a prozkoumalo kvůli případnému skrytému vnitřnímu poškození. Anderson zatelefonoval do zvěřince a ohlásil se tam.

Přivítala ho vysoká tmavovlasá dívka, s kterou se zde dosud nesetkal. Vyšla mu vstříc a usmála se, když si všimla, že trochu zaváhal.

"Ann Veitchová z imunologie," řekla, "zaskakuji zde, než se najde náhrada za pana Allana. Co byste potřeboval?"

Anderson se představil. Dívka mu připadala sympatická, vyzařovala z ní nevztíravá sebedůvěra. "Jak se vám tu líbí?"

"Není to jednoduché," zasmála se. "To víte, nováček. Ale já se to naučím."

Anderson o tom nepochyboval. "Hledám protokol o jednom z mých morčat," a podal jí kopii formuláře se žádostí a s jednacím číslem.

Ann pohlédla na listinu: "Karen to bude vědět líp." Zavolala laborantku. Bylo to to děvče, které objevil na schodišti.

Anderson si povšiml jména na celuloidové jmenovce, Karen Daviesová, a požádal ji o chybějící protokol.

"Promiňte, máme teď nějaké resty." Došli k velké zelené kovové registratuře, kam Allan ukládal pitevní protokoly.

Těžká spodní zásuvka vzdorovala Karenině křehké postavě, a tak jí s tím Anderson pomohl a čekal, až nalistovala a vyndala modrou složku.

"Tady je to. Protokol tři-jedna-dvě... morče... žadatel dr. N. Anderson, bakteriologie. Výsledek negativní... žádné abnormality."

Anderson si opsal podrobnosti, data a jednacích čísla a složku vrátil. Chystal se odejít, když do místnosti rozzlobeně vstoupila Ann Veitchová s malou hnědou lékovkou v ruce.

"Zase jste to nechala povalovat!" hubovala Karen Daviesovou. "Teď pro změnu v přípravě!"

Laborantka se zkroutěně omlouvala. "O co šlo?" zeptal se, když starší dívka odešla.

Karen vypadala zakřiknutě. "Jsem dobrovolnice na zkoušku galomycinu. A vždycky ho někde zapomínám. Minulý týden jsem ho nechala tady a pan Allan si ho omylem vzal. Jestli se vám zdálo, že se slečna Veitchová zlobí, tak to jste měl slyšet pana Allana!"

"Taky měl proč," řekl Anderson.

"Já vím."

"Proč si to pan Allan bral?" zeptal se Anderson, když si připomněl, že v jeho pitevním protokolu nebyla žádná zmínka o tom, že by bral nějaké léky.

"Jako prevenci. Řízl se při pitvě. Dostal protitetanovku a... myslím, že se tomu říká antibiotický deštník."

Anderson přikývl. "Nevíte náhodou, čím bylo to zvíře infikováno?"

"Ne, ale myslím, že si s tím pan Allan nedělal starosti. Bude to zapsáno v knize pracovních úrazů." Karen vyhledala na polici nad psacím stolem značně salátový sešit v tvrdých deskách a zalistovala v něm. "Sedmicentimetrové říznutí skalpelem mezi palcem a ukazováčkem levé ruky při pitvě morčete, j.č. tři-jedna-dvě... zvíře zdravo... žádné zjevné riziko. To je náhoda, pane doktore... Zrovna to vaše morče."

Anderson zbledl, pomalu se posadil do otáčecí židle, na které sedal Allan, a opřel se lokty o jeho stůl. Mnul si čelo a zvolna se mu jako z husté mlhy vynořovala hrozná pravda.

"Je vám něco, pane doktore?"

Anderson neodpověděl, v hlavě mu vířila fakta, která právě zjistil. Allan pitval morče infikované vektorem PZ9 a přitom se řízl. Plazmid se mu mohl dostat do těla. Neuškodil by mu, ale on si pak vzal galomycin a to ho zabilo! Kombinace PZ9 a galomycinu! Martin Kein už měl plazmid ve střevech, když začal brát galomycin. Kombinace PZ9 a galomycinu je smrtelná!

Anderson si uvědomil, že Karen ho starostlivě pozoruje.

"Karen, musíte na pár dnů do nemocnice."

Karen to udivilo. "Ale proč? Vždyť mi nic není."

"Jenom... preventivně," Anderson se snažil hovořit klidně. "Jen na pár dnů na pozorování."

Nepodařilo se mu Karen uklidnit, viděl, že má strach. Odvrátila se. "Něco je v nepořádku, vidíte? Jsem nakažená..."

Řekněte mi to... chci to vědět... mám na to právo..."

Anderson ji objal kolem ramen. "Patrně se není čeho bát," řekl měkce, "ale je tu možná nějaký problém s galomycinem. Jestli ano, chtěl bych, abyste byla na tom nejlepším místě, kde tomu rozumíte, a to je v naší nemocnici. To má hlavu a patu, co říkáte?"

Dívka přikývla a pokusila se o úsměv.

"Prima," řekl Anderson. "Teď zatelefonujte domů a pak jděte nahoru a hlaste se u sestry Vaneové. Řeknu jí, aby vás čekala."

"Ano, pane doktore." Karen se chystala odejít.

"Ještě něco."

"Ano?"

"Dejte mi tu lahvičku." Dívka mu podala lékovku.

Anderson zatelefonoval vedoucí laborantce do její kanceláře. "Slečno Veitchová, vysvětlím vám všechno později, ale teď hned udělejte, prosím vás, tři věci. Zaprvé, až odejdu, zavřete zvěřinec. Nikdo, opakuji nikdo sem nesmí. Zadruhé, pokuste se najít kultury, které se očkovaly zvířatům pro test tři-jedna-dvě. Zatřetí, zjistěte přesně, co se stalo se třemi morčaty, použitými na ten test. Je to jasné?"

"Jasně," odpověděla Ann Veitchová věčně.

Anderson se spěšně vracel suterénní chodbou a zaslechl, jak se za ním zamkly dveře. Vtrhl do Kerrový pracovny, ale byla prázdná. "Do háje!" Popadl telefon a požádal v centrále, aby ho spojili s Lennox-Adamsem.

"Doktor Lennox-Adams tu není," řekla sekretářka, "mohu něco vyřídit?"

Anderson ani neodpověděl a položil telefon. Znovu jej zvedl a zavolal Lindě Vaneové. "...na pozorování, sestro. A prosím vás, v izolaci... jednolůžkový."

Škrtnutí zápalky ohlašovalo příchod Johna Kerra. Překvapilo ho, že nachází Andersena ve své kanceláři, a zápalka mu zhasla, ještě než se dostala k dýmce.

"Kleina i Allana zabil ten plazmid," řekl Anderson. "Kombinace galomycinu a PZ9 je smrtelná."

Anderson vypověděl, co objevil, a Kerr pozorně naslouchal. "Jaká opatření jste doted' udělal?"

Anderson mu to sdělil.

"Dobře. Zajistím, aby se zastavila zkouška a dám telexem zprávu farmaceutické společnosti. Zavolejte lékárně a řekněte jim, ať všechny zásoby galomycinu zamknou."

Tři hodiny nato, když byl galomycin stažen ze všech zdrojů a pod zámek, sešel se galomycinový tým, aby vyslechl Andersenovu zprávu.

"Můj ty bože," řekl Lennox-Adams, "máte nějakou představu, čím to je?"

Anderson odpověděl, že nemá.

"Možná působením plazmidu dochází k nějakým změnám v galomycinu," nadhodila Mary Ryleová.

"To je dobrý námět, slečno Ryleová," řekl Lennox-Adams. "Informovali jste farmaceutickou společnost?"

Kerr přitakal.

"A profesora Strausse?"

"Ještě ne," odpověděl Anderson, "ale jsme jedini, kdo má ke galomycinu přístup. Izraelcům nehrozí bezprostřední nebezpečí."

Kerr si vyklepal dýmku do popelníku, který mu Lennox-Adams přistrčil, a řekl: "Zatím nevíme, jestli je to plazmid, který způsobuje, že galomycin je smrtelný, nebo naopak. Je v zájmu všech, aby se to rychle zjistilo. Navrhují, abychom domluvili s farmaceutickou společností, že pošle galomycin profesorovi Straussovi a požádá ho, jako objevitele plazmidu, aby to prozkoumal." Všichni s Kerrovým návrhem souhlasili a porada skončila.

Jakmile se Anderson vrátil k sobě, zavolal Ann Veitchovou.

"Už jsem myslela, že jste na mě zapomněl." Měla všechny informace, které od ní Anderson žádal. Jedno morče bylo zabito a pitváno - to, které nakazilo Allana. Druhá dvě byla naživu. Kultury, ze kterých byla morčata očkovaná, byly sterilizovány v autoklávu.

"Výborně," řekl Anderson. "Budu u vás za deset minut."

Zastavil se u Kerra, řekl mu, že dvě testovaná morčata dosud žijí, a navrhl, aby na nich vyzkoušeli teorii kombinace tím, že jim naočkují galomycin. Kerr souhlasil a rozhodl se, že půjde do zvěřince s ním. Anderson vysvětlil Ann Veitchové celou situaci a požádal ji, aby pro pokus připravila dvě izolované klece.

"To znamená, že Karen je ohrožená," řekla Ann Veitchová. "Pracovala s infikovanými zvířaty a brala galomycin."

"Ano," odpověděl Kerr, "je ohrožená."

"Jak dlouho... kdy budete něco vědět?"

"Galomycin opouští organismus do šestatřiceti hodin. Pak bude v bezpečí," řekl Kerr. "Záleží na tom, zda byla dostatečně opatrná a zda se plazmidem nenakazila."

Anderson si vzpomněl na Kareninu nedbalost, s jakou se starala o své pilulky, a všiml si, že Ann Veitchové se honí hlavou totéž. Starostlivě na sebe pohlédli. Když se vrátili na oddělení, všiml si, jak je Kerr zachmuřený. "Ještě vám něco dělá starosti?"

"Ta mladá laborantka, Karen Daviesová."

Andersena nenapadlo nic, co by mohlo znít jako útěcha.

Když se Anderson vrátil do bytu, byla tam zima a ticho. Našel Fearmanův vzkaz, že jel na pár dní domů. Zapálil plynové topení. Když si naléval pití, třásla se mu ruka, takže trochu whisky vybyndal. Bylo půl sedmé; Karen Daviesová si vzala poslední galomycin ve tři odpoledne. Anderson se pustil do čtení večerníku, ale zjistil, že není schopen se soustředit, a tak odhodil noviny na zem. Zkusil televizi, ale bylo to stejné; stále pohlížel na němý telefon, jako by měl co chvíli zazvonit. Požádal, aby mu ihned zavolali, kdyby se u Karen začaly projevovat známky nemoci, ale nakonec nevydržel, pouhé ticho jako ujištění, že všechno je v pořádku, mu nestačilo, a tak zavolal sám. Karen se dívá na televizi a cpe se buráky; přál by si s ní mluvit?

Jakmile se ráno probudil, volal znovu. Karen se cítila dobře. Nevycházela mu z mysli po celý den. K páté hodině už pocítil určitou úlevu a podělil se o ni s Johnem Kerrem. "Snad to překoná."

Kerr přikývl. "Má štěstí."

Anderson spal asi hodinu, když zazvonil telefon. Byla to sestra Donovanová, noční služba na oddělení Lindy Vaneové. Karen Daviesová si stěžovala na strnutí šíje a stoupala jí teplota; doktor Kerr a doktor Lennox-Adams už byli informováni.

Když Karen ve tři hodiny umírala, stékaly po okně jejího pokoje slzy zimního deště. Tělo měla prohnuté v nezvladatelné křeči, mysl zaplavenou nevýslovnou hrůzou, kterou si spřádal mozek poškozený jedem. Ačkoliv sestry byly poučeny, co se může přihodit, stále ještě se po zážitku s tak děsivou agónií třáslly. Poprvé, co sloužily v nemocnici, se mladé sestry modlily, aby smrt ukončila dívčino utrpení. Anderson vyšel z pokoje, chytil se držadel vozíku a stiskl je, až mu zbělely klouby.

"Štěstí... ztracený, posraný štěstí."

Kerr mu položil ruku na rameno, když kolem něho procházel, ale neřekl nic.

Téhož dne ve dvě odpoledne přišla telexem odpověď z Tel Avivu. Strauss vyjadřoval údiv nad tím, že by PZ9 byl za jakýchkoli okolností smrtelný. Byl přesvědčen, že příčinou několikeré smrti musí být galomycin - poté, co se v něm odehrály nějaké chemické změny. Samozřejmě že provede pokusy, jakmile galomycin dostane, a sdělí výsledky.

"Prosme nebe, aby měl pravdu," řekl Kerr, když si telex přečetl.

"Proč?" zeptal se Anderson.

"Jestli za to může galomycin, pak všichni, co jsme se mohli nakazit Kleinovým plazmidem, můžeme brát jiná antibiotika.

Ale jestli smrt způsobuje plazmid, pak si nikdy nebudeme jisti, které jiné antibiotikum ho aktivizuje."

"No ovšem. Mám udělat testy mezi personálem, abych zjistil, zda je někdo z nás infikován?"

Kerr se na dlouho odmlčel. Velice pomalu si vyškraboval hlavičku dýmky, až konečně k Andersenovi vzhlédl. "Myslím, že ne. Jestli zabíjí plazmid a někdo z nás ho má v sobě, nedá se s tím vůbec nic dělat..."

Anderson si najednou uvědomil tikot velkých nástěnných hodin s římskými číslicemi na ciferníku. "Jako kdyby měl v sobě časovanou bombu..."

"Tvrdě řečeno, ale je to přesné."

"Takže myslíte, že je lepší, když to nebudeme vědět?"

"Vy si to nemyslíte?"

Anderson se nadechl a přikývl. "Ale musíme na to každého upozornit pro případ, že by bral nějaké medikamenty."

Kerr přikývl. "Nikdo z nás nesmí užívat žádná antibiotika, ledaže by šlo o život."

"A kdyby šlo?"

"Pak uděláte testy tomu, koho by se to týkalo."

Anderson vyšel od Kerr a zamířil ke zvěřinci. Nešel zkratkou přes suterén, vybral si delší cestu. Sestupoval po hlavním schodišti, s bustami minulých děkanů na každém odpočívadle. Došel ke vstupním dveřím a vzhledl k velké dřevěné desce, památníku těch, kdo padli v první a druhé světové válce. Jako první jméno tam bylo "Anderson".

"Kriste Pane," mumlal, když vycházel na mokrou dlažbu nádvoří.

Ann Veitchová byla bledá a unavená, ale řídila laboratoř s chladnou rozvahou, jak to od ní Anderson očekával. Krátce hovořili o Karenině smrti, ale oba věděli, že se dá těžko říci něco, co by mělo nějaký smysl.

"Vaše morčata jsou mrtvá," řekla Ann a vedla ho k izolovaným klecím.

Anderson se díval na vychladlá, strnulá tělíčka. Ležela na dně klece s vyceněnými zuby, s výrazem, který se teď stal běžnou maskou smrti.

"Spalte je," řekl.

Měl důkaz.

Uplynuly dva týdny, během nichž byla Ann Veitchová jmenována na uvolněné místo vedoucího laboranta znovu otevřeného zvěřince. Věci se zvolna vracely zpět do svých kolejí, ale když uplynul už třetí týden a z Izraele nepřišlo ani slůvko, přetékala Andersenova netrpělivost do zuřivosti. "Co tam u všech sakrů dělají?" vybuchl před Johnem Fearmanem.

"Třeba trvalo dlouho, než farmaceutická společnost odeslala galomycin," nadhodil Fearman, ale řekl to nejhorší, co mohl.

"Co blbneš?" vykřikl podrážděně Anderson. "Visí jim v tom nejméně deset melounů! Najali by třeba Concorde, aby to tam dostali co nejdřív!"

"Dobře, dobře," vybafl Fearman, "ale kruci, přestaň si vylejvat vztek na mně! Stala se z tebe pěkná štěkna!"

Anderson jako by dostal sprchu. Bylo to poprvé, co uslyšel svého vždycky vyrovnaného kolegu zvýšit hlas. Díval se z okna, pomalu se uklidňoval a uvědomil si, že Fearman má pravdu. "Omlouvám se ti," vypravil ze sebe. "Spravilo by to šest půllitrů a jedna dobrá čina?"

"To jsi vyhmátl," usmál se Fearman.

Ve čtvrté čtvrté týdne dostal Anderson dlouho očekávanou zprávu z Tel Avivu. Otřásla jím. Strauss provedl extenzivní testy na zvířatech, v různých kombinacích plazmidu a galomycinu. Všechna zvířata přežila, bez sebemenších známek onemocnění. Ani dvojnásobné dávky galomycinu na věci nic nezměnily. Došel k závěru, že jak medikament, tak plazmid jsou zcela, naprosto neškodné.

Anderson se nahnul, jak ho to pokořilo. Chvilí zíral na poznámkový blok před sebou, pak na něj začal kreslit soustředné kružnice a snažil se získat nezaujatý výraz.

"Zdá se, že závěry doktora Andersona byly poněkud ukvapené," řekl Lennox-Adams na poradě.

"Zřejmě se šlo po nesprávné stopě..." přihodil si James Morton.

Anderson cítil, že to Lennox-Adamsovi působí potěšení, že si s ním pohrává, krouží kolem něho jako hyena kolem postřeleného zvířete a vrhá se na něj zraňujícími slovy... tvrdošíjný... nezkušený... chybné úvahy... "Teď, když profesor Strauss prokázal, že ten plazmid..." Lennox-Adams zašermoval rukama, "je naprosto neškodný..."

"Nedokázal," řekl Kerr a připoutal k sobě pozornost. "Jenom došel k jinému závěru než Anderson."

"Ano, ale vědec Straussova významu..."

"...se může mýlit jako každý jiný."

"Ale v tomto případě..."

"V tomto případě jsou tři lidi na hřbitově, Nigeli, a ti si nemyslí, že se Anderson mýlí."

V místnosti nastalo hrobové ticho. Mary Ryleová se neklidně vrtěla na židli.

"Co tedy navrhuje, doktore Kerre?" zeptal se Lennox-Adams co nejstudeněji.

"Navrhuji, abychom poslali doktora Andersona do Tel Avivu, aby společně s Jacobem Straussem tu šlamastyku rozmotali," řekl Kerr.

"Pochybují, že se zdravotní rada bude na ten návrh dívat s nějakým velkým porozuměním."

"Zaplatí to farmaceutická společnost."

"Zeptáš se jich?"

"Už jsem se zeptal."

Na Andersenovo poděkování za to, že se ho zastal, Kerr jenom zavrčel. "Radši honem pošlete telex Straussovi, jestli s tím souhlasí."

"Hned to udělám," řekl Anderson a vstal.

"Ještě něco," dodal Kerr, když byl Anderson už ve dveřích. "Jestli se ukáže, že je to váš omyl... začněte si hledat místo na Hebridách."

Anderson dostal odpověď na svůj telex druhý den ráno; Jacob Strauss souhlasil s navrhovanou spoluprací. Týden nato odletěl Anderson do Tel Avivu.

Na doporučení prvního důstojníka vyhlédl Anderson okénkem a spatřil dole ve tmě světla Tel Avivu; linka BA 576 z londýnského Heathrow na mezinárodní letiště se připravovala k přistání. Tento let nijak neovlivnil jeho nechut' k cestování, které vyžaduje nekonečné, nudné fronty a čekání. Let do Izraele byl ještě horší než jiné.

Bezpečnostní opatření a kontrola zavazadel zabraly spoustu času. Aby se vyhnul další zbytečné frontě, zůstal sedět, dokud ostatní cestující nevypochodovali z letadla. Profesionální úsměv letušky se změnil v živě skutečný, když ho sledovala, jak si odkašlává, aby mohl promluvit; od chvíle, kdy ze sebe naposledy vypravil nějaké slovo, uplynula hezky dlouhá doba.

Anderson se zastavil nahoře na schůdkách a vnímal izraelskou noc. Bože, to je vedro. Teď už bez ochranné klimatizace v kabině Lockheedu Tri-Star pociťoval, jak mu vlhké horko zalézá za límeček. Když posbíral svá zavazadla a opouštěl celnici, tekl mu už s čela mohutný pot. Vyšel do haly pro cestující, zaplněné objímajícími se lidmi; synové, manželé a milenci byli zase doma.

Anderson se zastavil a rozhlédl se. Tímto mezinárodně srozumitelným gestem se stal okamžitě terčem soutěžící hordy taxikářů, kteří se na něj vrhli, tahali ho za rukáv a vykřikovali v disonantním chóru jeden přes druhého své nabídky.

Během této pantomimy, která naplnila pohár jeho trpělivosti po okraj, si povšiml vysokého brýlatého muže, který postával za skupinkou taxikářů. Lehký úsměv na jeho tváři prozrazoval, že se mu to divadýlko líbí. Anderson se na něj podíval zpřímá a úsměv vymizel. Muž k němu přistoupil a zachraptěl něco v hebrejštině. Taxikáři odpadli.

"Doktor Anderson?" vyzvídal, aniž se usmál. "Jsem Arie Cohen, spolupracovník profesora Strausse. Požádal mě, abych vás vyzvedl."

To, že se Cohen ani neusmál, utvrdilo Andersona v přesvědčení, že stál prve opodál úmyslně. Bylo celkem pravděpodobné, že vůči cizinci, který přijede kontrolovat jejich výsledky, bude v izraelské laboratoři jistá nechut'. Byl zvědav, jestli Cohenovo nepřátelství vyjadřuje všeobecnou náladu. A jestli ano? Nu co, není žádná slečna z penzionátu. Přežvejká to, udělá si svou práci a vypadne.

Volvo vyplulo na silnici a Anderson si uvolnil límeček, protože noční vedro ho začínalo dusit. Bylo to neuvěřitelné, v autě se zřejmě topilo. Anderson s údivem sáhl na přístrojovou desku.

"Nějak se porouchala ventilace," řekl Cohen. Anderson mu moc nevěřil. Stáhl okénko, aniž by se namáhal zdvořilým dotazem, a zhluboka se nadechl teplého větríku. Z obavy, aby se vzájemný vztah docela nezhroutil, pokusil se alespoň předstírat zdání normality. "Promiňte, musím si sundat sako," a usmál se.

"To je inteligentní nápad," řekl Cohen ledově.

Anderson tu jízlivost ignoroval. "To je pořád takhle vedro?" zeptal se.

"V Tel Avivu ano. Ale to, co vám vadí, je vlhkost, ne horko. Zvyknete si na to."

"Když myslíte..."

Cesta do Tel Avivu trvala čtvrt hodiny. Cohen toho moc nenamluvil, a tak Anderson pozoroval dopravní směrovky, jak kolem nich vyskakovaly z temnoty, a náhle si uvědomil, že je ve Svaté zemi. Jména na cedulích mu připomněla dávné časy, chladná rána v Dumfriesu ve školní dvoraně, již stoupaly k nebi dětské hlasy při společné modlitbě. "Olivetská hora" nebyla už tak velice vzdálená; od křižovatky, kterou právě minuli, pouhých třicet sedm kilometrů na východ.

Když vjížděli do telavivských předměstí, sdělil mu Cohen, že profesor Strauss pro něj zařídil ubytování v univerzitní koleji, což je praktické, protože je blízko univerzity. Studenti jsou doposud na prázdninách, takže je tam klid a bude mít apartmá sám pro sebe. "To vypadá příjemně," řekl Anderson.

"Je tam všechno, co člověk nezbytně potřebuje."

Byli teď uprostřed provozu velkoměsta a jeli pomalu.

"Univerzita je v severní části města," řekl Cohen, "možná byste se rád napil něčeho studeného, než tam dorazíme."

Anderson, na něhož uprostřed městského provozu stále víc doléhalo dusivé vedro, s nadšením souhlasil. Cohen odbočil z hlavní třídy a proplétal se bludištěm postranních ulic, až dojeli k nábřeží; Andersona zašimral na obličejí jemný chladný vánek.

"Náměstí Atarim," oznámil Cohen, když kráčeli k jasně osvětleným barům a kavárnám. "Turistický Tel Aviv, turistické chutě, turistické ceny."

Andersenovi neušlo, že to byl pokus o urážku, ale představa studeného piva předčila v této chvíli všechno ostatní.

Našli stolec s vyhlídkou na moře plné jachet a objednali si pití; Anderson pivo, Cohen pomerančový džus.

"Vy nepijete pivo, doktore Cohene?" zeptal se Anderson.

"Nepiji žádný alkohol,"

Anderson pochopil, že představu o veselých výletech s Cohenem do nočního Tel Avivu si může odfajfkovat jako "nesplnitelnou". Položil mu několik zdvořilých otázek a obdržel zdvořilé, avšak strohé odpovědi; viděl, že hází hrách na stěnu, zanechal další iniciativy a dopil pivo mlčky.

"Půjďme?" zeptal se Cohen a podíval se na hodinky. Anderson přikývl.

Vůz nabral rychlost, když opustili provoz vnitřního města a zamířili k severnímu předměstí Ramat Aviv. Anderson sledoval cestu jen zběžně až do chvíle, kdy zpomalili a zabočili na širokou, stromy lemovanou třídu s označením Einsteinova.

"Univerzita je na konci Einsteinovy třídy," řekl Cohen, "a tady," pokračoval, když zabočili vpravo na rozlehlý pozemek obklopený vysokými betonovými budovami, "budete bydlet."

Řekl Andersenovi, že má střešní apartmá ve Francouzském křídle; každý blok byl pojmenován podle země, jejíž vlada

podporovala založení izraelského státu a projevila své sympatie tvrdou měnou. Ukázalo se, že "apartmá" představuje jednoduchý pokoj zařízený holými nezbytnostmi civilizovaného života - postelí, stolem, židli, vařičem a umývadlem. Byla tu rovněž toaleta a sprcha; představa sprchy Andersona zcela upoutala.

Když odkládal zavazadla, přeběhli po podlaze dva švábi a on bezděčně sykl odporem. Cohena to vyloženě potěšilo. "Zašlápněte je," řekl a odcházel. "Ráno vás někdo vyzvedne."

Dveře se zavřely, Anderson se sebe strhal šatstvo a spěchal do sprchy. Zvrátil obličej proti vodnímu proudu jako člen kmene Inků uctívající slunce, nechal se zalévat vodou a cítil se osvobozen, i když jen na chvíli, od parna telavivské noci. Pak si sprchoval nohy studenou vodou, až se mu konečně zchladilo celé tělo a začal se cítit líp. Opásal se ručníkem a dovrávorál k lůžku; zíral na holý strop, až mu konečně přestaly hlavou vířit zážitky dne a jeho unavenou mysl přemohl spánek.

Probudil se krátce po páté. Paprsky ranního slunce proudily žaluzií na okně, skoro dvoumetrovém, a dotíraly na jeho víčka. Zjistil, že už asi neusne, vstal, umyl se a oblékl si šortky. Vzpomněl si na označení "střešní apartmá". Může se dostat na střešku? Otevřel dveře a rozhlédl se. Napravo bylo schodiště dolů, nalevo krátká chodba; vydal se po ní a došel k východu na rozlehlou plochu střechu Francouzského křídla. Betonový povrch, opékaný sluncem, které už pěkně hřálo, ho důkladně pálił do bosých nohou, když kráčel až k jejímu okraji a rozhlédl se po široké Einsteinově třídě, dolů až ke Středozemnímu moři, nahoru ke komplexu univerzitních budov.

Vrátil se do pokoje a prohlédl si skříňky v kuchyňském koutku. Hrnce, pánve, porcelán... a jídlo. Někdo ho zásobil kávou, vajíčky a chlebem. Jiná skříňka v sobě skrývala chladničku s džusem a mlékem. Poopravil svou nevraživou představu o Izraelcích, vyvolanou setkáním s Cohenem. Nad vařenými vejci, toustem a kávou se zvolna rozplývala. Když dojedl, vzal si židli na střechu a vychutnával druhý šálek kávy. S něčím podstatným v žaludku se cítil mnohem líp, připraven na vše, co mu den přinese. Jak slunce stoupalo, posunul si židli do stínu a začal přemýšlet o důvodu své cesty.

Před devátou hodinou uslyšel, jak na schodišti někdo mocně oddechuje, a zahleděl se ke dveřím. Po delší chvíli se objevil starší muž, těžce zápasící s dechem. Poklepal si na hrudník, jako by tím chtěl vysvětlit, proč tak dlouho není schopen promluvit.

"Dobré jitro. Já jsem Jacob Strauss."

Anderson odvedl Strausse ke své židli a starý pán vděčně usedl; široký panamák používal jako vějíř, aby mu pomohl osvěžit se a promluvit. Pokynul ke schodům: "Pro vás je to pár schodů, pro mě... Mont Blanc."

Anderson se usmál. Tak to byl Jacob Strauss, s jehož jménem se během studia pravidelně setkával na přednáškách i ve skriptech. Docela jiný, než si představoval. Vypadal jako blahovolný důstojný starý pán, jaké člověk potkává za letních dnů v parcích, jak hladí psy a pozvednutím klobouku zdraví kolemjdoucí matky s kočárkem.

Strauss načrtl program dne. "Nejdřív odbudeme to ztracené papírování..." gestem vyjádřil svůj odpor, "pak vám ukážu laboratoř a pohovoříme si, co říkáte?"

"Výborně," odpověděl Anderson.

U univerzitní brány zastavil Straussův silně zaprášený mercedes ozbrojený muž v uniformě. Andersonovi připadal starý a tlustý, ale zbraň mluvila sama za sebe. Strauss vystoupil, voják mu zasalutoval. Chvilí spolu hovořili hebrejsky, zřejmě o Andersonovi, pak ho požádali, aby vystoupil, a voják mu prohledal cestovní tašku.

"Doufám, že nám promínete tu nezdvořilost," řekl Strauss, když projížděli bránou.

"Samozřejmě."

Strauss mu popisoval univerzitní budovy po obou stranách aleje, až zastavili u administrativního bloku. Strávili půl hodiny "ztraceným papírováním" a pokračovali k lékařské fakultě, vysokému mnohopodlažnímu věžáku.

Výtah je tiše a rychle vyvezl do šestého patra, kde měl Strauss laboratoř a kde na ně čekalo množství lidí v bílých pláštích. Strauss mu každého z nich představil, ale dalo se těžko očekávat, že si bude foneticky cizí znějící jména pamatovat.

"A s doktorem Cohenem se už znáte," řekl Strauss.

"Ovšem"

Cohen se odměřeně uklonil, ale neusmál se.

Nakonec byl představen mladé ženě kolem třicítky.

"A tohle je moje pravá ruka," řekl Strauss s úsměvem a objal ji kolem ramen. "Moje asistentka Myra Freedmanová."

Anderson si s ní potřásl rukou a její úsměv mu připadal upřímný.

"Těší mě, doktore," řekla.

Andersona překvapil její americký přízvuk. Ze všech, s kým se zde sešel, mu Myra Freedmanová připadala jako nejtýpčtější Izraelka. Byla malá, měla snědou pleť a tmavé kudrnaté vlasy, které jí padaly do čela a na ramena. Na obou zápěstích i na krku měla zlaté šperky.

"Vy jste Američanka?" prozradil Anderson své překvapení.

Myra se zasmála a odhalila pěkné bílé zuby. "Z Chicaga," řekla. Ve Straussově kanceláři zazvonil telefon, Strauss se omluvil a zanechal Andersona s Myrou o samotě.

"A kde jste se tu jako Američanka vzala?"

"Už nejsem Američanka," řekla Myra s trochu komickým důrazem. "Už dva roky jsem Izraelka. Dohodli jsme se se Samem, že je načase."

Andersonovi to jméno něco připomnělo. "Sam Freedman? Ten známý biochemik?"

Myra se usmála. "Ten."

"Ale proč..." zarazil se, ale pozdě, Myra jeho otázku dokončila.

"Proč přední badatel jako Sam všechno opustí a jde do zapadákov, jako je Izrael?"

"Promiňte. Byl jsem netaktní."

"Ale neomlouvajte se. Mokrát jsem se takhle ptala sama sebe, například když vypli elektřinu, přestala fungovat klimatizace a venku bylo padesát stupňů a stoprocentní vlhkost. Jenomže jsme Židi a oba jsme došli k přesvědčení, že podporovat Izrael jenom slovy je málo. Izrael potřebuje lidi, a ne jenom lidi bez domova, vyhnané, začínající od nuly nebo přechající před nějakým násilnickým režimem. Potřebuje známá jména, odborníky, lidi, kteří tu chtějí pracovat. Takové, kteří získají kredit izraelské vědě, medicíně, umění. Takové, kteří zajistí naši budoucnost. To má smysl, ne?" Anderson přitakal. Zeptal se, jestli její manžel pracuje také na univerzitě.

"Ne. Sam je ředitelem Kalmanova ústavu v Hadeře. Je to obchodní společnost, která dělá výzkum na objednávku. Ale Sam ve své práci pokračuje."

"A líbí se mu tady? A vám?"

"Líbí se nám tu oběma," usmála se. "Tady lidi něco dělají. Ne aby jenom seděli a mluvili o tom, co by se mělo udělat."

Strauss se vrátil. "Výborně, vidím, že jste se seznámili." Obrátil se k Andersonovi. "Požádal jsem Myru, aby asistovala při vašich experimentech. Myslíte, že vám to spolu půjde?"

"Docela jistě," usmál se Anderson, podíval se na Myru a ta se usmála také.

"Dobře, tak já vás nechám, abyste si to probrali. Pak si můžeme pohovořit spolu, co říkáte?"

"Souhlasím," odpověděl Anderson.

Myra si vzala blok a zaznamenávala si, jaké pokusy chce Anderson dělat. Prodebatovali požadavky - druhy skla, speciální laboratorní přístroje - a pak hovořili o případných pokusech se zvířaty. Anderson se zeptal, zda došel balíček s kulturami plazmidu a s galomycinem, který poslal předem.

Myra přisvědčila. "Je v lednici."

Anderson se zvedl, aby si šel pohovořit se Straussem, a požádal Myru, aby zjistila, zda jsou k dispozici experimentální zvířata.

"Morčata nebo myši?"

"Morčata."

"Podívám se."

Se Straussem chvíli vychutnával pohled na Tel Aviv z okna jeho kanceláře, a pak se rozhovořili. Pro Andersena to bylo jako zjevení. Tady, v prostředí své vědecké laboratoře už nebyl Strauss roztomilý starý pán z lavičky v parku. Byl to gigant. Mluvili, nebo spíš mluvil Strauss a Anderson poslouchal, o vědě a medicíně všeobecně, nadhazoval problémy, možnosti, pravděpodobnosti, nejistoty s lehkostí a intelektuálním přehledem, který vyvolával v Andersonovi hluboký obdiv. Získal dojem, že neexistuje vědecká oblast, ve které by Strauss nebyl doma, a to nejen v obecných pojmech; byl zřejmě obeznámen s posledními výsledky bádání v každém odvětví medicíny, o kterém se Anderson zmínil.

Naslouchal Straussovi s obrovským potěšením a o to důrazněji si uvědomil, jak nekonečně otravné byly mnohé přednášky na fakultě, kdy nakonec zdvořile zatleskal, když se přednášejícímu podařila aspoň neslaná nemastná pointa na závěr. Snášel odevzdaně semináře, při nichž studenti vynakládali upocenou snahu klást otázky, protože jim bylo vštěpováno, že klást otázky je projevem inteligence.

Když začal pracovat, odhalil, že věda není život plný dobrodružství a hlubokých zážitků, jak si mnozí představují. Často jde jen o rutinu a průměrnost, se spoustou vědců pochrochtávajících si šťastně v bahně na mělčině. Strauss byl jiný; měl představivost. Viděl daleko dopředu, uměl předvídat úskalí, na nichž mohou projekty ztroskotat, odhalit zákruty, kde by bylo zapotřebí znalostí dosud nedosažených.

Andersena vyložení mrzelo, když Strauss ukončil své úvahy a řekl: "A teď, milý příteli... problém plazmidů." Vstal, šel ke dveřím a pozval Arie Cohena. "Doktor Cohen vedl naše pokusy s plazmidem PZ9. Asi byste měli začít tím, že byste si navzájem sdělili technické detaily."

Strauss upřel pohled na svůj kůží potažený stůl, zatímco Anderson informoval Cohena, který zachovával kamenný výraz, o dávkách, koncentracích a váze zvířat použitých při pokusech. Když dokončil, Cohen pokrčil rameny a otočil se ke Straussovi: "Žádný zjevný rozdíl."

Strauss zamyšleně přikývl a zeptal se Andersena: "Pokud jsem informován, přivezl jste si s sebou vlastní kultury?"

"Poslal jsem je předem. Myra mi řekla, že už došly."

"Dobrá," řekl Strauss. "Pak bude nejlepší, když své testy zopakujete na našich zvířatech."

Anderson se vrátil do laboratoře a Myra mu oznámila, že zvířata jsou k dispozici, kdykoli je bude potřebovat.

"Připravím pár kultur pro očkování," řekl Anderson.

"Dovolila jsem si to už udělat," řekla Myra Freedmanová, "budou hotové kvečeru."

Blížilo se poledne a Anderson s radostí přijal Myřinu nabídku, že ho zavede do univerzitní jídelny. Ukázalo se, že její společnost je daleko příjemnější, než jídlo samo, ale pokládal za diplomatickou povinnost přinutit se sníst co nejvíc; nakonec to přece jen vzdal a předstíral, že nemá moc hlad.

Vyšli do stravujícího poledního vedra a Myra řekla: "Gratuluji."

"K čemu?"

"Snědl jste víc než dvě třetiny. To je rekord."

Anderson se poprvé v Izraeli zasmál. "Můj turistický průvodce tvrdí, že jste převzali kuchyni osmi kultur."

"Ale to už neříká, že na ně na všechny kašleme."

Ušli necelých padesát metrů a Anderson cítil, že si musí na chvíli oddechnout ve stínu pod stromem.

"Chvilí to trvá, než si zvyknete," řekla Myra.

Anderson si utřel pot s čela, sedl si na bobek a přimhouřenýma očima pozoroval spršky kroupičů trávy. "Jak to, že nepracujete s manželem?" zeptal se.

"To bychom se zbláznili," usmála se. "Máme se rádi, ale čtyřicet hodin denně, to bychom se nesnesli. Takže Sam

pracuje v Hadeře a já tady s Jacobem Straussem. Mimochodem, co mu říkáte?"

"Je skvělý, ohromující."

"Souhlasím s vámi."

Anderson odcházel z laboratoře už za tmy, v šest, hodinu po západu slunce, ale na teplotu to nemělo skoro žádný vliv. Když vyšel z budovy, byl za pár minut celý zpocený, navzdory této nepříjemné okolnosti se však cítil dobře.

Plazmidové kultury vyrostly v předpokládaném termínu, a tak mohl naočkovat tři morčata a dát je do izolovaných klecí. Semafor přiskočil na zelenou a Anderson zvolna kráčet v podvečerním davu Einsteinovou třídou. Na tu spoustu lidí byla ulice nečekaně tichá, tak tichá, že ho to překvapilo, dokud si neuvědomil, že skoro všichni mají na nohou sandály a jdou mnohem pomaleji, než jak je na to zvyklý doma. Mířil k supermarketu na rohu Einsteinovy a Brodetského ulice; povšiml si ho včera, když ho Cohen vezl z letiště.

Uspokojivě zaplnil ledničku, dal si sprchu a vzal si pivo na střechu, kde se opřel o zábradlí a sledoval večerní provoz na Einsteinově třídě. Jeho mysl zaměstnával osud očkovaných morčat. Výsledek testu byl asi nejdůležitější, na jaký kdy v životě čekal; ale pak si s filozofií klid'asa nad pultitrem piva řekl, že v každé době byl každý test ten nejdůležitější.

Nicméně, jestli ráno budou morčata naživu, stáhnou z něj doma kůži... a povandruje na Hebridy.

"Ahoj," ozvalo se za ním, a to s ryze americkým přízvukem.

Překvapeně se otočil. Za ním stál vysoký, asi třicetiletý černoch.

"Miles Langman," a podával mu ruku.

"Neil Anderson. Myslel jsem, že jsou všichni na prázdninách."

"Zdejší ano, ale je tu taky pár Američanů, hlavně študáků, kteří ze sebe na rok dělají Izraelce, což těm zdejším dělá dobře."

"A vy?" zeptal se Anderson. Připadalo mu, že Langman je na studenta trochu starý.

"Jsem badatel v oboru talmudských zákonů; pracuju na Kalifornské univerzitě a mám roční studijní volno."

"Talmud? Takže jste..."

"Přesně tak, jsem Žid, černý Žid. Pámbu má všelijakou čeládku."

Anderson se zasmál, Langman se mu zalíbil. "Pivo?"

"Rád."

Anderson přinesl z ledničky další dvě piva a zeptal se: "Kolik je tu studentů z Ameriky?"

"Tak kolem třiceti a nějakých třicet dalších na výměnu z Evropy."

Urazili ještě dvě piva, pak se Američan rozloučil a sdělil mu, že bydlí ve druhém patře a ať na něj "křikne", když bude něco potřebovat.

Anderson si zapsal poznámky k pokusům a brzo se vrátil do pokoje, ale zjistil, že horkem nemůže usnout. Vstal a znovu se uchýlil na střechu, opřel se o zábradlí a pozoroval hvězdy na černém sametu oblohy; někde pod ním zpívali Američani lidové písně. Asi po hodině si dal studenou sprchu, znovu ulehl a doufal, že usne, než mu zase bude vedro. Povedlo se.

Ušlechtilý úmysl být v laboratoři hned časně ráno se zhroutil; probudil se až po deváté hodině. Ale znechucení opadlo, když si uvědomil, jak dobře se cítí po důkladném spánku a že časný příchod nijak neovlivní chování morčat. Po včerejšku, kdy se kvůli horku nemohl ani najíst, byl pořádně hladový, a tak se zdržel ještě déle a udělal si pořádnou snídani.

Lékařská fakulta byla až na konci univerzitního komplexu; čekala ho delší procházka. Radostně ji vychutnával. Míjel exotické stromy a keře, těšil se z chladné, drobné spršky rozprašovačů, až se pak z ranního vedra dostal do klimatizované fakultní budovy. Když ho výtah vynášel do šestého patra, přemýšlel, zda se za pár minut bude stále ještě cítit dobře.

Myra Freedmanová vzhédla, když vešel. "Způsobil jste pěkný poprask. Cohen je u profesora."

"Co morčata?"

"Všechna tři mrtvá."

Musel se přesvědčit sám. Vybavoval si cestu, kterou šel předešlého dne s Myrou, a vydal se do zvěřince sám. Hleděl na zdechliny. Ležely strnule v klecích, s vyčeněnými zuby, s typickým výrazem plazmidové smrti. "Díky bohu," mumlal, když zavíral dveře a vracel se do laboratoře za Straussem a Cohenem.

Strauss si zvedl brýle na čelo a opřel se v židli. "Máme vážný problém, pánové. Teď už není rozdíl v podmínkách pokusu, takže musí být rozdíl v materiálu pro pokus. Co navrhuje?"

Anderson řekl: "Navrhuji ještě dva pokusy se zvířaty. Jedno naočkovat vaším plazmidem a mým galomycinem, druhé vaším galomycinem a mým plazmidem."

Strauss pohlédl na Cohena. "Souhlasíte, Ariehe?"

"Je to běžný způsob," řekl Cohen.

Jasně, když jsem ti to právě napověděl, pomyslel si Anderson nevraživě, aniž k tomu měl skutečný důvod; po pracovní stránce Cohena dosud nepoznal natolik, aby mohl posuzovat jeho úroveň a schopnosti. Ten pocit vyrůstal z nechuti vůči chladnému, zachmuřenému Izraelci, s nímž teď bude nucen nad přípravami nových pokusů strávit zbytek dne.

Uprostřed odpoledne už uznával, že Cohen je dostatečně schopný - vlastně, kdyby se ho někdo přímo zeptal, musel by přiznat, že sledovat Cohena při práci je radost. Velkýma, zdánlivě neohrabanýma rukama zacházel s kulturami s jemností švýcarského hodináře. Ale přesto, že ho musel uznat jako odborníka, nepřestával si o něm myslet, že je to studený psí čumák, který nevypustí z úst ani o slovo víc, než je nezbytné.

Když naočkovali potřebné množství morčat, vrátili se s Cohenem krátce po páté do hlavní laboratoře. Myra Freedmanová se právě chystala k odchodu. Cohen odešel a Anderson se s Myrou na chvíli dal do řeči.

"S ním si člověk ale užije legrace," řekl Anderson.

"Jako vědec je jednička, ale je to morous."

"Ale proč?"

"To se mě neptejte. Jakživ s nikým pořádně nepromluví."

Anderson už odcházel, když Myra ještě dodala: "Moment, zvu vás na pátek na večeři. Musíte se poznat se Samem."

"Díky, rád."

Nelíbila se mu představa, že by měl opustit příjemně klimatizovanou lékařskou fakultu a uchýlit se do svého "apartmá", které se spíše podobalo sauně. Vyjel výtahem do knihovny v nejvyšším patře, probíral se posledními čísly lékařských časopisů a chvílemi se kochal pohledem na světla Tel Avivu. Zdržel se až do sedmi, kdy ho hlad přesvědčil, že jídlo je důležitější než vedro, a šlo jen o to, jestli se nají doma, nebo někde venku. Rozhodl se, že mu to pomůže vyřešit Miles Langman. Ten slyšel, jak se Anderson vleče do schodů Francouzského křídla, otočil se ke dveřím a zašklebil se:

"Náročněj den, kamaráde?"

Anderson se přiznal, že jediná věc, která mu brání jít se najíst někam do restaurace, je jeho zkušenost s univerzitní jídelnou.

Langman obrátil oči v sloup. "Není divu, to je výjimečnej podnik. Tam jim to nežerou ani švábi." Navrhl, že si zajedou autobusem do přístavu v Jaffě a najedí se v arabské restauraci. To se Andersenovi zdálo slibné.

Městský autobus se kodrcal večerním provozem, řidič prudce střídal brzdu a plyn. Anderson to snášel co možná bez komentáře, když viděl, že ani Langman, ani spolucestující to nepokládají za něco zjevně nepatřičného. Snažil se vnímat okolí, siluety datlových palem, neonové nápisy v hebrejštině, zářící kavárny, až ho Langman konečně na jedné zastávce vystrkal ven. Všiml si, jak řidič netrpělivě poklepává prstýnkem o volant, dychtivý už zase šlápnout na pedál. Ulice byla příjemně klidná.

"Takže jsi měl pravdu a oni byli vedle," uzavřel Langman, když mu Anderson vyličil účel své návštěvy Tel Avivu.

"Tak jednoduchý to není," odpověděl Anderson. "Dokázal jsem, že buď plazmid, nebo ten lék způsobuje vážné problémy, ale musíme ještě zjistit, který z nich to je."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Zítřka bychom to měli vědět."

"Na co si sázíš?"

"Na obojí."

Anderson trval na tom, že zaplatí za oba. Vyšli z kavárny a procházeli se úzkými uličkami restaurované umělecké čtvrti Jaffy, zdobené minarety a věžemi uplynulých věků.

"Jestli se ukáže, že je to ten lék, octne se farmaceutická společnost v pěkný rejži," uvažoval Langman.

"To určitě."

"To by byl docela zajímavý soudní případ," poznamenal Langman.

"Jak to?"

"Jestli jsem to dobře pochopil, ten plazmid vyvolává v léku aktivity, které způsobují smrt."

"Správně."

"Ale neřikal jsi, že je ten plazmid syntetický?"

"Ano, to je."

"Pak se ta farmaceutická společnost může bránit, že v jejich léku není nic nevhodného. Že je naprosto bezpečný ve spojení s jakoukoli přírodní látkou."

Langman zdůraznil slovo "přírodní" a Anderson mu na to zasměchoval: "Třeba tě společnost přemluví, abys jim dělal obhájce."

Langmanova naděje na báječný kšeft vzala zasně hned v osm hodin následujícího rána, když se Cohen s Andersonem šli podívat na zvířata; tři byla mrtvá a tři živá. Andersenův plazmid a izraelský galomycin byly smrtelné. Izraelská verze PZ9 morčatům nijak neublížila.

Cohen navrhl, že bude informovat Strausse, a Anderson šel do ústředny, aby poslal domů telex. Adresoval jej Kerrovi a byl stručný: "SMRTELNÝ JE PLAZMID, NE LÉK".

Když Anderson kráčel přes univerzitní pozemek a hrbil se pod tíhou objevu a všeho, co z něho vyplývalo, poprvé si neuvědomoval to úmorné vedro. Martin Klein měl ve vnitřnostech klonovací vektor, který ho zabil. Mohl v něm doznat nějaké proměny? Mohl se neškodný bakteriální gen spontánní proměnou stát smrtelným? Bylo k zlosti, že nebyl schopen přijmout ani první, ani následující hypotézu, která z toho vyplývala; druhé možné vysvětlení bylo totiž přitažlivé, jako osina v nejintimnějších partiích těla. Znamenalo by to, že s izraelským určením genu, obsaženého v plazmidu, je něco v nepořádku. Že by Strauss a Cohen lhali?

"Doktore Andersone, zopakujte nám, prosím, jak jste došel k závěru, že plazmid, nalezený v Martinu Kleinovi, byl náš PZ9," vyzval ho Strauss.

Anderson znovu vypověděl celou historii krok za krokem. Jak izoloval ze vzorků Kleinových vnitřností plazmid, jak oddělení molekulární biologie restriční metodou určilo, že jde nesporně o izraelský klonovací vektor PZ9. Klein byl Izraelec a pracoval v telavivské laboratoři, kde plazmid vznikl. Všechno do sebe zapadalo.

"To vypadá nad slunce jasnější," řekl Strauss s rezignovaným povzdechem. Cohen souhlasně přikývl.

"Máte ten rozbor s sebou?" zeptal se Strauss Andersona. Anderson si došel pro Teasdaleovu zprávu a podal ji Straussovi. Strauss si ji rychle četl, lehce pohybuje hlavou zleva doprava, jak sledoval údaje. Pak přestal kývat hlavou a zachmuřil se v hlubokém zamyšlení.

"Něco je špatně?" zeptal se Anderson.

"Množství vloženého genu," řekl Strauss pomalu. "Váš kolega zjistil inzert dvě celé sedm kilobáze DNA, u nás je to

dvě celé devět."

"Asi to Angličani špatně změřili," poznamenal Cohen.

"Rozdíl dvou desetin..." řekl Strauss, stále zamyšlen.

"Možná došlo k nějaké změně v Kleinových vnitřnostech?" nadhodil Anderson.

"Spontánní vyrušení části genu? Snad je to možné," řekl Strauss.

"Ale nepravděpodobné," dodal Cohen, spokojen se svým vysvětlením, že se Angličané zmýlili.

Místností zavládlo ticho; Strauss přemýšlel a Cohen s Andersonem čekali. Větrák klimatizace jako by s uplývajícím časem nabýval na hlasitost; Anderson pozoroval ještěrku barvy kamene, která lezla venku po rozpáleném ostění okna. Konečně Strauss odhodil pero a posunul si brýle, aby si protřel oči. "Nebude to jednoduché," procedil mezi zuby.

"Musíme z obou plazmidů analyzovat DNA a zjistit rozdíl."

Straussův výrok odsoudil Andersona a Cohena ke třem dnům tvrdé práce téměř bez odpočinku, o to náročnějším, že morousovitý Cohen odmítal veškeré pokusy o spřátelení při společné práci. Anderson byl rád, když se konečně přiblížilo páteční odpoledne a večere u Freedmanů.

Bylo dohodnuto, že Sam Freedman vyzvedne Andersona v sedm večer cestou z ústavu v Hadeře. Anderson čekal od třicetivrté na sedm na střeše, až spatřil, jak před domem elegantně přistává bílý mercedes. Seběhl dolů, aby Freedmanovi ušetřil schody; z auta vystoupil menší snědý muž s orlím nosem a pronikavým zrakem, který jako by uměl pohlédnout až na dno čehokoli, nač se podíval.

"Sam Freedman?" ujistil se Anderson.

"A vy jste zřejmě Neil Anderson," doplnil Freedman a podával mu ruku. "Těší mě," a poplácal ho po rameni. Anderson z toho vyvodil, že je extrovert. Mírně nadnesená chůze a rozmáchlá gesta cestou k autu mu jeho odhad potvrdily. Ujížděli městem, které bylo nepochopitelně tiché. Anderson poznamenal, že mu to připadá spíš jako ve dvě hodiny zrána, než navečer.

"Šábes," řekl Freedman, "židovský sabbat. Od pátečního do sobotního západu slunce. Jestli se vám to tady zdá tiché, měl byste vidět hlavní město, Jeruzalém. Tam je dokonale mrtvo." Pustil volant a zašermoval rukama. "Projíždět se o šábesu tam, možná by nás v některých ulicích rovnou ukamenovali."

"Kdo?"

"Nábožní cvoci."

Odpověď uspokojila Andersenovu zvědavost na Freedmanův vztah k náboženství. "Myslel jsem, že hlavním městem je Tel Aviv," namítl.

Freedman se zaklonil a hlasitě se zasmál. "Pro Izraelce je hlavním městem Jeruzalém. Američani a Britové předstírají, že je to Tel Aviv. Nechtějí se dotknout Arabů."

Vůz odbočil z hlavní třídy, tiše projížděl postranními ulicemi, až zatočil na příjezdovou cestu k bílé vile s plochou střechou. Byla obehnaná hustými keři, vydávajícími opojnou vůni.

"A jsme tady," oznámil Freedman. Vystoupil a práskl dveřmi. Anderson je za sebou zavřel jemně a následoval svého hostitele do domu. Privítal se s Myrou poté, co se objala se Samem, a byl uveden do krásně zařízeného pokoje. Zdi byly pastelově modré a ověšené moderními obrazy, s nimiž dobře ladily rozmanité židle a křesla potažená jemnou kůží i vkusně rozmístěné stojací lampy a bodová světla. Několik náboženských předmětů Andersonovi připomnělo, že je v židovské domácnosti. Mírně ho to zmátlo po tom, co slyšel od Freedmana v autě. Ten si povšíml jeho pohledu na sedmiramenný svícen a zřejmě četl jeho myšlenky. "Pro Žida je těžké oddělit náboženství a tradici, jsou příliš propojené."

"Získáváte tak smysl pro historii," přikývl Anderson.

"Leccos z toho se přičí rozumu," navázal Freedman. "Na druhé straně je příjemné být součástí něčeho, co přesahuje staletí. Všichni potřebujeme někam patřit, i když si to třeba nepřipouštíme."

Bylo zjevné, že Sam Freedman je opak Cohena, jak také Anderson doufal. Zatímco Cohenovi dělalo potíže mluvit, Freedmanovi dělalo potíže zmlknout. Jeho bystrá mysl přeskakovala bez přechodu z předmětu na předmět a na rozdíl od Jacoba Strausse, který si vše promyslel, než promluvil, říkal Freedman, co ho právě napadalo, a postupně to přeformuloval, jak mu na mysli tanuly nové možnosti. Anderson prožíval z první ruky aktivitu neklidného intelektu, který učinil ze Sama Freedmana jednoho z předních vědců v oboru lékařské biochemie. Zeptal se ho na Kalmanův ústav.

"Děláme technické expertizy a výzkum pro společnosti, které nechtějí, nebo si nemohou dovolit provádět je vlastními silami."

"To vypadá zajímavě." Anderson se snažil, aby to zaznělo nadšeně.

Sam Freedman se zasmál. "Děkuji vám za zdvořilost, ale víte stejně dobře jako já, že zajímavé to není ani trochu.

Zkoušet něčí kosmetické výrobky, jestli nezpůsobují alergie, to je asi jedna z nejnudnějších věcí na světě. Ale ústavu to vydělává spoustu peněz a dává to spoustě lidí práci."

"A co váš výzkum?" zeptal se Anderson.

"Ústav mi poskytuje malé stipendium, které mi umožňuje pokračovat. A vybavení ústavu je prvotřídní."

"Nechtějí mít vliv na to, co děláte?"

"Mám plnou akademickou svobodu. Jediné omezení je finanční; když přijdu na něco, na čem se dá vydělávat, mají z toho šedesát procent a já čtyřicet."

"Rád bych se tam podíval, než se budu vracet," prohodil Anderson.

"S radostí."

Po večeri obrátil Freedman předmět hovoru k důvodu Andersenova pobytu v Izraeli.

"Jak jsem slyšel, vaše návštěva má co dělat se smrtí Martina Kleina," začal.

"A ještě dvou dalších lidí," přitakal Anderson.

"Myra povídala, že jste v Kleinových vnitřnostech našel něco podivného."

"Plazmid."

"Spousta nás má v sobě plazmidy."

"Ale tohle je klonující vektor."

Freedman tiše hvízdal. "Aha, a vy myslíte, že pochází z Tel Avivu?"

"Ano, od profesora Strausse - PZ9. Klein tam o prázdninách pracoval."

"Ano, pamatuji se."

"Vy jste Martina Kleina znal?"

"Myra ho jednou přivedla na večeři. Velice bystrý mládenec."

"Ano, taky jsem slyšel."

Bylo hezky po půlnoci, když Freedman vezl Andersona tichými a pustými ulicemi domů. Mercedes pádil jako bílý duch Ramat Avivem, podle rozlehlého pozemku hebrejské univerzity, zabočil do Einsteinovy třídy a zaparkoval před univerzitní kolejí.

"Tak nezapomeňte. Jak se vám to bude hodit, řekněte Myře a domluvíme si prohlídku Kalmanova ústavu."

Anderson to slíbil.

4

Andersenův budíček zadrnčel o šesté a bolení hlavy, následek Freedmanova pohostinství, ho ujistilo, že je vzhůru. Po důkladné sprše a vydatné snídani se bolesti utišily. Když se pak vydal do laboratoře, pominuly docela. Byla sobota, šábes, a tak byl Anderson na ulici docela sám; kráčet Einsteinovou třídou, a když přecházel jindy rušnou křižovatku, nemusil ani čekat na světla semaforu. Uvědomoval si, že bude dnes v laboratoři sám s Cohenem, ale tato pochmurná perspektiva měla svou světlou stránku. Dnešním dnem by měli svou práci dokončit a dovědět se výsledky.

Mlčenlivé napětí v Cohenově společnosti bylo příjemně narušeno po jedenácté hodině. Přišla Myra Freedmanová, aby dodělala nějakou práci, o kterou ji požádal profesor Strauss. Anderson zažertoval o svém ponocování a znovu jí poděkoval za večeři.

"Jsem ráda, že ses dobře bavil. Jak to jde?"

"Ještě pár hodin a budeme hotovi."

Myra už byla dávno pryč, když začala cvakat tiskárna a Cohen s Andersonem si četli výsledky.

VZOREK Č.1: PLAZMID PZ9: INZERT 2,9

VZOREK Č.2: PLAZMID PZ9: INZERT 2,7

Anderson se podíval na Cohena, ale ten se jeho pohledu vyhnul. Opravdu tedy byl rozdíl v množství vloženého genu a navíc počítač potvrdil hodnoty, k nimž dospěl Teasdale z oddělení molekulární biologie u nich doma.

"Vida, vida," řekl Anderson se zadostiučiněním.

Cohen to ignoroval a předstíral, že je plně soustředěn na další otázku, kterou počítači zadal. Se založenými rukama a s brýlemi nebezpečně balancujícími na špičce nosu čekal na odpověď.

Tiskárna vyhrkala odpověď. GENOVÁ SHODA: 0

Anderson se naklonil k počítači, zadostiučinění bylo to tam. "Musí to přece být sto procent," řekl tiše, ale poplašený hlas ho přece prozradil.

Cohen mlčky zopakoval zadání.

Cvak...cvak... GENOVÁ SHODA: 0

"Ale to je blbost!" protestoval Anderson. "Počítač tvrdí, že mezi vloženými geny není žádná podobnost. Ne že se z jednoho vypařil jenom kousek DNA. Nikdy nebyly totožné! Jsou to dva naprosto rozdílné geny!"

Cohen zíral na monitor a vrtěl hlavou. "Nechápu to. Vůbec to nechápu. Vyušení malé části původního genu je snad možné... ale tohle?"

Anderson hleděl na Cohena, ale nebyl schopen odhadnout, co si myslí. Bylo nemožné vydobýt z něho nějaké pocity. Přitlačil na pilu. "Opravte mě, jestli se mýlím, doktore, ale neznamena to, že v případě Kleina plazmidu někdo naklonoval do PZ9 jiný gen?"

Cohen řekl s nechutí: "Nejspíš sám Klein."

"S kým tady pracoval?"

"Se mnou."

"No a?"

Cohen se zhluboka nadechl, ale uvnitř v něm vřelo. "Co tím chcete říct?" zavrčel.

"Myslím, že je vám to jasné," odpověděl Anderson.

Cohenovi zacukalo v tváři, potlačovaná zloba hrozila vybuchnout. "Vy si myslíte, že jsem se podílel na tajném experimentu studenta Kleina! A že jsem tím pádem spoluzodpovědný za smrt nevinných lidí?!"

Andersenovi se zrychlil tep. Tenhle studený čumák rozžhavený do běla, to bylo rozčilující, dokonce hrozné. Dodal: "Někdo tady ví víc, než chce přiznat, a vy jste byl Kleinův konzultant..." Anderson měl dojem, že dostane od Cohena ránu, ale Cohen se v posledním okamžiku otočil na patě a vyrazil ze dveří. Anderson se pomalu uklidňoval. Chvilí jen tiše seděl; cítil se po zlobném, nepříjemném výstupu vyčerpán. Napovrch zůstal klidný, ale srdce mu bušilo a žaludek mu poskakoval. Doufal, že Cohen odešel z ústavu, že ho k tomu přiměla zlost a podezření, které viselo ve vzduchu jako blesk hledající si cestu k zemi. Zůstal tu teď v celé budově sám. Srovnal papíry z tiskárny a vrátil se do laboratoře.

Když došel ke svému stolu, byl ze svého zamyšlení rychle vytržen a jeho roztržitost se proměnila ve zděšení. Jak otvíral zásuvku, kde měl sešit s laboratorními zápisky, spadla mu s poličky nad stolem skleněná lahvička a rozbila se na kousky. Plíce mu zaplnily nezaměnitelné štiplavé výpary kyseliny chlorovodíkové, tekutina mu páčila kůži. Zmocnila se ho panika z pochmurné představy, že bude zmračen a zasažen slepotou. S očima pevně zavřenými v zoufalé snaze zachránit si zrak tápal k umývadlu a šátral po chladném hladkém kovu kohoutku. Z rukou se mu kouřilo, jak se kyselina prožírala k masu. Zaklel, to se mu kapka prodrala do koutku levého oka. Když rukama nabíral vodu, aby si opláchl obličej, připadal mu proud vody trapně slabý.

Z ničeho nic ho od hlavy až k patě zaplavila povodeň a pak ještě jednou. Cohen na něj vylil dva dvacetilitrové demižony destilované vody.

"Tudy!" Anderson měl stále pevně zavřené oči a Cohen ho táhnul chodbou někam, kde ho určitě čekala smrt. Bylo mu to jasné: nehoda v laboratoři. Oslepen kyselinou, šílený bolestí se dopotácel k oknu a vyskočil ze šestého patra, aby našel jistou smrt.

Cohen ho postrčil a on upadl; čekal na třesk skla a pád prostorem. Ale uklouzl na chladných dlaždicích sprchy. Cohen pustil vodu a řekl: "Hned se vrátím."

Anderson ze sebe strhal doutnající šaty.

"Vezměte si tohle!" Cohen mu vtiskl do rukou velkou houbu. "Je to slabá zásada." Znovu a znovu houbu namáčel a Anderson na sobě neutralizoval kyselinu. "Co vaše oči, doktore, vidíte?"

Anderson opatrně, s houbou v pohotovosti, otvíral oči. "Ano... vidím."

"Bylo to jen povrchní, doktore," prohlásil Cohen, když obvažoval Andersenovi ruce. "Měl jste ohromné štěstí."

"Řeknu vám," pronesl Anderson tiše a stále se ještě třásl po přestálém šoku, "jsem vaším dlužníkem, doktore Cohene. Kdybyste tu nebyl..."

"Už o tom nemluvte, prosím."

Andersenovu vděčnost omezovaly přetrvávající pochybnosti: přestože ho Cohen zachránil před zmračením a slepotou, stále nemohl uvěřit, že Izraelec je v té záležitosti nevinný.

"Asi byste si měl na chvíli lehnout do nemocnice."

Anderson ujišťoval, že to není nutné; radši půjde domů.

"Mám ve skříni rezervní šaty," řekl Cohen a šel pro ně.

Oblékl si košili a kalhoty, které mu Cohen přinesl, a pohlédl na propálené zbytky svého oděvu. Otřásl se.

"Tak mi aspoň dovozte, abych vás odvezl na kolej," navrhl Cohen.

Ale Anderson to odmítl. Krátká procházka na slunci je přesně to, co teď, po zážitcích uplynulé půlhodiny potřebuje. Cohen pokrčil rameny. "Tak dobře. Nashledanou zítra."

"Nashledanou a ještě jednou děkuju."

Kráčel pomalu nádvořím univerzity, a než vyšel na ulici, sedl si na chvíli do stínu stromu. Konečně mohl klidněji uvažovat o tom, co se přihodilo. Jak to, že kyselina spadla s poličky? Včera ji používal a byl si jist, že lahvičku nenechal balancovat na kraji. Nádobka spadla, když pohnul zásuvkou, ale ne tak, že by ji přirazil dovnitř; vytahoval ji ven. Poháněn zvědavostí, změnil úmysl; vracel se zpět na lékařskou fakultu.

Když vystupoval v šestém patře z výtahu, uslyšel nějaký hluk a strnul; někdo byl v jeho laboratoři! Po špičkách se přiblížil ke dveřím a nahlédl dovnitř. Byl to Cohen; byl sehnutý u jeho stolu, kde došlo k té nehodě.

"Něco se vám nezdá, doktore Cohene?"

Cohen se překvapeně otočil a vypadal rozčileně. "Ta kyselina... asi ráno uklízečka... myslel jsem, aby tu radši nic nezůstalo..."

Anderson šel k němu a dřep si, aby se podíval, co si tam Cohen prohlížel. Kolem jedné nohy jeho židle byl omotan elektrický kabel. Táhl se pod stolem a podle něj vzhůru přes poličku; na zadní straně stolu byl zastrčen do zásuvky. Patřil k malé ledničce, kterou měl pod stolem.

"Vaše židle se zachytila do kabelu," řekl Cohen. "Když jste ji odtáhl, kabel shodil lahvičku - v tom byla ta směla."

"To byla," řekl Anderson bezvýrazně.

Miles Langman si na střeše upevnil provizorní šňůru a vřel si na ni prádlo. Zarazil se, když spatřil Andersona. "My Židi máme všelijaký pošahaný zvyky," pronesl, "ale nevím o žádném, co by nařizoval fačovat si ruce a nosit o čtyři čísla větší kalhoty..."

"Pivo?"

"Rád."

Anderson přinesl z ledničky dvě piva a pověděl Langmanovi o nehodě.

"Sakra! To už není legrace."

"To není," souhlasil Anderson. Přihnul si ledového piva a Langman sledoval jeho ovázanou ruku, držící plechovku.

"Ty ruce se ti zahojí?" zeptal se.

Anderson ho ujistil, že poškození se omezilo na povrchové popáleniny; ale honí se mu hlavou představa, co všechno

se mohlo stát.

"To si můžu myslet," řekl Langman s pochopením.

Anderson se usadil a opřel se o zábradlí. "Vůbec to byl den jak vyšitej." A pověděl Langmanovi o výsledcích z počítače.

"Chceš říct, že ten kluk dělal pokusy sám na sobě?"

"Prý, ale já tomu nevěřím."

"Myslíš, že by to nedokázal?"

"Klidně dokázal, tak jako student fyziky je schopen sestavit vodíkovou bombu. Já jenom myslím, že to těžko mohl udělat tak, aby o tom nikdo nevěděl."

"Ten 'jiný gen', který naklonoval, co to je?"

"Ví bůh."

"Nemůžeš na to přijít?"

"Ne. Teoreticky může pocházet z čehokoli živého, od viru po banánovník."

"Tak co budeš teď dělat?"

Anderson zvolna pokrčil rameny. Zaměstnávala ho teď jiná otázka. Proč se Langman tolik vyptává?

Na svém pracovním stole našel dopis, ale obvazy na ruku mu bránily, aby ho mohl otevřít. Rozhlížel se po něčem, co by mu posloužilo jako nůž na papír. Bylo to od Johna Kerra; vyřizoval prosbu děkana lékařské fakulty, aby Anderson navštívil rodiče Martina Kleina v Caesareji a vyřídil jim soustrast od studentů a profesorů. Hodil dopis do stolu a povzdychl si, "...samý lepší kšefty."

Přišel Strauss, vypadal přepadle a ustaraně. Zřejmě to už věděl. "Pojďte dál, doktore Andersene," pozval ho ve dveřích své kanceláře. "Doktor Cohen mi včera večer telefonoval." Za chvíli se k nim připojil také Cohen a vyptával se Andersona na ruce. Hluboce zamyšlený Strauss vzhledl a také se o ně zajímal.

"Je to dobré," řekl Anderson.

"Doktor Anderson si myslí, že jsme dělali tajné pokusy s klonováním," ukončil Cohen přátelský úvod.

"Opravdu?" Strauss přes brýle pohlédl na Andersena.

Anderson se ovládl a vysvětlil: "Nemohu uvěřit, že by student třetího ročníku medicíny mohl v této laboratoři uskutečnit náročný pokus s klonováním, aniž by si toho někdo povšiml."

Strauss na něj stále upřeně hleděl, až nakonec řekl: "Ano, doktore, musím s vámi souhlasit." Zkoumavý pohled se přesunul na Cohena.

"Nevím, jak to dokázal, ale zřejmě to tu provedl," zareagoval Cohen.

Přestala fungovat klimatizace a místnost ovládlo náhlé ticho. "Vypadl proud," konstatoval Strauss. Téměř okamžitě začala stoupat teplota.

"Byl někdy Klein v laboratoři sám?" zeptal se Anderson.

"Ne, nikdy," řekl Cohen.

"Vedl si laboratorní knihu?"

"Ovšem."

"Mohl bych se na ni podívat?"

Cohen během chvilky přinesl tmavomodrý sešit a podal jej Andersenovi. Anderson se pustil do čtení, zatímco mu po zádech začala stékat první stružka potu. Poznámky byly malým uměleckým dílem, výplodem ducha zjevně posedlého smyslem pro úhlednost. Začátky pokusů s klonováním byly popsány Straussovým rukopisem; nebyla tu žádná zmínka o nějakém soukromém podniku. Anderson se předklonil a položil sešit na Straussův stůl s poznámkou: "Přál bych si, aby všechny studentské zápisy vypadaly takhle."

Strauss se slabým úsměvem přikývl a Anderson si povšiml, jak se mu potí čelo; teplota stále stoupala.

Strauss se opřel v židli a ovíval se papíry se stolu. "Pánové, buďme realističtí. Asi se nikdy nedozvíme, co Martin Klein dělal, proč a jak, ale měl bych dva návrhy." Klimatizace se opět probudila k životu, jak byl obnoven proud, což vyvolalo na Straussově a Andersenově tváři úsměv, u Cohena jen letný pohled. "Zprv, myslím, že byste se mohli pokusit vyloučit z plazmidu do zkumavek toxin. Mohli bychom jej určit podle potence, jde-li ovšem o zdokumentovaný typ."

"Znamenitě," přikývl Anderson.

"A zadruhé," pokračoval Strauss, "musíme zjistit vliv dalších medikamentů na plazmid."

"Jdu to spustit," vyskočil Cohen.

"Jdu s vámi," doplnil Anderson, ale Strauss ho zarazil.

"Ne, pracoval jste bez přestávky od chvíle, kdy jste přijel. Dva dny si odpočínáte."

"Ale doktor Cohen také," namítl Anderson.

Cohen se otočil ve dveřích. "Jděte, doktore," řekl. "Na spuštění testů stačí jeden a vy máte zafačované ruce - mimoto, kdybych potřeboval pomoc, můžu požádat Myru Freedmanovou."

Anderson se podíval na své ruce a váhavě přisvědčil. "Ale ve středu to převezmu a vy budete mít dva dny volna."

"Souhlasím," řekl Cohen a vyšel.

Anderson se vrátil ze Straussovy kanceláře a vyndal ze stolu dopis od Kerra. "Myro, jak se dostanu do Caesareje?"

"Přímo z Tel Avivu to nejde. Napřed musíš do Hadery a odtamtud dalším autobusem. Proč?"

Anderson ji ukázal dopis. "Mám dva dny volna. Tak bych mohl zítra navštívit Kleinovy rodiče."

Myra dostala nápad. "V Hadeře je Kalmanův ústav. Mohl bys jet zítra ráno se Samem, prohlídnout si to u nich, a pak pokračovat do Caesareje. Je to nedaleko."

Anderson uznal, že ten nápad je dobrý. Dohodl se, kdy ho Sam Freedman ráno vyzvedne, a právě když se chystal k odchodu, vrátil se Cohen a požádal Myru o pomoc.

S takovou spoustou volna si Anderson náhle nevěděl rady. Dostal chuť zajít si do univerzitního bazénu, ale fáče na rukou ho upozornily, že to není ideální myšlenka. Pustil se tedy autobusem do turistické části Tel Avivu a potuloval se mezi stánky po tržišti. Pak ho zlákal kouzlo nedalekého moře; zul si sandály a brouzдал se pískem po okraji vodní hladiny až do přístavu v Jaffě, kde před několika dny večerel s Langmanem. Těšil se pohledem na siluety bizarních věží a věžiček a vychutnával víření vody a písku kolem kotníků.

"Takže ses celý den potuloval," konstatoval Miles Langman při večerním střešním potlachu, který se stal už pravidlem. "Více méně," souhlasil Anderson. "Užíval jsem si."

"A zítra zas?" zeptal se Langman

Anderson mu pověděl o plánované návštěvě Kleinových rodičů.

"To už tak pěkně nevypadá," poznamenal Langman, "ale Kalmanův ústav bude asi zajímavý."

Anderson pochopil, co Freedman myslel tím "nepotrvá to dlouho", když bílý mercedes polykal míle pobřežní silnice na sever z Tel Avivu; mohutné černé pneumatiky vyháněly tachometr na třiciferné hodnoty.

"Ústav je za Haderou," poznamenal Freedman, když zpomalili na kraji města.

"Na druhém konci," doplnil ve vnitřních ulicích městečka, které se jevilo nudným, zaprášeným a docela nezáživným.

Kalmanův ústav byla nízká, jednopatrová dlouhá bílá budova. Freedman zastavil před vraty, dva muži v zelených uniformách otevřeli bránu a zasalutovali jim. Další zelená uniforma jim podržela dveře do obrovské, exkluzivně moderní vstupní haly s ozdobnou vodní nádrží uprostřed; v ní se tyčila ke kupoli ze zeleného skla snad desetimetrová abstraktní socha.

Freedman ho vedl po jednom z polokruhových schodišť, které se otáčelo za zadní část sochy k balkónu v prvním poschodí, konstruovanému tak, aby socha mohla sahat až ke stropu.

"A jsme tady," Freedman otevřel dveře uprostřed balkónu.

Kancelář Andersena překvapila a jeho výraz to prozradil.

Freedman se zasmál. "Přivezl jsem si to ze Států. Ten moderní šunt ať si nechají venku," zagestikuloval ke dveřím.

Anderson si uznale prohlížel elegantně zařízenou místnost se zelenými koženými křesly a starožitným nábytkem. Svým stylem připomínala, že Freedman je akademik a člen význačného univerzitního sdružení ve Spojených státech. "Asi bych souhlasil," pronesl. "Ta socha je trochu... trochu..."

"...trochu jako gigantickéj čurák," doplnil Freedman. "Ale na zákazníky to dělá dojem."

"Nechápu tak docela vaši ekonomiku," přiznal Anderson. "Když si vaši zákazníci nemůžou dovolit vlastní výzkum, jak si můžou dovolit vás?"

"Asi jsem se nepřesně vyjádřil, když jsem řekl 'nemůžou dovolit'," odpověděl Freedman a posadil se do otáčecí židle.

"Naši zákazníci, to jsou úspěšné společnosti, mnohé jsou součástí velkých mezinárodních korporací, ale občas se jim naskytne něco, co není přesně z jejich oboru. Například naftová společnost přijde na něco, co by se mohlo uplatnit ve farmacii. Nebylo by pro ně výhodné, aby si zřídili odpovídající farmaceutickou laboratoř včetně odborníků kvůli jednomu vedlejšímu produktu. Takže si případně najmou nás a my pro ně ten výzkum provedeme. To je docela rozumné, ne?"

Anderson souhlasil.

"Tak pojď, předvedu ti to tu."

Freedman vyvedl Andersona zase ven na ohoz. "Máme čtyři hlavní laboratoře a jednu rizikovou v suterénu, velkou laboratoř se zvířaty a všechna obvyklá doplňková zařízení. Tady je jedna z těch hlavních laboratoří." Freedman otevřel dveře označené "L I". Laboratoř byla zjevně vybavená nejmodernější technikou a zařízená pro deset pracovníků. Byli tu všichni, oblečení do světlemodrých chirurgických plášťů a zástěr, s vyšitým zlatým "K" na výložkách. Anderson se chtěl zeptat, co dělají, ale Freedman ho zarazil. "Neptej se. Většina naší práce je nuda, ale je to důvěrná nuda. Naši zákazníci to vyžadují a naše pověst na tom závisí." Anderson přikývl. "Chápu."

V pravidelných intervalech podél chodeb byly špičkově vybavné místnosti s přístroji. Hučely tu odstředivky znásobující přitažlivost; cvakaly scintilační počítače automatických analyzátorů; ze všech stran na Andersona blikala červená, zelená a modrá světélka. Přišli do další hlavní laboratoře, kde byli všichni v zeleném. "Biochemie," sdělil Freedman.

Sešli dolů a podle zápachu v úzké chodbě mohl Anderson odhadnout, že se blíží ke zvěřinci. Byl největší, jaký kdy viděl; obrovská světlá hala s různobarevnými tabulemi na klecích připomínala Disneyland. Morčata měla zelenou, myši červenou, králíci modrou, krysy růžovou a pro něco, co bude veliké, byly na prázdných klecích žluté tabule. "Tady budou psi, rasa beagle. Teď nám je mají dovézt," vysvětlil Freedman.

Vrátili se do vstupní haly. "Tak, to by bylo všechno," řekl Freedman, "kromě rizikové laboratoře v suterénu.

Momentálně se tam nic nedělá a je zavřená, ale znáš to - digestoř, vzduchové filtry, odsávací zařízení atakdále."

Anderson přikývl. Šli zpátky do kanceláře a Freedman vyndal láhev whisky. "Jeden malý lok před obědem?"

"Umíš si představit Skota, který řekne ne?"

Freedman se uvelebil do židle a nalil dvě bohatýrské míry. Zazvonil telefon. Otočil se, zvedl jej a dal si nohu na roh stolu.

Jako vždy za takových okolností měl Anderson pocit, že se vměšuje, i když v tomto případě to bylo docela zbytečné, protože Freedman mluvil hebrejsky. Není to libozvučná řeč, myslil si, něco jako svahilština, rozhodně to není jazyk pro milování. Jak rozhovor pokračoval, zabloudil Anderson očima ke knihovně. Rozpoznal některé známé tituly a vstal, aby si prohlédl ostatní. Jak se tam blížil, ozvalo se za ním třesknutí, takže se poplašeně otočil. Freedman shodil nohou se

stolu tácek a zlatavá whisky se cedníkem skleněných střepin vsakovala do koberce. Freedman vystřelil do sluchátka závěrečné hrdelní zachraplání a zavěsil. Hleděl na Andersona.

"Asi by ses měl na chvíli otočit," řekl Anderson.

Freedman ho upřeně pozoroval: "Myslím, že nechápu..."

Anderson se usmál. "Snad se nechceš dívat, jak Skot usedavě pláče?"

Po obědě zařídil Freedman Andersenovi odvoz do Hadery, kam se dostal právě včas, aby chytil starožitný linkový autobus s cedulí "Caesarea" nad předním sklem. Cesta v úmorném vedru byla milosrdně krátká. Ale řidič pokládal Andersona za turistu a vysadil ho u starobylé zříceniny před městem, uprostřed pouště.

Autobus odhrkal v dusivém oblaku prachu. Anderson vystoupil na malou vyvýšeninu a spatřil moře. Na rozdíl od kalných vod, které obklopovaly Tel Aviv, bylo tady moře zelenomodré, se sněhobílými hřebínky vln, které pleskaly o hradby staré křižácké pevnosti.

Anderson došel k domku u brány a ukázal hlídači papírek s Kleinovou adresou. Starý muž přikývl a pokynul směrem podle pobřeží. "Jak daleko?" zeptal se Anderson, ale odpovědi mu byl nechápavý pohled. Zkusil to s posunčinou, zvedl prsty: "Jeden kilometr? Dva kilometry?"

Děda se dýchavičně zasmál: "Keň, hen, dva kilometr."

Rozhodl se, že si před dvoukilometrovým pochodem v pražícím slunci na chvíli odpočine, a posadil se do chladného stínu rozpadajícího se kamenného oblouku. Děda k němu přišel ze svého baráčku a nabídl mu láhev s vodou. "Toda," využil Anderson jediného hebrejského slova, které znal, a vděčně přijal nabídku. Řádně si přihnul vlažné vody, vrátil láhev a vytáhl peněženku. Dědu to rozzlobilo. "Promiňte," řekl Anderson, "toda, toda."

Prošel otvorem v naklánějící se zdi k pobřeží, zul si sandály a horkým pískem přešel až k vodě, aby si ochladil nohy v opadávajících vírech vln. Narazil si pevněji plážový klobouk, aby ho co nejvíce chránil před sluncem a vyrazil směrem, který mu hlídač ukázal, jen občas odbočoval pár metrů hloub do příjemně chladivé vody. Asi po kilometru došel k pozůstatkům starého římského akvaduktu, kde se na chvíli usadil do stínu jeho oblouků. Odtud vedla cesta do vnitrozemí.

Domky byly tak pěkné, jako jejich okolí. Nízké bílé bungalovy, usazené ve svěžím zeleném listoví, a bujné barvy exotických květů, v ospalém odpoledním vedru pilně svlažovaných syčícími rozprašovači vody. Našel dům, který hledal, a otevřel vrátka; zavržala jen tiše, jako by nechtěla rušit okolní poklid. Vešel do dokonale upravené zahrady plné květů, jejichž perfektní řádky mu připomněly pečlivou úpravu laboratorního sešitu Martina Kleina. Ta podobnost ho na chvíli zastavila. Martin Klein musel napsat všechno, co dělal. Byla to jeho přirozenost. Jestliže to nebylo v jeho oficiální laboratorní knize, musí existovat ještě jedna; a není-li v Tel Avivu, mohla by být tady, u něj doma. Anderson se podíval do diáře na data. Klein ukončil práci v telavivské laboratoři osmého ledna a prohlásil, že jede na pár dní domů, aby se ještě viděl s rodiči, než se vrátí do Anglie do školy. Tam dorazil devatenáctého. To znamená, že byl doma deset dní. Sešit musí být tady!

"Přejete si něco?" zeptala se starší paní s šedými vlasy staženými do uzlu.

"Jsem Neil Anderson z Lékařské fakulty svatého Tomáše."

Ruka jí vyletěla k ústům. "Z Martinovy školy?" Anderson přikývl a připravoval se na nejhorší. "Ach, Bože, tak pojdte dál, pojdte dál."

Šel za ní do chladivého nitra domu, po dlaždičkové podlaze do vybraně zařízeného obývacího pokoje. "Maurici!" zavolala a ještě to zopakovala. Vešel muž kolem šedesátky a drbal se ve vlasech, asi se právě probudil. Překvapilo ho, že mají návštěvu, a podíval se na ženu; šla k němu a vzala ho za ruku. "Maurici, ten mladý pán je z Martinovy fakulty," řekla hrdě.

Anderson se mu také představil a řekl, jak jim je všem ve škole líto, že Martin zemřel.

"Znal jste našeho syna, pane doktore?" zeptal se Klein.

Anderson se přiznal, že ne, a viděl, jak jsou zklamaní. Rychle dodal, že mluvil s mnoha lidmi, kteří ho znali. Řekl, že jejich syn byl zřejmě velmi oblíbený a že jeho odchod všichni pokládají za velkou ztrátu. Manželé se na sebe usmívali a Anderson si pomyslel: ano, v životě jsou chvíle, kdy je bohužel líbat jako když tiskne.

Paní Kleinová se vytratila do kuchyně, aby připravila něco studeného k pití a Anderson si povídal s Kleinem. Ten se zajímal o jeho ořezávané ruce.

"Malá nehoda v laboratoři."

"Vy pracujete tady v Izraeli?"

"V Tel Avivu, u profesora Strausse."

Paní Kleinová přinesla tácek s limonádou, ve které plavaly kostičky ledu. "Matko, doktor Anderson pracuje na univerzitě v Tel Avivu... u profesora Strausse."

Paní Kleinová cosi zakvokala, aby vyjádřila svůj obdiv. Anderson si měl všimnout, že tu něco nehraje, protože ani jeden z manželů zřejmě neznal Straussovo jméno; ale neuvědomil si to. Řekl: "Na něco bych se vás rád zeptal." Kleinovi zpozorněli.

"Prosím, pane doktore."

"Když byl Martin v lednu tady, nenechal doma nějaký sešit?"

Kleinovi hleděli zmateně. "V lednu?" řekl pan Klein.

"Ano, když skončil práci v Tel Avivu."

"V Tel Avivu?"

Pro Krista Pána! pomyslel si Anderson, když se mu zjevila nahá pravda. Martin Klein vůbec nebyl doma! A on řekl rodičům toho mrtvého kluka, že jejich syn byl v Izraeli a ani se neobtěžoval je navštívit.

Až se z toho zpotil. Podle Kleinova výrazu mu bylo jasné, že už to nemůže vzít zpátky. Nemohl předstírat, že jde o

nedorozumění. Pan Klein si uvědomil, jak to bylo. Paní Kleinová ne; pohlédla na Andersena a řekla: "Ale Martin už nebyl doma dva roky, od té doby, co šel na fakultu..."

Když Klein vysvětloval své ženě trpkou skutečnost, odvrátil Anderson zrak. Když pak viděl bolest v jejích očích, bylo mu ještě hůř. Klein ji objal kolem ramen a chláholivě ji poklepal po rameni. "Matko, jsme nezdvořilí k našemu hostu." Byl rád, že už je venku. Zdržel se ještě na jednu sklenici limonády, ale zdvořile odmítl pozvání k večeři. Poděkoval i za Kleinovu nabídku, že ho odveze do Hadery, a vymluvil se, že si chce před návratem ještě důkladně prohlédnout křižáckou pevnost.

Když došel k moři, skopnul sandály a stoupl si do vln; naplnil si kloubouk vodou a nasadil si ho. Zavřel oči, když mu nádherně studená voda smývala pot s tváří. Ten pacholek! říkal si, ten zatracený pacholek! Jak přišli tak milí manželé jako Kleinovi k takovému synovi? Brouzdal se příbojem a kopal do vody; trochu se uklidnil. Vystala tu nová otázka. Co dělal Klein těch deset dní, když skončil práci v Tel Avivu? A následovaly otázky další. Byl v té době pryč taky Cohen? Že by to bylo ono? Začínalo to do sebe zapadat. Možná, že tajné klonování se vůbec neprovádělo ve Straussově laboratoři. Mohl to Cohen s Kleinem dělat někde jinde? To dávalo smysl.

Jeho pozornost odvrátila sprška písku; předpokládal, že to způsobilo nějaké malé zvíře, zastavil se a rozhlížel se po něm. Jak seděl na bobku, vytryskl nový proud písku kousek vlevo od předešlého, ale tentokrát uslyšel Anderson zároveň i zvuk. Někdo po něm střílel!

Dal se na útěk a klel, ale nedařilo se mu ani jedno, ani druhé; nohy v měkkém písku ztrácely oporu. Padal, kutálel se, plížil se s ústy plnými písku, až se dostal do úkrytu římského akvaduktu. Přitiskl se k zemi a tiše ležel. Další kulka odštípala kus kamene. Co teď? přemýšlel a rozhlížel se kolem. Byl v pasti uprostřed otevřené krajiny; na jednu stranu kilometr holé pláže mezi ním a pevností, na druhou stranu zase nic mezi akvaduktem a přístavem v Haifě! Do vnitrozemí to také nebylo k ničemu; země byla plochá a otevřená stejně jako pobřeží.

Anderson se nehýbal; ostřelovač nestřílel; jenom zvuky vln, šplouchající o břeh, a tlukot jeho srdce rušily odpolední mír. Všechny pochybnosti o tom, zda ona nehoda s kyselinou, která se mu přihodila v laboratoři, nemohla být jen pouhá náhoda, se rychle vypařovaly v chvějivém žáru nad rozpáleným pískem. Někdo ho chce zabít a má všechny výhody.

Hodinky mu sdělily, že uplynulo deset minut. Možná, že útočník už odešel. Vystrčil do prostoru svou cestovní tašku. Prásk! Taška poskočila, jako by do ní někdo kopl. Anderson si ji za popruh přitáhl zpět - a našel v boku černou díru. Z toho pohledu se mu lehce zvedl žaludek. A je to. Má zemřít na rozpáleném písku Judeje, daleko, daleko od Dumfries, a není na to ani trochu připraven.

Kdyby věděl přesně, kde ten ostřelovač je, mohl by něco vymyslet... vlastně jakási naděje tu byla. Kdyby využil přirozené křivky akvaduktu, tak aby byla mezi ním a tím pistolníkem, mohl by utíkat směrem do vnitrozemí. Ale s nějakými více než sto metry plochého, otevřeného terénu mezi pobřežím a nejbližším úkrytem by si musel být naprosto jist. Kulka z rychlopušky by mu nedovolila potáčet se vpřed s "otevřenými ranami", jak to mají v oblíbených westerny. Praštila by s ním o zem, a kdyby ho hned nezabila, nechala by v něm takovou díru a ztropila v jeho vnitřnostech takový zmatek, že by bylo lepší umřít rovnou. Ale byla to jediná možnost.

Použije tašku, aby přiměl útočníka znovu ke střelbě. Z jedné strany oblouku vystrčí tašku, z druhé hlavu, aby zahlédl záblesk výstřelu. Teď všechno záleží na přesném načasování. Kdyby vykoukl moc brzo, střelec to napálí místo do tašky jemu do hlavy.

Položil tašku k okraji oblouku a za ni umístil delší kus vyplaveného dřeva tak, aby ho z druhé strany oblouku mohl postrčit nohou. Když se ujistil, že všechno je upraveno tak, jak má být, prošel si v duchu, co má dělat. A pak to udělal. Jedním plyným pohybem kopnul levou nohou do dřeva, aby vysunul tašku do prostoru a otočil se doprava, aby vyhlédl ven. Bylo to včas, takže spatřil z křoviska záblesk výstřelu, který skončil v tašce. Rychle se stáhl, přesně v okamžiku, kdy další kulka odloupala kus kamene v místě, kde měl prve hlavu.

Anderson vydechl, že to zvládl a chvíli odpočíval v kamenném úkrytu. Měl pocit dobře vykonané práce; věděl přesně, kde střelec je. Předpokládal, že bude-li o dva oblouky dál, bude moci utíkat otevřenou krajinou a útočník už na něj nedostřelí. Ale, a to bylo velké ale, dostat se o dva oblouky dál znamená docela se mu vystavit na tři nebo čtyři vteřiny. Může to riskovat?

Po pravdě řečeno, sám si dával nulovou šanci. Pokaždé, když vysunul tašku, dostala ránu během vteřiny. Musí si to znovu promyslet. Možná, že by si mohl vybudovat nějakou ochranu. Pod obloukem se povalovala spousta kamení a balvanů. Kdyby je posunul ke kraji, možná by si mohl postavit zidku, za kterou by se pár metrů mohl plazit? Začal shromažďovat kameny na hromadu na kraji oblouku a dával pozor, aby nevystřčil ruku. Kdyby do ní dostal zásah, kulka by mu ji urazila.

Ostřelovač pochopil, co se děje, a vystřelil; drobné kamení se rozstříklo na všechny strany a přimělo Andersena, aby se přitiskl k zemi. Jakmile se zase vzmužil, pokračoval v práci a stále si opakoval, že dokud se kryje, nic se mu nestane. Vystrčil ven další kus kamene a střelec zase vypálil. Tentokrát ho úlomek kamene zasáhl do čela. Upadl na záda, neodmlel, ale pocítil závrať. Zvedl ruku, aby si setřel krev, která mu stékala do očí. Uslyšel zvuk motoru, namáhajícího se v písečném terénu. Přijíždí ho snad ostřelovač dorazit?

K závratí a strachu se připojil zmatek; ze všech stran se náhle ozývala střelba z automatických pušek, které štěkaly v krátkých intervalech. Pokusil se posunout k ústí oblouku, ale musil toho nechat; hlava ho bolela tak, že se mu dělaly mžítiky před očima. Udělal si pohodlí, opřel si hlavu o kámen a díval se na bezmračné modré nebe.

Náhle na něj padl stín - v ústí oblouku se objevila jakási postava. Ozval se ženský hlas: "Je vám něco?"

Anderson s námahou vzhledl a viděl proti nebi obrysy výložek vojenské košile. Pomyslel si, že se asi přeslechl, a řekl: "To nic není. Jenom škrábnutí na hlavě."

"Vypadá to ošklivě," řekl zas ten ženský hlas.

"Vy jste žena," byl si nyní Anderson už jist.

"Neuvěřitelné, že," odpověděla ta žena a vplazila se pod oblouk, aby si prohlédla Andersenovo čelo. Anderson ji v tom šeru moc dobře neviděl, ale to, co viděl, se mu líbilo.

"A co trubky?" zeptal se, zatímco mu jemně prsty stíraly krev.

"Trubky?"

"Kavalerie vždycky zatroubí famfáru, když osvobozuje zajatce."

"Aha, americké filmy. Ale vy nemluvíte jako Američan."

"Taky nejsem. Jsem Skot."

"Sedíte chvíli klidně," řekla. "Máme v džípu nějaké obvazy." Vyplazila se pozadu zpod oblouku a běžela po písku k džípu, který parkoval nedaleko s dvěma dokořán. Ve chvílce se vrátila s malou dřevěnou krabicí, položila ji na kámen a otevřela. Znovu mu vytřela krev z rány a vybrala si patřičnou velikost obvazu.

Anderson se pokoušel rozluštit odznak na její uniformě, ale vzdal to, když si uvědomil, že obtíž není v tom, že je tu šero, ale že písmo je v hebrejštině. "Vy jste ošetřovatelka?" zeptal se.

"Ne, nejsem ošetřovatelka," schválně to papouškovala.

"Ale jste v armádě?"

"Ano, jsem v armádě."

Pak ho obvazovala a obcházela ho kolem dokola, prohlédl si hvězdičky na naramenících. "Jsem vaším dlužníkem, kapitáne," řekl. "Zachránila jste mi život."

"Nechceme přicházet o turisty," usmála se. "Potřebujeme valuty."

Anderson se také usmál. "Ne, vážně... jsem vám moc vděčný."

"Můžete vstát?"

"Ovšem." Vysoukal se z oblouku a postavil se. Viděl teď svou záchránkyni v plném slunci, jak tam stála s rukama v bok a hleděla ke křovinám, odkud se stále ještě ozývala občasná střelba. Měla na sobě olivově zelenou uniformu, která však nijak nezakrývala její štíhlou postavu, a přidržovala si tmavé vlasy, jež jí vítr od moře rozfoukával kolem obličeje. Anderson si pomyslel, že jí nemůže být o moc víc než pětadvacet, ale ostrý profil a hrdý postoj naznačovaly sebevědomí a vyspělost zralejšího věku.

"Co se děje?" zeptal se.

"Moji lidé pronásledují vašeho útočníka."

Anderson zaznamenal výraz "moji lidé", ale utlumil své překvapení.

"V kterém hotelu bydlíte, pane..."

"Anderson, doktor Anderson, a nebydlím v hotelu. Totiž, já nejsem turista."

"A co tedy?"

Anderson si položil ruku na hlavu; úmorným slunečním žářem mu v ní začalo bušit. "Já jsem tu totiž..." Písek splynul s mořem, moře splynulo s oblohou a náhle nastala černočerná noc.

Probudil se v nemocnici. Neporozuměl v jaké, když mu to sestra říkala, ale pochopil, že v Hadeře. "Kolik je hodin?" zeptal se.

"Osm večer."

Dveře se zavřely, zůstal sám a rozhlédl se po místnosti. Stěny byly bílé, strop byl bílý, podlaha byla hnědá. Hodily se k sobě. Natáhl ruku a vzal si z nočního stolku svou tašku. Díry v ní byly skutečné ažaž; nebyl to zlý sen, opravdu se to stalo.

"Máte návštěvu, pane doktore," řekla sestra v otevřených dveřích. Vešla jeho záchránkyně, stále ještě v zaprášené olivové uniformě.

"Jak je vám?"

"Mnohem líp, děkuji. Bohužel nevím, jak se jmenujete."

"Mirit Zimmermanová. Omdlle jste dřív, než jsem se vás stačila vyptat na pár věcí, které potřebuji do hlášení."

"Chytli vaši lidé toho střelce?"

"Bohužel ne, ale uvedli jsme do pohotovosti pobřežní hlídky pro případ, že je jich víc."

"Víc?"

"Víc teroristů. Přijíždějí podél pobřeží v malých člunech, provedou nějakou špinavost a zase zmizí. Chtějí tím podkopávat naši morálku." Mirit Zimmermanová to řekla tak, jako by to byla ta poslední věc na světě, ke které by mohlo dojít.

"Aha. Vy tedy myslíte, že to byl terorista?"

Tmavé oči se na něj zpytavě upřely: "Vy ne?"

Anderson jí ten pohled vrátil; rád by zjistil, jestli ví víc, než co říká. Ale ona neuhnula. Vlastně si byl skoro jist, že zkoumá jeho reakci. "Na to jste experti vy, kapitáne."

Anderson dal Mirit Zimmermanové údaje, které potřebovala - důvod svého pobytu v Izraeli a svou zdejší adresu pro případ, že by s ním bylo třeba kvůli tomu incidentu ještě hovořit. Chystala se k odchodu, ale ještě se s úsměvem otočila, jako by ji pobavilo cosi nevysloveného. "Napadá vás ještě něco, co bych měla vědět, pane doktore?" zeptala se.

"Myslím, že ne," odpověděl. "Kromě toho, že bych vám rád ještě jednou řekl, jak velmi jsem vám vděčný."

Přikývla, odcházela a stále se maličko usmívala.

Anderson se cítil nesvůj. Nic by mu nebylo příjemnější, než vzít za bernou minci, že na něj v Caesareji střelil terorista; ale nemohl tomu uvěřit a podezíral Mirit Zimmermanovou, že z nějakého důvodu, který nevyslovila, tomu nevěří ani

ona. Rád by věděl, co to je.

Z nemocnice ho propustili ráno. Vrátil se do Tel Avivu, krátce se zastavil na koleji a šel na univerzitu. V hlavní laboratoři byla jen Myra Freedmanová. Nejdřív jí musil vysvětlit, proč má ovázanou hlavu, a pak se vyptal na testy. "Cohen naočkoval zvířata včera večer; založil dva testy na medikamenty, na tetracyklin a na ceporin," informovala ho Myra. "Říkal, že ráno přijde, aby si s tebou ještě promluvil, ale doted' se neobjevil."

"Půjdu si zatím prohlédnout zvířata," rozhodl se Anderson.

Dveře do zvěřince byly zamčené, ale jak zalomcoval klikou, přišel laborant a odemkl mu. Je tu nezvyklý klid, pomyslel si Anderson. Četl si cedulky na klecích, až objevil testy na toxin. Cohen naočkoval šest myší různě ředěným filtrovaným roztokem směsi plazmidu a galomycinu. Navíc naočkoval kontrolně dvě myši, jednu neředěným roztokem a jednu sterilní kulturou plazmidu.

Anderson nejdříve prohlížel kontrolní myši. Ta, která dostala neředěný roztok, byla mrtvá a ve stavu strnulosti, druhá byla živá a v pořádku. Dobrá, teď ředění. Jedna ku tisíci... Mrtvá. Jedna ku deseti tisícům... Mrtvá. Jedna ku sto tisícům... Mrtvá. Andersenovi začaly vstávat vlasy na hlavě, jak postupoval podle klecí. Poslední - jedna ku deseti milionům... Mrtvá. Bože milosrdný! říkal si v duchu. "To je nemožné... dobrý Bože, to snad ne." Znovu zkontroloval čísla na cedulkách. Bylo to tak.

Před návratem do laboratoře se ještě podíval na dvě morčata, očkováná pro testy s dalšími medikamenty. Obě byla mrtvá. Galomycin nebyl jediný, který provokuje plazmid. Tetracyklin a ceporin je právě tak smrtelný. Pripadalo mu to jako den Božího hněvu.

"To musí být omyl!" vykřikl Strauss, když ho Anderson informoval. "To by znamenalo..." Sáhl po knize za sebou a zalistoval v ní. "Ano, to by znamenalo, že jed z plazmidu je desetkrát účinnější, než z bakterie Clostridium botulinum. A ten je, jak víme, doktore, nejsilnějším jedem, jaký známe."

"Kontroloval jsem to po doktoru Cohenovi. Na žádný omyl jsem nepřišel."

"Je tu doktor Cohen?"

"Ne," odpověděl Anderson. "Myra říká, že tu ještě od rána nebyl."

"Zopakujte celý pokus, doktore."

"Dobrá."

"A doktore?"

"Prosím?"

"Co máte s hlavou?"

"Odřel jsem se na pláži."

Anderson sdělil Myře Straussovo rozhodnutí. "Naočkuji kultury," řekla Myra. Andersenova lednička byla prázdná, a tak se zeptal, kde je galomycin. "V Cohenově laboratoři. Včera ho používal."

Anderson vešel do Cohenovy prázdné laboratoře, otevřel ledničku a našel v ní galomycin. Ale jak se opět narovnával, ucítil zvláštní, nepříjemný pach, pach, který ho naplnil zlověstnou předtuchou. Byl to těžko popsateľný zápach, ale lidé od medicíny vědí, že má co dělat se smrtí.

Když se pomalu přiblížil ke Cohenově stolu, nahlédl za něj a uviděl to, čeho se obával, zrychlil se mu tep natolik, až mu v ráně na hlavě začalo bolestně škubat. Cohen ležel na zemi a musil být mrtvý už delší dobu. Vyceněné zuby a výraz agónie prozradily Andersenovi neomylně, nač zemřel.

Nejdřív šel za Straussem a sdělil mu, co objevil. Společně se vrátili do Cohenovy laboratoře a zamkli za sebou.

"Plazmidová smrt," řekl Strauss, když uviděl Cohenův výraz.

"Nepochybně," souhlasil Anderson.

Strauss si k nebožtíkovi ztěžka přiklekl a tiše zamumlal: "Chudák Arie. A byl vždycky tak pečlivý."

"Včera jsme ještě nevěděli, jak je ten jed silný," řekl Anderson. "Patrně pracoval s neředěnou látkou."

Anderson prohlížel předměty na Cohenově pracovním stole a snažil se vydedukovat, co se stalo. Vtom ho Strauss zavolal zpět k mrtvému tělu. Ukázal na Cohenovu pravou ruku a na řeznou ránu v chirurgické rukavici, kterou měl mrtvý stále ještě oblečenou. Uvnitř bylo vidět temné skvrny, jak krev jako v kapiláře vzlínala mezi kůží a těsně přiléhající gumovou rukavicí.

Anderson přikývl: "To bude ono," a rozhlížel se kolem po podlaze, zda by nenašel to, co ránu způsobilo. Objevil úzký skalpel s číslem jedenáct na čepelce. Ukázal jej Straussovi, který přikývl a lítostivě zavrtěl hlavou. "Zatraceně, zatraceně, zatraceně," dodal a těžce se zvedal.

Strauss šel k telefonu, zatímco Anderson hleděl na Cohenovo tělo. Poetická spravedlnost? uvažoval. Slyšel, jak Strauss říká: "V mé laboratoři se stala nehoda. Zemřel doktor Cohen."

Smrt Arie Cohena zastavila veškerou práci s plazmidem a jeho jedem v otevřené laboratoři. Strauss nařídil, aby se všechno provádělo v rizikové laboratoři v suterénu. Přístup tam měl jenom Anderson a Myra Freedmanová, laboratorní zvířata se jim budou dodávat tam.

Představa, že bude pracovat při tak přísných bezpečnostních opatřeních, Andersona nijak netěšila, ale uznal, že je to nezbytné. Laboratoř tohoto druhu je zařízení pro práci se zvláště nebezpečnými materiály především proto, aby nemohly proniknout do vnějšího světa.

Prvním opatřením je rozdíl v atmosférickém tlaku. V laboratoři se stále udržuje nižší tlak než v okolí, takže nemůže dojít k úniku vzduchu. Lidé, kteří tu pracují, pochopitelně přicházejí a odcházejí, ale musejí pokaždé absolvovat složité procedury; odloží veškerý svrchní oděv, projdou několika tlakovými komorami a sprchami, a teprve pak si mohou obléci kombinézu, holínky a nasadit respirátor. Žádný předmět nesmí tento prostor opustit, dokud není zajištěno, že je neškodný; v případě biologické kontaminace musí projít sterilizačním autoklávem, vybaveným dvojími dveřmi a zabudovaným do zdi.

Pro ochranu pracovníků se při práci s bakteriemi a viry běžně používá digestoř. Je to skříň se skleněnou přední stěnou, s rukávy pro ruce a sadou osvětlovacích zařízení uvnitř, včetně ultrafialového zářiče pro vydezinfikování, když se práce dokončí. Dno je vodotěsné plato, které se, dojde-li k náhodnému úniku materiálu, může zaplavit sterilizačním roztokem. Ochrana, kterou digestoř zajišťuje, má na druhé straně nevýhodu v tom, že ruce v ochranných rukávech a rukavicích mají nižší citlivost. Nikdo je nemá v oblibě. Všechno trvá dvojnásobně dlouho.

Když se změněný tlak v suterénu ustálil, Anderson se osprchoval, oblékl si ochranný oděv a prošel tlakovou komorou. Upravil si na obličej respirátor, aby ho netlačil, i když z dřívějších zkušeností dobře věděl, že po několika hodinách práce se nedá najít jediná poloha, při níž by nevadil. Myra se k němu připojila v podobném oděvu, holínkách a s respirátorem. Viděl, jak se na něj usmála očima, a kývl na ni. Bude to dlouhý den.

"Zplat' pámbu," řekla Myra, když se zase potkali venku před tlakovou komorou. "Připadám si jako jeptiška."

Vyjeli do šestého patra, kde na ně čekal Strauss. "Všechno v pořádku?" zeptal se. Anderson mu referoval, že zopakovali Cohenovy pokusy s ještě větším zředěním a založili testy na dvě další antibiotika. "Výtečně. Doktore, kdybyste dovolil, ještě na slovíčko." Anderson se usklíbl na Myru a následoval Strausse do jeho pracovny. "Volali mi z vojenského velitelství v Hadeře," řekl Strauss.

"Aha," pronesl Anderson.

"Vaše 'nehoda' na pláži byla trochu dramatičtější, než jste mi řekl."

Anderson se omluvil, že nechtěl dělat rozruch, aby se nezdržovali od práce.

Strauss se usmál. "Anglická zdrženlivost?"

"Jsem Skot," opravil ho Anderson.

"Pardon," usmál se znovu Strauss. "Paní Straussová a já bychom se cítili poctěni, kdybyste nás dnes navštívil a povečeřel s námi."

Večer s Jacobem a Miriam Straussovými Andersena potěšil.

Doufal, že Strauss se zase rozhovoří o vědě a medicíně, jako když se viděli poprvé v jeho kanceláři, ale k tomu nedošlo. Kvůli Miriam, která nebyla ani lékař, ani vědec, měla konverzace obecnější ráz. Anderson jim povídal o svém domově v dumfrieském hrabství a jaké vyváděli se sestrou na gallowayských kopcích v mládí skopičiny. Miriam se hlasitě smála, vrtěla hlavou a šibalsky mhouřila oči: "Cítím s vaší ubohou matkou!"

"Máte děti?" zeptal se Anderson.

Miriamina tvář se trochu zachmuřila, ale pak se zase usmála: "Dva chlapce. Dov je biolog jako otec. Pracuje v Americe..."

Anderson se podíval na Strausse, čekal, že něco řekne, ale ten odvrátil zrak. Pohlédl zase na Miriam.

"A Jacob, náš mladší syn, padl ve válce v době, kdy vykonával prezenční službu."

Anderson si přál, aby se byl neptal. Oba manželé hleděli k zemi.

"Doleju vám," přerušil Strauss mlčení.

Anderson se vracel po půl dvanácté. Na trávníku před kolejí sedělo několik Američanů a zpívali při kytáře své nezbytné lidovky. Miles Langman byl s nimi. Pozdravil Andersona jako pohřešovaného bratra a vyptával se, kam se proboha ztratil v minulých dvou dnech. Anderson hleděl na usmávající se obličej a pustil pochybnosti k vodě. Snad je Langman prostě jen kamarádský typ, kterého všechno zajímá. Američané jsou takoví...

"To je dlouhá historie."

"Chceš mi ji vyprávět?"

"Jasně."

Zastavili se ve druhém patře, kde Langman nabral z ledničky pivo, pak se vyšplhali na střechu, posadili se a opřeli se o zábradlí. Anderson si zhluboka povzdechl.

"Potíže?"

"To byl ale podělanej den," řekl Anderson. "Vlastně dva." Vyprávěl Langmanovi o cestě do Caesareje a o tom, že tam Klein, když skončil práci v Tel Avivu, nezajel.

"Třeba byl s holkou?" nadhodil Langman.

Anderson pokrčil rameny. "Myslím, že v té době dělal s Cohenem tajné pokusy s klonováním. Ale to už se nedovíme."

"Proč ne?"

Anderson mu řekl o Cohenově smrti.

"Páááni," vzdychl Langman. "Kyselina. Útok teroristů. Mrtvola v laboratoři. To nevypadá jako prázdniny."

"S prázdninami jsem ani nepočítal."

"Když jsou teď mrtví Klein i Cohen, co budeš dělat dál?"

"Hledat medikament, který se snese s tím zatraceným plazmidem, a pak koukat, abych vypadnul."

"Jen jestli."

"Poslyš," zamyslel se Anderson nad tím, co prve nadhodil Langman, "jestli opravdu měl Klein děvče, tak by mohla vědět o jeho laboratorním sešitě. Mohla by taky vědět, kde byl těch deset dní..." Ta myšlenka mu zase dodala náladu.

"Ale jak ji najdeš?"

"Zeptám se Myry."

Anderson měl neklidnou noc. Stále se mu vracel sen o pláži v Caesareji. Utíkal po písku tak jemném, až hrozilo, že ho pohltí, a v pozadí se vždycky objevila krásná Mirit Zimmermanová, podivně a záhadně se usmívala a pomalu ustupovala do moře. Probudil se v poslední chvíli, kdy se mu písek už začal přesýpat přes obličej. Vstal, zapnul elektrickou konvici a osprchoval se. Když se sebe spláchl nepříjemný pot a popíjel kávu, měl už v jedné věci jasno: musí si znovu promluvit s Mirit Zimmermanovou a zjistit, co všechno o útoku v Caesareji ví.

U Strausse si Anderson zjistil telefon na vojenské velitelství v Hadeře. Zavolał tam před odchodem do suterénní laboratoře; vymyslel si záminku, že ztratil fotoaparát.

"Okamžik," ozvalo se v telefonu, "podívám se, jestli je ve službě." Z okamžiku byla minuta, pak dvě. Anderson si střídavě namotával na ukazovák telefonní šňůru a zase ji rozmotával.

"Vy jste ztratil fotoaparát, doktore Andersene?" ozval se hlas Mirit Zimmermanové. Zněl udiveně.

"Totiž... vlastně ne," přiznal se Anderson. "Je to výmluva. Potřeboval bych s vámi mluvit."

"O čem?"

"Chytli jste toho teroristu v Caesareji?"

"Ne."

"Zjistili jste v okolí nějaké známky teroristické činnosti?"

"Pane doktore, myslím, že s vámi nemohu probírat..."

"Promiňte," přerušil ji Anderson. "Já vím, že je to nepatřičné. Já jenom... myslím, že po mně nestřílel terorista."

"Opravdu?"

"A mám dojem, že vy si to myslíte taky."

"Nevzpomínám si, že bych řekla něco, co by vás k tomu mohlo vést, pane doktore."

"To nebylo třeba. Přečetl jsem vám to ve tváři."

"Myslím, že o tomhle nemůžeme diskutovat po telefonu."

"Tak se sejdem?"

"Pane doktore, máte-li nějaké informace, které by mohly být pro úřady užitečné, musíte..."

"Já vím, co musím, kapitáne. Jenomže nemám žádné důkazy. Mám jenom ošklivé pocity. Pocity paniky. Rád bych mluvil s vámi."

Na druhém konci bylo dlouho ticho. Pak Mirit Zimmermanová řekla: "Tak dobře. Budu o víkendu doma, v Jeruzalémě; sejdem se tam v sobotu na oběd."

Anderson si oddychl. "Děkuji vám. Kde to bude?"

"U Jaffské brány ve dvanáct." A zavěsila.

Vyzvedl Myru Freedmanovou, která na něj čekala, a nastoupili do výtahu do podzemí. Využil příležitosti, že je s Myrou sám, a zeptal se jí, jestli měl Martin Klein děvče.

"Ano. Shulu Ronovou, jednu z našich studentek."

"Kde bych ji našel?"

"Nejspíš doma, mají ještě prázdniny. Proč?"

Anderson jí řekl o těch deseti dnech v životě Martina Kleina, o kterých nic neví. "Potřebuju zjistit, jestli to děvče ví, kde byl a co dělal."

Myra vytáhla klec s myši, která byla naočkováána sterilním roztokem kultury plazmidu. Myš byla zdravá a v pořádku, ale představovala výraznou menšinu. Když dokončili prohlídku všech ostatních očkovaných zvířat, měli pracovní stůl plný zdechlin: deset myši a dvě morčata. Anderson si zvolna stáhnul respirátor a zakroutil hlavou.

"Dáme dneska další dvě antibiotika?" zeptala se Myra věčně.

"Ano. Ale nejdřív si musím promluvit se Straussem."

"Takže omyl jsme vyloučili," řekl Strauss poté, co mu Anderson sdělil výsledky testů.

"Bohužel. Botulismus už není nejsilnější známý jed. Máme nový jed číslo jedna."

Strauss utrousil něco hebrejsky, ale Anderseni byl tentokrát smysl jasný. "Uvažoval jsem o tom," řekl pak a zvedl s tácu karafu s vodou. "Takovéhle množství plazmidového jedu by zlikvidovalo celý Tel Aviv." Anderson seděl mlčky.

"Jde o to, doktore, co teď uděláme?"

"Informoval jste úřady?" zeptal se Anderson.

"Ne. Neinformoval," řekl Strauss velmi zvolna. "Řekl jsem Tel Aviv, ale mohl bych taky říci Damašek nebo Bejrút."

Anderson viděl, že Strauss čeká na jeho reakci, ale stále mlčel.

"Kolik lidí o tom plazmidu ví?" zeptal se Strauss.

"Jenom pár," odpověděl Anderson.

"A kolik jich zná jeho skutečnou účinnost?"

"Vy, já a Myra Freedmanová."

"Takže je ještě naděje," řekl Strauss zamyšleně.

"Naděje?"

"Budou upřímní, doktore. Nechci o tom informovat úřady... vůbec žádné úřady. Nevěřím vojenským mozům." Delší chvíli Andersena upřeně pozoroval, než zase promluvil: "Zničím všechny zdroje plazmidu v této laboratoři, pokud vy budete souhlasit a uděláte totéž, až se vrátíte domů... žádné zprávy, žádné písemnosti... prostě to zničit... z

humanitárních důvodů."

Andersenovi se v hlavě honila slovíčka. Prostě to zničit... prostě a neprofesionálně... prostě a nevědecky... prostě si zničit kariéru... ale z humanitárních důvodů.

"Ano," řekl, "souhlasím."

"Dobrá," řekl Strauss se zřejmou úlevou.

"Ale," namítl Anderson, "možná existují ještě jiné zdroje. Nevíme jistě, jestli ho Klein vyrobil v této laboratoři."

"Ale kde? A kdy?"

Anderson mu řekl o těch tajemných deseti dnech.

"Aha."

"Mám-li mluvit bez obalu, pane profesore, myslím, že tajné klonování prováděl Klein během těch deseti dnů, a jsem přesvědčen, že to nedělal sám. Myslím, že Arie Cohen o tom věděl." Anderson očekával rozhořčenou reakci, ale nestalo se tak. Místo toho si Strauss hluboce povzdechl: "Nevěděl jsem o těch deseti dnech, ale musím se přiznat, že jsem taky začínal mít podezření."

"Ale proč by to dělali?"

Strauss zavrtěl hlavou. "Proč lidi dělají takové věci? Příteli, takovéhle otázky nedávejte Židovi."

"Vždyť je to ďábelské," pronesl Anderson.

"Taky těžko pochopitelné," doplnil Strauss. Anderson čekal na vysvětlení. "Nenapadlo vás, že takováhle zbraň je na dnešek značně primitivní?" Anderson zavrtěl hlavou. Strauss pokračoval: "Nechápu, proč někdo, i když je to gauner, si dává práci s objevováním jedu, když biologické zbraně už dávno nahradily binární chemické zbraně, nervové plyny a tak dále."

Anderson uznal, že starý pán uhodil hřebík na hlavičku, ale poznamenal: "Plazmid je laciný a dá se snadno vyrobit. Ten jed si může udělat kdekdo."

"Teď jste to asi trefil, příteli," přitakal Strauss. "Je to laciné a snadno dosažitelné. Z toho snadno vyvodíme pravděpodobné odběratele."

"Teroristi," doplnil Anderson.

"Ovšem," řekl Strauss. "A proto je nutné to zničit. Musíme to zlikvidovat dřív, než nějakou bandu politických fanatiků napadne, že to nalije do nádrží s pitnou vodou. A budeme doufat, že neexistuje žádný jiný zdroj a že si to Klein s Cohenem vzali do hrobu."

Anderson souhlasil a v duchu se otrásl při představě, že by tomu tak nebylo.

"Jak vypadají testy s antibiotiky?"

"Dvě další reagují smrtelně. Dneska zkusíme zase dvě."

Anderson a Myra měli poměrně nenáročný den, protože připravovali pouze nové zkoušky na antibiotika, a tak mohli opustit suterén už brzo po poledni.

"Dneska už nevypadáš tak hrozně jako po bouračce," nadhodila Myra po návratu do laboratoře s poukazem na jeho hlavu a ruce. Ráno si už mohl sundat obvaz s hlavy a ruce odřáčoval už včera.

Šel přímo do univerzitního bazénu, kde se napřed pár minut jen tak převaloval ve studené vodě a pak lenivě plaval sem a tam přes bazén pomalým motýlkem. Ostré slunce ho nutilo mít zavřené oči. Vychutnával si, jak mu voda proudí po zádech, a když nepatrně pootevřel oči, vytvářely odlesky na vodě duhu. Svět dnes vypadal mnohem přívětivěji a skutečnost, že se znovu uvidí s Mirit Zimmermanovou, k tomu nemalou měrou přispívala.

Odpoledne ubíhalo příjemně pomalu. Střídavě plaval a smažil se na sluníčku. Vypracoval si systém. Opekl se po obou stranách a pak se skulil jako líný tuleň s balvanu do chladné vody a klesl až ke dnu. Pak stačilo, aby prudce zabral nohou, a získal takovou rychlost, že prorazil hladinu a vyhoupl se až zpátky na břeh, a tak dokolečka.

Příštího rána se mu zvedla nálada ještě víc, když našli mrtvé jen jedno morče. Druhé, naočkované plazmidem a medikamentem zvaným colomycin, přežilo a vypadalo úplně zdravě. Strauss měl radost. "Takže colomycinem se plazmid neprovokuje. To je vynikající! Ale musíme mít jistotu."

"Samozřejmě, že zkoušku zopakuju," řekl Anderson.

"Jistě, a tomu morčeti, co přežilo, dejte ještě jednu dávku colomycinu." Anderson se na Strausse podíval tázavě. "Za pár dní mu dáme galomycin. Jestli přežije, bude to znamenat, že colomycin zneutralizuje všechny stopy po plazmidu."

Anderson se svěřil Straussovi, že hodlá navštívit Jeruzalém a pohovořit si s Shulou Ronovou.

"Bylo by dobré, kdybyste to zjistil," řekl Strauss a dodal, že je rád, že si Anderson prohlédne Jeruzalém. "Klidně se tam pár dní zdržte. Tady už jste skoro hotov."

Další klidný den umožnil Andersenovi odejít z laboratoře už v poledne. Rozhodl se, že tentokrát stráví odpoledne jinde než v chlorovaném bazénu. Prošel se po Einsteinově třídě až ke křižovatce se silnicí na Haifu a nastoupil do autobusu do letoviska Herzliya na sever od Tel Avivu. Tam si u stánku na pobřeží koupil sendvič a studené pivo, najedl se ve stínu přístřešku a pozoroval lidi, jak se cachtají pod dohledem zdánlivě lhostejných, ale nic nepřehlížejících plavčků na vyvýšené plošině.

Asi po hodině dal průchod své celoživotní lásce k moři. Plaval nějakých padesát metrů, otočil se na záda a díval se ke břehu. Ten pohled mu vždycky přinášel potěšení a příjemný pocit odloučení, chvilkový únik z reality; jako by vystoupil ze zeměkoule, aby se nadechl, a při příští otáčce zase naskočil.

Autobus do Jeruzaléma byl narvaný. Na zastávce v Tel Avivu se ocitl v tlačenci, která ho vtáhla dovnitř, jako by všichni chtěli nastoupit najednou. Ocitl se na sedadle u levého okna asi uprostřed autobusu, ale ani nevěděl, jak se tam dostal. Vedle něho dopadla na sedadlo Arabka s ústy plnými zlatých zubů; hrdelní zvuky hebrejštiny a arabštiny působily dojmem kongresu bronchitiků.

Asi šedesátikilometrová cesta se zdála zdoluhavá a namáhavá; nacpaný autobus se lopotil do kopců Judského pohorí, porostlých sem tam pruhy křovisek. Andersona znudil pohled na okolní písek, a tak pozoroval, pokud možno nenápadně, své spolucestující. Sluncem opálená kůže, orlí nosy a vrásky - zajímalo by ho, jestli právě na takové obličejce hleděl Ježíš, když kázal zástupům...

Jeruzalém se zjevil jako drahokam v ranním slunci, na první pohled zapůsobil čistotou a jasem světlých kamenných staveb. Vystupování se odehrávalo ve stejném chumlu, protože všichni pasažéři chtěli zas najednou vystoupit, jenže Anderson si tentokrát počkal na sedadle, až se dav vyvalí ven, a vystoupil do slunečného jeruzalémského jitra bez postrkování.

Bylo horko, ale jinak než v Tel Avivu; vzduch nebyl ztěžklý vlhkem, byl svěžejší, sušší a zkrátka příjemnější. Vystoupil čelem k Starému Městu.

Mlčky stál a vychutnával svůj první pohled na starobylý Jeruzalém, dějiště tolika historických událostí, obklopený obrovskými hradbami. Jako by viděl zpoceně otroky sultána Sulejmana, jak se lopotí se stavbou vysokých kamenných zdí v místech, kde původně stavěl už Šalomoun a Herodes, "moderních" hradeb ze šestnáctého století, jež měly chránit město, které si před třemi tisíci lety zvolil za hlavní město prvního izraelského státu král David.

Pohlédl na hodinky. Měl ještě dvě hodiny času. Vstoupil do Starého Města Jaffskou bránou a v tu chvíli jako by se ocitl v dávných časech, kde po hrbolaté dlažbě úzkých uliček tahají náklad osli, popohánění klackem. Dojem, že hledí na biblický výjev, který mu vytanul z paměti jeho dětství, rozptýlovaly jenom anachronické postavy vojáků s automatickými puškami. A také zápach uliček, zaplněných arabskými obchodníky, prodávajícími všechno od kožených výrobků po zlato, od koření po porcelán, od ryb až po textil.

Stánkaři zápolili o pozornost procházejících s tak neupřímným úsilím, že jejich úsměv s vyceněnými zuby dělal dojem univerzální masky. Anderson přecházel od stánku ke stánku, prohlížel si zboží, ale ignoroval výstavu zubů, ohýbající se hřbety a mnutí rukou. Posléze opustil šero uliček a po schodech vystoupil k posvátnému místu Skalního chrámu.

Zůstal tiše stát a díval se na velkou mešitu s obrovskou zlatou kupolí odrážející se v slunci, nad místem, odkud byl podle pověsti vyzdvižen Mohamed na nebesa. Proč by ne? pomyslí si Anderson.

Vyšel po schodech do mešity, u dveří si zul boty a vstoupil do chladného a tmavého prostoru chrámu. Procházel se kolem dokola a byl překvapen, jak málo je tu náboženských terek a ozdůbek. Připadalo mu, že všechno zbožňování a všechna symbolika jsou vtěleny do stavby samé a ponechávají vnitřní prostor nikoli nepříjemnému pocitu prázdnoty. Kobercem zakrytá podlaha je uprostřed narušena skálou, která vyrůstá ze země. Všiml si, že ke spodní části skály vedou dolů schody; sestoupil po nich a ocitl se v menší místnosti, rovněž pokryté kobercem. Na něm ležel jakýsi muž a modlil se.

Pocítil rozpaky, jako by byl vetřelec. To místo představuje pro toho muže nepochybně mnohem víc než pro něj. Připadalo mu nevhodné, aby tu jen tak okukoval. Tiše se vzdálil a vyšel ven do slunečního jasů. Byl čas jít na schůzku. Blížila se nejteplejší chvíle dne a Anderson vyhlížel u Jaffské brány stinné místo. Skryl se před vedrem pod kamenným obloukem velkých dřevěných vrat, bedlivě pozorován jedním ze strážců, kteří tu postávali. Anderson se na něj usmál, ale strážce zůstal netečný. Cítil se nesvůj a pohlížel na hodinky častěji než běžně, aby podezírajícího muže přesvědčil, že zde na někoho čeká. Objevila se Mirit a Anderson na strážce zapomněl.

Musila čekat, až jí provoz umožní přejít přeplněnou vozovku za hranicí Starého Města. To mu poskytlo čas, aby si ji prohlédl. Měla na sobě bílé šaty, půvabně kontrastní k tmavým vlasům a zvýrazňující jemnou, olivově snědou pleť.

Odhodila si vlasy z čela pohybem, který Anderson už znal z pláže, a znovu si povšíml rysu hrdosti v jejím profilu. Využila mezery v rámusícím provozu, lehce přeběhla a na chvíli mu zmizela z očí za městským autobusem.

"Jste moc hodná, že jste přišla," řekl, když si podávali ruce.

Mirit se místo odpovědi usmála. "Jste v Jeruzalémě poprvé?" zeptala se.

"Ale doufám, že ne naposledy," odpověděl.

Znovu se usmála. "To bývá přáním většiny návštěvníků."

"Spoléhám na vás, kde se najíme," řekl Anderson.

"Jistě. Chcete ve Starém Městě?"

Kráčeli pár minut úzkými uličkami, až došli k nízkým dřevěným dveřím, na nichž byla mosazná tabulka s arabským nápisem. "Tady," řekla Mirit.

Anderson musil ve dveřích sklonit hlavu a pak si chvíli zvykal na šero. Ke stolu je uvedl číšník v arabském burnusu; byli tady sami.

"Mám objednat pro oba?" zeptala se Mirit.

"Prosím vás," odpověděl.

Když číšník s jejich objednávkami odešel, obrátila Mirit své temné oči k Andersenovi a zeptala se: "Tak tedy, pane doktore, kdo se vás pokouší zabít?"

"To nevím."

"Ale víte proč?"

"Myslím, že ano. Má to co dělat s důvodem mého pobytu zde v Izraeli." A stručně jí pověděl o smrti Martina Kleina a jak se kvůli tomu vypravil do Tel Avivu do laboratoře profesora Strausse. Vyličil jí nehodu s kyselinou.

"Ale proč jste to neohlásil na policii?" zeptala se Mirit.

"Protože to mohla být náhoda, nemohl jsem nic dokázat. Skoro jsem tomu věřil až do té události v Caesareji. I tady byla možnost, že šlo o teroristy, dokud jsem na vás nepoznal, že máte nějaké pochybnosti."

Mirit přikývla. "Nemýlil jste se. Teroristi by byli běžným vysvětlením, ale ve vašem případě to některé okolnosti zpochybňovaly."

"Které?"

"Především, nevypadáte ani trochu jako Izraelec. Proč by na vás terorista útočil? Zadruhé, byl jste sám. Teroristi neútočí na jednotlivce, až na případy, kdy k tomu mají nějaký zvláštní politický důvod. Ten u vás není. Bylo by nesmyslné, aby se vylodili na opuštěné pláži a zabili osamělého turistu; nic by tím nezískali. Neviděl jste je, jak se vylodují, tak proč by ztráceli deset, patnáct minut, aby vás zabili? A pak je tu ta zbraň."

"Jaká zbraň?"

"V době, kdy jsem byla za vámi v Hadeře v nemocnici, našli naši chlapci útočnickovu zbraň. Unikl nám, ale při útěku odhodil pušku. Je to rychlopalná ostřelovací puška, vyrobená v Německu. U teroristů se takovéhle zbraně nevyskytují. Ti jsou skoro bezvýhradně vybaveni poloautomatickými puškami z východního bloku."

Anderson upíral oči na stůl a sklesle přikývl. "Děkuji vám. Řekla jste mi, co jsem chtěl slyšet, totiž, co bych radši neslyšel. Ale teď jsem si jistý; někdo mě chce odstranit."

"V tomhle ohledu jste jen jedním z mnoha, doktore," řekla Mirit a Anderson na ni zmateně pohlédl. "Žádná velká útěcha to pro vás asi nebude, ale totéž, co vy, o sobě může říct každý Izraelec. Není to možná tak osobní, ale pocit je to stejný."

"Takhle jsem se na to nikdy nepodíval," usmál se Anderson omluvně. "Řekněte mi o tom něco. Povězte mi o vašem životě."

Na chvíli se odmlčeli, protože jim Arab přinesl jídlo. "Co byste chtěl vědět, pane doktore?"

"Jmenuju se Neil a chci vědět všechno."

"Moji rodiče jsou němečtí Židé. Přežili koncentrák, prošli celou Evropou a do Izraele se dostali v roce 1948; byli u zrodu moderního Izraele. Já jsem se narodila v Jeruzalémě, ale město bylo tehdy rozdělené; východní část byla okupována Jordánci. Až do mých osmi let, kdy vypukla šestidenní válka. Arabové napadli Jeruzalém, ale byli poraženi a město bylo sjednoceno. Pamatuji se, jak můj otec tehdy plakal, protože do té doby byla západní zeď chrámu v rukou Arabů. Šel se tam modlit, a když přišel domů, tekly mu po tvářích slzy. Nikdy na to nezapomenu. Tehdy jsem pochopila, co to znamená být Izraelec."

Anderson si všiml, jak Miritin pohled zjihl, když mluvila o svém otci. "Rád bych řekl, že chápu, co cítíte, ale nebyla by to pravda. Nemůžu to chápat. Prožíváte celý život pod hrozbou násilí a války."

Mirit se usmála a naklonila se k němu: "Prozradím vám, z čeho mám potají strach. Někdy si myslím, že bychom nepřežili, nebýt hrozby zvenčí. Jedině to nás drží pohromadě. Vůle přežít je v Izraeli nejmocnější síla. Vezměte nám nepřítele a... kdo ví."

"Nezdá se mi, že byste jich pořád ještě neměli dost," poznamenal Anderson.

"To máte pravdu. Palestinci jsou velký problém."

"Taky mají svůj důvod," namítl Anderson. Zdálo se mu, že z černých očí probleskuje inteligence a zkusil si ji oťukat.

Na okamžik se mu zdálo, že šlápl vedle. Mirit na něj tvrdě pohlédla a nepříjemně dlouho mlčela. Pak ze sebe pomalu vypravila: "Už jste někdy viděl autobus plný dětí, vyhozený do vzduchu arabskou bombou?"

Anderson cítil, že se mu zrychlil tep, ale navenek zůstal klidný. Vrátil Mirit stejný pohled a řekl: "Ne, neviděl. Ale taky jsem nikdy neviděl arabskou vesnici, rozmetanou vašimi bombami. Osobní pocity nikdy nic nevyřeší. Chtěli jste je vyhnat ze země... a vy to dobře víte."

Tvrdost z Miritiných očí se vytratila. Dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé. "Máte pravdu," řekla tiše. "Ale jak jste na to přišel?"

"Přečetl jsem si to ve vašich očích."

"Pořád si čtete?" usmála se Mirit. "Tak jaká je tedy vaše odpověď na palestinskou otázku?"

"Nevím. Vy ano?"

"Taky ne," přiznala Mirit.

Anderson se jí zeptal, jak dlouho je v armádě.

"Pět let. Zůstala jsem tu hned po prezenční službě, zvolila jsem si to jako povolání."

"Proč?"

"Asi uznáváte, že potřebujeme armádu?" usmála se Mirit.

"To jistě ano," souhlasil Anderson. "Ale proč vy osobně?"

Mirit si odhodila vlasy s čela: "Moji rodiče vděčí Izraeli za všechno. Prošli peklem, než se zrodil náš stát; jako mnoho starších lidí u nás. A my, mladá generace, jim dlužíme záruku, že Izrael přežije a že už se nikdy nebude opakovat to, co se dělo ve třicátých a čtyřicátých letech. Jsem jedináček; nemám bratry, a tak je to na mně."

"A líbí se vám to, být vojákem?"

"Dělám svou práci dobře."

Anderson jí to věřil. "Ale nedáváte ženy do předních linií?" zeptal se.

"Nedáváme. Ale to neznamená, že by tam nešly, kdyby bylo potřeba."

Vyšli z restaurace a pomalu se vraceli k Jaffské bráně. Na chodníku před ní se zastavili.

"Moc vám děkuji, že jste přišla," řekl Anderson.

"Je mi líto, že jsem vám nemohla pomoci víc. Škoda, že jsme nechytli toho útočníka. Ale teď už půjdete na policii?"

Můžou si vyžádat z Hadery kopii mé zprávy."

"Teď hned nepůjdu. Ještě musím něco vyřídit. Možná byste mi poradila," a ukázal jí lísteček s adresou Shuly Ronové.

"To mám při cestě. Svezu vás tam."

Od Starého Města jeli deset minut živým provozem širokých ulic moderního Jeruzaléma, kolem mnoha úředních budov. Mirit zastavila bílý fiat u chodníku.

"Půjdete tudy," ukázala, "je to třetí ulice vlevo."

"Ještě jednou vám děkuji," řekl Anderson, ale nechtělo se mu vystoupit a rozloučit se. Rád by se s ní zase viděl.

"Mirit... kdybych náhodou ještě něco potřeboval..." začal.

"Co by to mohlo být?" zeptala se Mirit a v očích jí hrálo.

"Pozvat vás na večeři," vzdal se přemítání o oficiálních omluvách a přiznal se rovnou.

Mirit vyndala ze schránky v přístrojové desce bloček a něco na něj napsala. "Můj telefon tady v Jeruzalémě. Do práce mi nevolejte."

V té chvíli si Anderson připadal jako třináctiletý kluk. Široce se zašklebil a vzal si od ní lísteček. "Kdy by se vám to asi hodilo?"

"Kdy byste myslel?"

"Dnes večer?" vydechl Anderson s předstíranou trémou a díval se na ni po očku. Mirit se rozesmála a Anderson se k ní přidal.

"To by mohlo být moc hezké," řekla. "Zavolejte mi na tohle číslo, až si vyřídíte, co jste potřeboval."

Anderson stál na chodníku, díval se za fiatem a stále se usmíval, dokud si nevšiml, že se na něj kolenjdoucí udiveně dívají. Vydal se směrem, kudy ho Mirit poslala, a našel, co hledal. Byt byl ve třetím patře starého domu, páchnoucího po kočkách. Anderson zazvonil, otevřela mu žena středního věku v brýlích s kovovými obroučkami. Představil se a zeptal se na Shulu.

"Shula dnes pracuje."

"Pracuje?"

"Dělá o prázdninách průvodce ve Starém Městě."

Anderson se usmál a řekl, že odtamtud právě přichází. "Kde asi?" zeptal se.

"Je jedním z průvodců na promenádě."

"Na promenádě?"

"Ano. To je procházka po starých hradbách. Shula má úsek v Křesťanské čtvrti. Stalo se něco?"

"Ne, ne," řekl Anderson, "vůbec nic."

Cesta autobusem zpátky do Starého Města byla delší, než kdyby šel pěšky, ale Andersenovi to nevadilo. Cítil se výborně. Po úporné a stravující vlhkosti v Tel Avivu byl horský vzduch Jeruzaléma vysloveně osvobozující.

Vystoupil z autobusu a v kavárně na ulici, s vyhlídkou na hradby, si objednal pomerančový džus. Popíjel ve stínu slunečníku a jeho pozornost náhle upoutal malý konvoj vojenských automobilů, který se tu z ničeho nic objevil a zastavil nedaleko od něho. Z korby nákladních aut vyskákali vojáci a zahradili asi padesátimetrový pruh ulice, zatímco jiní vyndali cosi, co Andersenovi připadalo jako nějaký záhadný typ kovového vozíku.

Když vozík začal vrčet a pohybovat se na dálkový ovladač, pochopil, že jde o detektor na hledání bomb. Vozík se s hrkáním zastavil ve stínu hradeb, vysunul nemotorné kovové ruce a uchopil balíček, který tam ležel. Chvilí napětí vstřídaly výkřiky úlevy - nic zlověstného, jen papírová krabice; běžná rutinní práce byla odbyta. Vojáci sbalili své náčiní s trénovanou zručností a zmizeli, jako kdyby tu nikdy nebyli. Anderson dopil džus a vydal se do Starého Města. Vešel Damašskou branou a vyptal se, kudy se jde ke Křesťanské čtvrti a k Via Dolorosa. Procházel křížovou cestou, plnou turistů a poutníků, a rozhlížel se po průvodkyni, která by podle věku mohla být studentka z Tel Avivu. Nejvíce lidí bylo před chrámem Božího hrobu a bylo tam taky několik skupin s průvodci. Skupinu afrických jeptišek v bleděmodrých hábitech vedla dívka, která by mohla být Shula Ronová. Anderson počkal, až je seřadila do fronty před vchodem, a oslovil ji.

"Jste slečna Ronová?"

"To nejsem."

"Promiňte. Hledám Shulu Ronovou."

"Shula je na promenádě na hradbách."

"Aha. Odkud se vychází?"

Dívka mu ukázala směr a pak se podívala na hodinky. "Musíte si pospíšet; příští promenáda začíná za pět minut."

Anderson jí poděkoval a vydal se, kudy mu ukázala. Ale zabloudil. Ani nevěděl jak, ztratil směr, a když jednou odbočil špatně, udělal to podruhé znovu a uličky byly stále tišší a tišší; propadl zmatku a připadalo mu, že je ještě tepleji, než ve skutečnosti bylo. Musil si odpočinout ve stínu kamenného podloubí; cítil se lépe, ale odpočinek neuhasil žízeň ve vysušeném hrdle. Marně hledal, podle čeho by se zorientoval; byl ztracen v nekonečném množství slepých uliček, sevřených hradbami.

Konečně! Schody! Ocítl se u kamenných schodů, které zřejmě stoupaly podél vnitřní strany hradeb. Musily být hodně staré: uprostřed byly vyšlapané. Neměly zábradlí, a tak Anderson stoupal velmi obezřetně, pokud možno se nedíval dolů a opatrně zkoušel každý drobný schod, než na něj došlápl. Vystoupil na vrcholek a rozhlédl se. Slunce se sklánělo k obzoru a Skalní chrám zářil temně zlatou barvou. Snažil se určit, z které strany se na něj dívá. Rozhlédl se oběma směry podél zdi, a jak předpokládal, neviděl citadelu. Ale spatřil na vrcholu hradeb, ve stejné výši, jako byl on, ale asi o sto metrů dál skupinu lidí, otočených k němu zády. Barevné košile a fotoaparáty dosvědčovaly, že jde o turisty při prohlídce promenády. Podíval se na hodinky a odhadl, že jde o další prohlídku po té, kterou se snažil zastihnout, a že to dnes bude asi poslední.

Viděl, že nahoře skupinu asi nezastihne, protože stál v místech, kde hradby byly velmi staré, a mezi ním a turisty byl úsek nejméně třiceti metrů nebezpečně se drobně zdi, po níž by se nedalo přejít. Musí sestoupit a chytit je při návratu. Dole se držel co možná stále při zdi, aby zase nezabloudil; odbočoval do uliček jen tam, kde to jinak nešlo. Dorazil k výchozímu a konečnému bodu prohlídky právě ve chvíli, kdy skupina turistů sestupovala s hradeb. Nahoře stála mladá dívka, organizovala přístup ke schodům a usmívala se na rozloučenou. Anderson si oddychl; našel Shulu Ronovou. Trvalo věčnost, než se všichni dostali dolů; schody byly úzké a skupina se pochopitelně pohybovala podle nejpomalejšího z nich. Bylo tam několik starších lidí a Anderson se ozbrojil trpělivostí, když jedna obzvlášť opatrná

dáma pečlivě prozkoumávala každý schod, než na něj došlápla. Vydal se k úpatí schodů, aby tam došel zároveň s posledním sestupujícím turistou, ale zastavil se, protože jeden z nich se náhle otočil a běžel zpátky nahoru. Jeho rychlost a vehemence svědčila o tom, že nepatří k starším americkým turistům, kterých tu byla očividně většina. Anderson viděl, že něco říká Shule Ronové a jak se Shula natočila a ukazovala k městu. Muž si nachystal fotoaparát a zase něco řekl. Shula se usmála, uhladila si vlasy a opřela se o hradbu. Muž se podíval do fotoaparátu, ale byl zřejmě nespokojen s tím, co viděl. Zase promluvil, Shula se posadila na zeď a objala si rukama kolena. Muž opět pohlédl do hledáčku a šel natočit Shule hlavu. Anderson začal být netrpělivý. "Tak dělej," mumlal si ve stínu, který už postupoval po úpatí schodů.

Muž zvedl fotoaparát opět k obličeji a Anderson viděl, co nemohla vidět Shula, protože měla hlavu natočenou profilem. Nedíval se do hledáčku, ale dolů do nádvoří. Na co si to ksakru hraje? myslil si Anderson a rozhlížel se kolem. Na co to kouká? Na co čeká? Poslední turista odešel a Andersenovi se v tu chvíli bleskem rozjasnilo. Čeká, až bude nádvoří prázdné! Čeká, aby nikdo neviděl, co udělá!

Anderson vyběhl ze stínu a chtěl vykřiknout, aby Shulu varoval, ale bylo pozdě. Viděl, jak ten chlap přistoupil k Shule, jako by jí chtěl znovu upravit pózu, a dlaní jí prudce strčil do obličeje. Jen jeden výkřik protrhl ticho; Shula Ronová se skácela nazad s hradeb, do náruče jisté smrti. Andersenův varovný výkřik se změnil ve výkřik zoufalství nad vraždou, kterou právě na vlastní oči viděl. Chvilí bylo úplné ticho. Muž na hradbách se podíval dolů na Andersena a jejich pohledy se setkaly.

Anderson si povyšiml mediterránních rysů jeho vzhledu a viděl v jeho snědé tváři strach a překvapení. Zjevně ho nenapadlo, že hned u schodů by mohl někdo čekat. Anderson se vzpamatoval první. "Ty syčáku!" ulevil si a pustil se do schodů. Muž se začal po hradbách vzdalovat a k Andersonovu zděšení se chystal seběhnout dolů po dalších schodech, které se už rozpadaly, a pro ochranu nepozorných turistů byly zahrazeny železným zábradlím.

Andersena dělilo od vraha nějakých padesát metrů, když se chystal zábradlí přeskóčit. Dosud ho pohánělo jediné - touha chytit zabijáka, nyní se v něm ozval i pocit úzkosti. Nikdy se necítil dobře ve výškách a teď se měl dostat přes řadu zkroucených železných bodců, s vyhlídkou na pád do dvacetimetrové hloubky, pokud mine kamenné schodiště. Ale pohled na muže prchajícího dolů mu dodal odvahy; vytáhl se na zábradlí a chystal se skočit.

Váhal příliš dlouho. Zarazil se nahoře na zábradlí a nebyl s to donutit ztuhlé svaly, aby se uvolnily a dovolily mu dokončit skok. Chlap byl už dole na nádvoří. Otočil se, aby zjistil, proč ho Anderson přestal pronásledovat, a spatřil jeho siluetu proti nebi. To byl terč, který se nedal minout. Posbíral kamení pod drolicím se schodištěm a zprudka házel jeden za druhým vzhůru.

Anderson dostal do hlavy hned druhým kamenem, ještě než si stačil uvědomit, co se děje. Bylo to přesně do místa předešlé rány a ta se znovu otevřela. Země pod ním se začala vlnit, pokoušelo se o něj bezvědomí. Instinkt ho varoval, aby nepokračoval přes zábradlí, ale pokusil se dostat zpátky dozadu. Jak se snažil změnit polohu, naklonil se nebezpečně dopředu a znovu spatřil dlažbu nádvoří. Na chvíli si byl jist, že pád dolů už neodvrátí, a dokonce poněkud uvolnil ruce, které křečovitě svíraly zábradlí. V tom okamžiku ho další kámen zasáhl do prsou a zvrátil ho nazpátek. Byl to natolik silný náraz, že ho shodil se zábradlí zpátky na hradby. Snažil se podle zdi postavit na nohy, ale znovu ho začalo opouštět vědomí. Cítil v ústech písek a pomalu se po zdi sesouval a kreslil na ni čáru krve, která mu stříkala z rány na hlavě. Jeho poslední myšlenkou byl údiv nad tím, jak rudý je prach při západu slunce nad Jeruzalémem.

Probudil se ve vězení. Zachroptěl, čímž přivolal zájem strážce, sáhl si na hlavu a zjistil, že má zafačovanou. Strážce se na něj podíval, zavrčel, a aniž promluvil, odešel z cely. Za pár minut se vrátil s dalšími dvěma muži.

"Proč jste mě zavřeli?" zeptal se Anderson.

Vyšší z těch dvou řekl: "Jste... Nile Anderson?" Díval se do Andersenova pasu a vyslovil to nesprávně.

"Ano," odpověděl Anderson a zopakoval svou otázku.

"Jste zadržen v souvislosti s vraždou Shuly Ronové."

6

Anderson reagoval s vehemencí nevinného. Znovu a znovu opakoval, že není vrahem, ale že byl svědkem vraždy té dívky a snažil se zabijáka chytit. Odpovědi mu byly netečné pohledy a nekonečné otázky.

"Proč jste přijel do Jeruzaléma?"

"Měl jsem tady při obědě jednání."

"S kým?"

"S Mirit Zimmermanovou, kapitánkou izraelské armády," odpověděl Anderson s nadějí, že to učiní dojem. Výraz mužů se nezměnil, ale jeden z nich na chvíli odešel z cely.

"Po obědě s kapitánkou jste zůstal ve Starém Městě?"

"Ne, svezla mě do centra."

"Ale vy jste se vrátil do Starého Města?"

"To je snad jasné."

"Proč?"

"Abych... se setkal s Shulou Ronovou."

"Znal jste se s tou mrtvou dívkou?"

"Ne," odpověděl Anderson a cítil, jak do té kaše zabředává stále hlouběji.

Policisté se na sebe znuřeně podívali. "Jak jste mohl hledat někoho, koho jste neznal?"

Anderson se zhluboka nadechl. Bolela ho hlava a jeho trpělivost byla vyčerpána. "Podívejte, je to docela jednoduché. Chtěl jsem se jí zeptat na něco, co se týkalo jejího mládence. Studoval v Anglii medicínu."

"Co jste se jí chtěl zeptat?"

Anderson spustil hlavu na prsa. "To je dlouhá historie a vašemu vyšetřování nepomůže."

"Máme času až do skonání," řekl policista a zapálil si cigaretu.

"Chci si zavolat na britské velvyslanectví."

"Všechno má svůj čas."

"Ne, teď hned!" Radši neměl zvyšovat hlas; hlava mu třeštila dvojnásob.

Jeden z policistů se zvedl, přistoupil k němu, sklonil se mu až těsně k obličejí a řekl klidně: "Kdy, to rozhodneme my."

Anderson se už nehádal.

"Vstaňte!"

Muži ho vedli chodbou kolem cel, za nimiž následovaly malé místnosti s hebrejskými nápisy na dveřích. Do jedné z nich ho vstřčili.

"Stoupněte si tamhle!"

Anderson se postavil před bílou stěnu, jak mu nařídili. Do místnosti byla přivedena žena s brýlemi v kovových obroučkách. Ta, kterou pokládal za matku Shuly Ronové a s kterou mluvil v jejím bytě. Kapesník a slzy svědčily o tom, že se asi nemýlil.

"Je to ten člověk?"

Podívala se na Andersona a přikývla. Znovu se rozplakala a byla vyvedena ven. Jako další přišla průvodkyně, se kterou mluvil před chrámem Božího hrobu.

"Je to ten člověk?"

"Ano, je to on," řekla dívka s nenávisným pohledem. Postupně přivedli ještě další čtyři lidi. Byli ze skupiny turistů, které provázela Shula Ronová. Nikdo z nich Andersona nepoznal. Vypadalo to, že přehlídka končí. Jeden z policistů zavřel dveře a sedl si k tomu druhému. Setřepával si domnělou nečistotu s kolena a pronesl: "Dva z těch lidí vás znají."

"Pochopitelně. Já je taky znám."

"Jak jste se s nimi seznámil?"

"Ksaku! Vždyť to víte!"

"Řekněte nám to vy."

Anderson jim to řekl.

Policisté spolu chvíli mluvili hebrejsky. Jeden pak odešel a vrátil se s chlapcem v otrhaných šatech. Ten se podíval na Andersona a začal ze sebe chrlit monolog, zdůrazňovaný bohatou gestikulací. Anderson nevěděl, jestli mluví hebrejsky nebo arabsky, ale celkem vzato, máloco by ho teď zajímalo mň. Policista chlapce odvedl a vrátil se.

"Máte štěstí, pane doktore. Ten chlapec viděl na hradbách dva muže. Jeden honil druhého. Chlapec říká, že vy jste byl ten, kdo pronásledoval toho neznámého."

Anderson si oddechl. "Tak už můžu jít?"

"Řekněte nám o tom druhém."

"Pro Kri..." Anderson se kousl do rtu a se sebezapřením začal znovu. "Poslyšte, vždyť jsem vám to už řekl nejmní desetkrát. Bolí mě hlava a..."

"Řekněte nám to znovu," pronesl jeden z policistů klidně, "třeba si ještě na něco vzpomenete."

Anderson zopakoval svůj dřívější popis. Vysoký, přes sto osmdesát centimetrů, sportovní postavy, snědý, mediterránní typ, černý knír.

"Tak už můžete jít," řekl jeden z policistů, aniž vzhlédl.

"Můžu jít?" opakoval Anderson měkce.

"Ano," řekl ten člověk a konečně se na něj podíval. "Jděte a prohlédněte si Izrael." A vrátil se k psaní.

"Zrovna teď," prohlásil Anderson a trochu vratce se postavil, "bych ho nejradši měl už za zády." A vyšel. Policisté se zatvářili trochu vyjeveně.

"Dnes nemáte moc povedený den, Neile," řekla Mirit Zimmermanová. Anderson se otočil rychlostí, která se jeho hlavě moc nelíbila, a spatřil bílý fiat, parkující u chodníku před policejní stanicí. Mirit seděla uvnitř, jednu ruku na volantu, druhou opřenou loktem o otevřené okno.

"Pro všechno na světě, kde jste se tu vzala?"

"Policie se mě ptala na naši schůzku."

"A?"

"Řekla jsem jim, co jsem věděla, a toho nebylo moc. Musila jsem přiznat, že nemám tušení, proč jste se vracel do Starého Města."

"Díky," řekl Anderson a neusmál se.

"Vždyť jste mi o Shule Ronové nic neřekl."

"Ne, to neřekl," souhlasil Anderson ztěžklým hlasem a zase si sáhl na hlavu.

"Vypadáte trochu... jste při sobě?" zeptala se Mirit.

"Trochu vedle sebe," řekl Anderson nešťastně.

"Nasedněte si," řekla Mirit.

Anderson nastoupil do vozu a usadil se s hlubokým výdechem. Byl unavený, žíznivý, hladový a třeštila mu hlava. Opřel si ji o okno, Mirit vyrazila do provozu a on se díval na světla, která se proti nim míhala v rychle přibývajícím soumraku. Uvědomil si, že právě projíždějí kolem autobusové stanice, a ukázal na ni.

"Nejedeme k autobusu," řekla. Anderson si zase opřel hlavu o okno a dál se neptal. Tak dobře, nejedeme k autobusu. Auto posléze zastavilo v Beit Hakerem, příjemném předměstí, plném zeleně, a Anderson zažil pocit, který už téměř zapomněl. Když vystoupil z auta, bylo mu zima. Třel si paže a následoval Mirit po cestě, lemované stromy. "Jsme vysoko v horách," poznamenala Mirit.

"To je váš dům?" zeptal se Anderson, když ho už zase obvazovala.

"Mých rodičů. Jsou v Evropě." Ustoupila, aby si prohlédla své dílo. "Tak, to by mohlo stačit. Ale máte určitě hlad. Od oběda se toho tolik semlelo."

Mirit vyšla z pokoje, Anderson vstal a přistoupil k francouzskému oknu. Vedlo na přízemní balkón s vyhlídkou na zahradu, obehnanou zdí; vypadala v soumraku tak krásně, že neodolal a vyšel ven. Chladná noc byla plná těžké vůně pomerančových květů. Z balkónu vedly železné točité schody dolů do zahrady. Anderson tam sešel a vychutnával tu tichou pohodu. Na schodech nad ním se rozjasnilo.

"Tady jste!" řekla Mirit tiše z balkónu. Sešla k němu dolů.

"Je tu takový mír," poznamenal Anderson.

"Vždycky, když mě něco trápí, jdu sem. Dělán to tak odmalička."

"Já jsem na to měl jeden kopec."

Když dojedli, nalila Mirit kávu a řekla: "Povězte mi o Shule Ronové."

"Neznal jsem ji," odpověděl Anderson a usmál se té trpké ironii. "Chtěl jsem se jí zeptat, co její zesnulý přítel dělal deset dnů v lednu tady v Izraeli."

"Zesnulý přítel?"

"Martin Klein, ten student, o kterém jsem vám vykládal u oběda."

Mirit dolila kávu ještě dvakrát, než jí Anderson vypověděl celý Kleinův případ, s výjimkou toho, jak silný je jed z plazmidu.

"Tak proto jste byl v Caesareji," poznamenala Mirit, když jí vyprávěl o návštěvě Kleinových rodičů.

"Další můj nepovedený den," utrousil Anderson.

"Máte v Izraeli trpké časy."

Anderson to nepopíral. "Jestli vyjde ten test s colomycinem, budu tady hotov a můžu jet domů."

Mirit se podívala na hodiny. "Už je pozdě, abyste se vracel do Tel Avivu. Můžete tu zůstat na noc."

Anderson nemohl dlouho usnout. Smrt Shuly Ronové vyvolala otázku, které se celý večer vyhýbal, ale která teď, když ležel v tichu pokoje, zalitého stříbrným měsíčním světlem, začala znovu dotírat. Je nějaká souvislost mezi Kleinovým genem a smrtí té dívky? Asi těžko by se hledalo jiné vysvětlení její vraždy. Ale jestli to tak je, znamená to, že Cohen a Klein nebyli jediní, kdo byl do toho případu zapleten. Či zájmy se ještě křížily s Kleinovým genem?

Odpověď nenašel ani na stropě, zalitém měsícem, ani na zdech, které teď upoutaly jeho pozornost; jemný vánek venku pohyboval větvemi stromů a jejich stín maloval na zdech temný vodopád.

Probudil se a viděl sluneční svit, pomerančový džus a Miritin úsměv. "Je vám líp?"

"Mnohem," odpověděl; o svých neradostných nočních úvahách jí nepověděl. Kromě toho pohled na její plné boky v těsných džínách a na kulatá pevná řadra v zářivě bílé blůze všechny chmurné myšlenky rozptýloval.

"Potřebujete se dnes dopoledne vrátit?" zeptala se.

"Nepotřebuju," řekl Anderson a pozoroval její profil, zatímco se dívala z okna.

"Kdy se musíte vracet?"

"Nikdy."

"No tak, Neile. Vážně."

"Dnes večer."

"Prima. Tak vám ukážu svůj Jeruzalém."

Pro Andersena to byl den, na jaký se nezapomíná, okouzlující den.

"Kam jedeme?" zeptal se, když nastartovala auto.

"Na jedno mimořádné místo," řekla Mirit a dál nic nevysvětlovala. Anderson nenaléhal. Spokojeně vnímal vzhled i zvuky ranního Jeruzaléma. Zastavili na parkovišti na kraji široké aleje.

"Mimořádné místo" byl Jad vašem, muzeum holocaustu. Anderson se zarazil, když si přečetl plaketu u vchodu, a podíval se tázavě na Mirit.

"Chci, abyste to viděl, chci, abyste pochopil Izrael."

Anderson šel za ní a v duchu se obrňoval na to, co uvidí.

Bylo to tak strašné, jak očekával; ale nedeprimovaly ho ani tolik filmy a fotografie z táborů smrti s věčnými titulky; zapůsobily na něj především drobné předměty, které vykřikovaly své příběhy. Dětské botičky, ušmudlaná hadrová panenka, která už nikomu nepatřila, pruhovaný vězeňský oděv z Osvětimi, jehož uživatel byl víc přítomen, než sama ošumělá látka. Mirit mlčela a Anderson jí za to byl vděčný, protože cokoli, co by mohl odpovědět, by bylo nepatřičné. Snažil se rozpoznat své pocity. Odpor? Zděšení? To jistě, ale ještě něco navíc kromě obvyklé reakce. Rozpaky? Pocit viny? Odstup? Ano, byl to odstup, zřetelné vědomí, že není Žid a že nemůže pochopit pocity Žida, který navštíví Jad vašem.

Na chodníku před muzeem ucítil přes podrážky rozpálený chodník.

"Netrapte se nad tím, Neile," řekla Mirit jemně, "jenom si to pamatujte."

Anderson neodpověděl. Myslel hlavně na to, aby už byli odsud pryč.

"Tak, co teď?" zeptala se Mirit u auta.

"Jsem ve vaší moci," usmál se Anderson. "Ukažte mi Jeruzalém... váš Jeruzalém."

Mirit ho zavedla do míst, kam chodila nejradši v době svého dětství, provedla ho množstvím klikatých uliček a alejí, kam sotva kdy přijde nějaký turista. Protože ho to zajímalo a povzbuzoval ji, její vzpomínky se svobodně rozletěly, často doprovázeny nakažlivým smíchem, a Anderson je doplňoval vlastními podobnými zážitky. Dlouho obědvali v malé intimní restauraci. Anderson souhlasil, že okusí všechno, o čem se Mirit domnívala, že by měl ochutnat. Znovu je rozesmávalo, když si povšimli, jak jejich spolustolovníci nedůvěřivě pokukují po Andersonově obličejí. Odpočívali ve stínu zahrady, dokud neustoupil sluneční žár, a pak se znovu vydali do ulic.

Anderson si uvědomil, že využívá každé příležitosti, aby se těšil pohledem na Miritinu tvář, když mu něco ukazovala, nebo vykládala historii předmětů a budov, které si prohlíželi. Měl oči jenom pro ni, pro onen pohyb, když si odhazovala vlasy s čela, pro její ústa, když se usmívala, pro její tmavé oči, když se do nich mohl zadívat.

"A teď nejkrásnější pohled ze všech," prohlásila Mirit, když už se slunce nachylovalo k západu. "Pohled, na který nikdy nezapomeneš."

Mirit vyjela klikatou silnicí na horu Scopus a zastavila vysoko na úbočí. "Pojď." Anderson obešel auto a připojil se k ní. Vzala ho za ruku, provedla ho malým otvorem a řekla jenom: "Podívej se."

Anderson hleděl dolů na světlá Jeruzaléma, na ozářené hradby Starého Města, na Skalní chrám. Díval se a neměl slov.

Mirit ho chvíli mlčky nechala, aby se tím pohledem těšil, a pak řekla: "Už jsi někdy viděl něco krásnějšího?"

Anderson na ni pohlédl: "Viděl." Sklonil se a něžně ji políbil na ústa. Mirit ho pohladila po tváři, po krku, ale pak ho jemně odstrčila. "Neile, to nemá budoucnost."

"Ale uvidíme se ještě?"

"To ano, ale..."

"Žádná ale, ano mi stačí."

Mirit se zasmála. Znovu se líbali a pak Mirit prohlásila: "Už je načase. Musíme jít."

Když červený autobus vyjížděl ze stanice a mířil dolů z Judských hor, patřil Andersenův poslední pohled na Jeruzalém mávající Mirit. Autobus byl zase pěkně našlapaný, a protože ve tmě nebylo na co se dívat, Anderson zavřel oči a vybavoval si, co ten den prožil. Když se spolucestující opět začali probíjet k východu, řekl si, že pro tu chvíli má veřejné dopravy dost, a na Einsteinovu třídu dojel taxíkem. Už vlhký pocit za límcem byl jednoznačným znamením, že je zpátky v Tel Avivu. Žádný jiný důkaz ani nepotřeboval.

Po jedenácté hodině někdo zaklepal na dveře. Byl to Miles Langman a nesl dvě piva.

"Máš chuť si pokecat?"

Andersenovi se bleskem vrátilo dřívější podezření. Tyhle "hovory na střeše" byly nějak... jak by to řekl?... uměle vyvolávané. Spíš interview než rozhovor. Ale přece jen, mohla to být jeho fantazie, možná dokonce stihomam. "Prima."

"Tak co ti řekla Kleinova dáma?" zeptal se Langman.

"Nic moc. Někdo ji shodil s hradeb. Je mrtvá."

"Nepovídej!"

Nevypadá to, že by překvapení hrál, pomyslel si Anderson. "Vážně. Někdo ji zavraždil. Viděl jsem to na vlastní oči."

"Chudinka holka. Myslíš, že to má co dělat s Kleinovým případem?"

Podezření se vrátilo. Hromě, nejsou to jen jeho představy! Langman ho vyslyšel. "Kdo ví."

"Takže jsi nezjistil vůbec nic?"

Anderson se rozhodl pro lest. "Něco přece. Její matka mi dala Kleinův laboratorní sešit, který tam u nich nechal."

Myslím, že v něm najdu, co dělal."

"Ještě sis ho nepřečetl?"

"Je to nějak zašifrované. Musím si s tím pohrát."

"No to je zajímavý. Chceš pomoct?"

"Řeknu ti."

Druhý den ráno si před odchodem do laboratoře připravil dva proužky lepicí pásky a nalepil je mezi vršek dveří a rám. Nastražil Langmanovi léčku, potřeboval jasný důkaz.

V laboratoři mu Myra hned ve dveřích hlásila, že všechna testovaná zvířata jsou naživu. Nebylo pochyb, že colomycin je ve spojení s plazmidem neškodný, a případní nositelé plazmidu ho tedy mohou bez rizika užívat. Anderson poslal domů Johnu Kerrovi jako obvykle stručný telex: "COLOMYCIN BEZPEČNĚ LÉČÍ PLAZMID". Za šest hodin dostal stejně stručnou odpověď: "SOUHLASÍM". Kerr zřejmě sám také pokračoval v pokusech podobným způsobem a došel k týmž závěrům.

Začal přemýšlet, co odpoví Straussovi a Myře, až se ho zeptají, kdy se chce vrátit domů. Ještě přede dvěma dny by chytal nejbližší letadlo z Ben Gurionova letiště, ale dnes je to jinak. Teď je jeho jediným přáním být s Mirit. Odkládal chvíli, kdy řekne Straussovi o Shule Ronové, ale nakonec k tomu byl nucen, když se ho Myra přímo zeptala na jeho cestu do Jeruzaléma. Oba byli zděšení. Strauss se musel posadit, jako by se nedokázal udržet na nohou.

Zazvonil telefon, Strauss zvedl sluchátko a Myra s Andersonem se vrátili do laboratoře. "Neile?" začala Myra, ale Anderson ji přerušil.

"Chceš se mě zeptat, jestli má Kleinův gen něco společného se smrtí Shuly Ronové, že mám pravdu?" Myra přikývla.

"Nevím, Myro. Vážně nevím."

Myře to nestačilo. "Ale jestli má, neznamená to, že Cohen a Klein nebyli jediní, kdo do toho byli zapleteni?"

"To ano," odpověděl Anderson bezvýrazně.

"Ale kdo by to mohl být?"

"Nevím kdo. Nevím kde, nevím jak, nevím dokonce, ani co přesně se udalo. Kromě jednoho zrníčka v hromadě písku nemám vůbec nic!"

"Kdo, nebo co je to 'zrníčko'?"

Anderson jí pověděl o zvědavém Američanovi z koleje. Svěřil se jí, že na badatele v talmudských zákonech má trochu moc otázek, týkajících se Kleinova případu.

"Třeba je to jen přátelský zájem?"

"Je to možné," připustil Anderson. "Vzhledem k mým dosavadním detektivním úspěchům to je dokonce pravděpodobné."

Když se vrátil domů, páska na dveřích byla přetřžená. Langman hledal sešit! Zatracený negr! pomyslel si Anderson, aniž si vyčítal rasové zaujetí. Ale jaký na tom má, u d'asa, on asi zájem? Anderson potlačil prvotní pohnutku seběhnout dolů a vyřídit si to s ním. Stačí, aby to popřel, a co potom? nabádal ho hlas rozumu. Musí na to jít chladnokrevněji, ale byla otázka, kudy na to. Lehl si na postel a přemýšlel. Tedy, pane Langmane, jestli vy jste badatel v talmudských zákonech... tak můj dědeček je náčelník Apačů.

Co vlastně o Langmanovi věděl? Jen to, co mu řekl sám Langman, a s tím se nedalo počítat. Je Američan, o tom není třeba pochybovat. Oblečení, řeč, způsoby, to všechno to potvrzuje. Možná, že tady by mohl začít, uvažoval Anderson. Jako cizinec musí mít záznam u izraelských úřadů. Sotva by tam mohl udat, že je badatelem v zákonech talmudu, kdyby na to neměl doklady. Bylo by zajímavé zjistit, co má Langman ve svých registračních záznamech. Ale kdo mu to řekne? Policie? To sotva. Po včerejší zkušenosti mu bylo jasné, že kdyby se jich moc vyptával, spíš by ho kopli do jeho rány na hlavě. Mirit! Ta by to mohla zjistit. Kapitán od vojska přece musí mít k takovým informacím přístup! Anderson si přiznal, že to, co o těchhle záležitostech ví, by se dalo snadno napsat na zadní stranu telavivské autobusové jízdenky a ještě by zbylo dost místa na jména a adresy všech cestujících. Ale může se zeptat Mirit. Ostatně, když sebou hodí, může to udělat ještě dnes večer.

Anderson podepsal formuláře, vyrovnal účet platební kartou a obdržel klíče k tmavozelenému Fiatu Mirafiore. Uběhlo sotva půl hodiny, co se rozhodl, že se vypraví do Hadery, a už směřoval ve vypůjčeném autě po haifské silnici na sever, s otevřenými okny, příjemně ovíván teplým vánkem od moře. Myra Freedmanová měla pravdu. V Izraeli se nežvaní, v Izraeli se dělá.

V Hadeře bylo jako po vymření, připomínala západo-americké městečko těsně před bitvou. Anderson zpomalil na nejnižší rychlost, projížděl opuštěnými ulicemi s domy za zavřenými okenicemi, které propouštěly drobe paprsky světla, ztrácející se v prашném vzduchu. Zamířil k autobusové stanici. Možná tam najde nějaké známky života a zjistí, kde je vojenská základna. Chtěl se zeptat řidičů, kteří tam postávali, ale pak si všiml, že na zábradlí sedí dva vojáci a přezývají sendvič. Zeptal se tedy jich. Jeden z nich vyskočil a popadl automatickou pušku, kterou měl opřenu o zábradlí.

Propána, už v tom zase lítám, pomyslel si Anderson.

"Kdo jste?" zeptal se voják. Anderson mu to pověděl. "Ukažte mi pas!" Anderson mu jej podal. "Co tam chcete?"

"Chci mluvit s kapitánkou Zimmermanovou."

Tazatel něco prohodil hebrejsky ke svému společníku, který dál nerušeně seděl a pojídal. Ted' se zašklebil a z pusy mu padaly drobečky na kalhoty. "Tak dobře," řekl voják, odložil pušku a ukázal Andersenovi cestu.

Vojenská stanice byla na kraji Hadery na západním konci. Anderson ji bez obtíží našel a zaparkoval asi padesát metrů před vchodem, aby se vyhnul zbytečnému popojíždění a vyhýbání, až se bude dotazovat u brány. Vanul teplý vítr a třepetal modrobílou izraelskou vlajkou nad vchodem. Andersonovi nasypal do očí prach, takže se musil u plotu na chvíli zastavit a protřít si je. Jak tam stál a pomrkal, uslyšel příjíždějící auto, které zpomalovalo. Ze základny vyjížděl tmavomodrý Mercedes Saloon a zastavil u vrátnice, než se zvedla závora. Světlo z otevřených dveří vrátnice ozářilo pasažéry. Jedním z nich byla Mirit Zimmermanová a druhým Miles Langman.

Anderson se zdrceně díval za mercedesem, mizějícím v oblaku prachu. To jsou všichni v tyhle zpropadený zemi potomci Jidáše Iškariotského? Zmocnil se ho hněv a hořkost. Kola fiatů zasvištěla ve tmě, když odrazil od chodníku, šlápl na pedál a vracel se na haifskou silnici. Zastavil se v letovisku Herzliya a zašel si k moři. Byl sám na pláži zalité měsícem. Házel do vody kameny, až ho rozbolela ruka, a házel dál. Jak může být Mirit zapletená do Kleinova případu? Je přece určitě tím, čím říkala, že je. Ale jak to, že zná Langmana? Anderson hlasitě zaklel, když si uvědomil, že si nemůže být ničím jist. Svlékl si šaty a plaval nahý v moři, až se téměř vyčerpán vrátil na břeh a čekal, dokud ho neusuší vítr. V Tel Avivu byl zpátky o půlnoci.

Když na druhý den ráno procházel přes univerzitní pozemek, zaslechl z hudební školy piano. Zastavil se a poslouchal. Bylo to velmi hezké. Někdo hrál Chopina tak, jak by se to Chopinovi určitě líbilo. Ani žhoucí slunce ho nedonutilo, aby pokračoval v chůzi, dokud kousek neskončil. "Bravo," pochválil tiše pianistu. Při posledních čtyřech taktech dospěl k rozhodnutí. Ať si Izraelci nechají Kleinův gen. On ho má po krk. Dá to tady po sobě do pořádku, vysterilizuje od té proklaté věci všechny kultury, které mu přijdou pod ruku, a za dva dny může odletět domů. Tam zlikviduje všechny vlastní kultury, tak jak to slíbil, a tím pro něj ta věc skončí. Sbohem, parné slunce, sbohem, zpocený zátylku, sbohem, všechny lži. Vráti se do deště a ke spolehlivým vztahům, k půllitřům hořkého piva s Fearmanem u Modrého anděla, k čínským večerím, k mejdanům se sestřičkami. Nebude samozřejmě taky žádná Mirit, ale přes to se přece časem dostane, ne?

Sdělil své rozhodnutí Straussovi a dostal svolení, aby shromáždil všechny dosažitelné původce plazmidu s Kleinovým genem. Po třetí hodině už vkládal dva tácy s kulturami do autoklávu ve sterilizační místnosti. Čekal, až se ručička teploměru vyšplhá na sto třicet jedna stupňů Celsia, a opakoval si, že od džinfizzu na palubě lockheadu Britských aerolinií ho dělí už jen chvílky.

Myra Freedmanová ho pozvala na večeři, s podotknutím, že to bude narychlo improvizované, ale že by bylo prima,

kdyby mohl přijít a rozloučit se se Samem. Anderson to rád přijal. Bylo mu jasné, že v Samově společnosti nebude mít možnost strávit poslední večer truchlením pro Mirit; kdyby zůstal sám na koleji, určitě by se tomu neubrnil. Improvizované rozloučení u Freedmanů se vydařilo, byl to přívál skvělé konverzace a výborné whisky. Když Anderson v jednu hodinu po půlnoci Freedmanovi děkoval za báječný večer a mával na Einsteinově třídě za jeho bílým mercedesem, myslel to doopravdy. Pil víc než obvykle, zaháněl myšlenky na Mirit; s každým douškem jich kus vypudil. Myra se starala, aby neměl sklenici dlouho prázdnou, a tak se teď cestou do schodů pohyboval trochu nejistě. Když zápasil se zámek u dveří, zmocnil se ho pocit, že není sám. Někdo byl na střeše, mužská postava. Nechal zámek být a prošel chodbou na střechu. Byl to Langman! Proboha, tohle nevypadá jako pohodička u piva, prolétlo mu hlavou. Vystřízlivěl, jako by skočil do ledové vody. Langman vlastně nestál. Byl připoután k zábradlí pruhem látky, stažené kolem krku. Jeho mrtvé tělo se klátilo jako odpočívající loutka. Anderson ucouvl, protože se mu zdálo, že Langman pohnul okem. Ale byl to jen zrakový klam. Přes bělmo mu právě přecházel pětcentimetrový šváb, který se po mrtvole vydal na inspekci. Anderson se chytil zdi a nezadržitelně zvracel, dokud neměl žaludek úplně prázdný. Pocit ošklivosti nebylo to jediné, co ho přemáhalo. Byl tu strach; strach, jaký dosud nepoznal. Každý, s kým přichází do styku ve věci Kleinova případu, je zavražděn, a on neví proč. Těžko ovladatelná hrůza, nejistota, co se vlastně děje a nechutný pohled na Langmanovy opuchlé rysy způsobily v Andersenových myšlenkách hotový koktejl, když zíral do další černé, vlhkem zamožené telavivské noci. Vypláchl si ústa od příchuti zvratků a sešel dolů, aby zatelefonoval na policii. Bude to dlouhá noc. Šel se osprchovat, než dorazí policie. Když ticho Einsteinovy třídy prořizlo houkání sirén, právě se oblékal. Seběhl jim dolů naproti. Když odváželi se střechy na sanitním vozíku Langmanovo tělo, zakryté prostěradlem, připomněl si, že právě tak odváželi Cohena. Nemohl se ubránit úvaze, kdo bude pod prostěradlem příště. Začal se masírovat na zátylku v podvědomě snaze ten proud myšlenek odehnat. Tvalo skoro dvě hodiny, než policisté dokončili všechny rutinní nezbytnosti a začali se ho vyptávat, ale bylo to mnohem kratší, než se Anderson obával. Byl pro ně jenom nájemníkem střešního apartmá, nezúčastněným nálezcem mrtvoly. Ano, Langmana znal, ale jen letmo, jak se člověk zná se svými sousedy. Pokud je mu známo, byl badatelem v talmudských zákonech. Ano, byl pryč celý večer a ano, může to dokázat. Dal jim adresu Freedmanových a mohl jít spát. Když už ležel v posteli, přemýšlel, kolik má naděje, že bude v letadle dřív, než telavivská policie objeví jeho záznam u jeruzalémských úřadů a začne logicky uvažovat podle zásady, že "není kouře bez ohně". Konečně po čtvrté hodině usnul a následkem toho spal až do půl jedenácté. Všichni Američani už byli na přednáškách, dům byl tichý a Anderson se povaloval a užíval si klidu. Zaslechl z Einsteinovy třídy klapání dieslového motoru a odhadl, že je to autobus. Namáhavé odfukování akcelerujícího motoru prozrazovalo, že míří vzhůru. Odvážil se na střechu, v ruce konvičku černé kávy. Z ničeho nic mu na mysli vytanul letáček o Izraeli s heslem "Nikdy na něj nezapomenete". Ví bůh, že ne, pomyslel si s chabým úsměvem. Letáček mu připomněl, že neodeslal žádné pohlednice. Směšná představa; co by na ně asi psal? Začal si pomalu balit věci, když vtom se ozvalo zaklepání. První policejní návštěva, pomyslel si, otevřel a za dveřmi stála Mirit. Otevřel ústa a stáhlo se mu hrdlo. "Nevolal jsi," řekla. "Ne, zítra letím domů," pronesl bezvýrazně. "Aha," řekla Mirit a tvářila se zmateně. "Tak jestli promineš..." "Co se děje? To mě ani nepozveš dál?" Anderson se zmínil v bouři emocí. Jak může někdo tak krásný být tak pokrytecký? Jak tu může takhle stát a tvářit se, že má o něj zájem? Stěží ovládl chuť uhodit ji. "Tvůj přítel Langman je mrtvý. Včera večer byl zavražděn." Mirit to omráčilo. "Miles Langman?" "Tak jest, Miles Langman." Aspoň nepředstírá, že ho nezná, pomyslel si. "Jak víš, že se znám s Milesem Langmanem?" zeptala se. "Jel jsem předevčírem večer do Hadery, abych tě požádal o nějaké informace o něm." Zakroutil nad tou ironií hlavou. "Přestal jsem mu věřit, že je tím, co mi říkal. Pak jsem vás viděl spolu." "Aha," řekla Mirit klidně. "A za koho se vydával?" "Říkal, že je badatelem v talmudských zákonech. Ale moc se vyptával." Mirit přikývla. "Měl jsi pravdu. Vyptávání patří k jeho profesi. Byl důstojníkem CIA v telavivské pobočce." Anderson si musil sednout. Ještě tohle. CIA. Pro člověka, jehož dosavadní styky s lidmi práva a veřejného pořádku se omezovaly na pokuty za špatné parkování, to znělo jako hotová absurdita. "CIA," opakoval pořád dokola jako kolovrátek. Popíjel na střeše pivo s CIA? No teda. "Je to tak," řekla Mirit, když viděla, jak se tváří. "A co s ním máš ty?" "Sešla jsem se s ním předevčírem poprvé v životě. CIA zajímalo, jak jsi byl přepaden v Caesareji; minulý týden si vyžádali na vojenském velitelství kopii protokolu a předevčírem si chtěli promluvit s tím, co to sepsal... se mnou." "Ale proč?" zeptal se zmatený Anderson. "Je to ironie, Langman chtěl vědět totéž co ty. Taky nevěřil, že to byli teroristi, a chtěl slyšet, co si o tom myslím já." "Myslel jsem, že ses s ním spikla." "Vím, co sis myslel," řekla Mirit. "Ale co je na mě pro CIA zajímavého?" "Já myslím, že na tobě nic. Jsi jen prostředník. Zajímá je Kleinův případ. Pokud jsem to z rozhovoru s Langmanem

mohla pochopit, nechával tě, abys pracoval pro ně. Zmínil se o tom, že ty se dostaneš tam, kam on nemůže, takže tě jen z pozadí sledoval. Když jsem se přiznala, že jsem s tebou měla znovu soukromou schůzku a že tě možná zase uvidím, chtěl po mně, abych dělala totéž co on. Řekla jsem mu, že tě nemůžu takovým způsobem zrazovat. Ale když zítra letíš, tak už na tom stejně nesejde."

Anderson se cítil hrozně, nemohl promluvit. Seděl na posteli, hlavu v dlaních, upíral oči do země a marně se snažil uspořádat si myšlenky. Mirit vstala a tiše řekla: "Přeju ti šťastnou cestu."

Takové rozloučení už na něj bylo moc. Vyskočil. "Mirit, proboha, odpusť mi. Můžeš mi prominout, co jsem si o tobě myslel?"

"To je tak důležité?"

"Je."

"Ale proč?"

"Protože jsem se do tebe zamiloval," přiznal se právě tak sobě jako Mirit. Nastala dlouhá odmlka, až Mirit řekla: "Aha."

Anderson ještě nikdy neodhalil své city tak otevřeně. Zdálo se mu, že se zastavil čas.

Mirit řekla: "Je to nerozumné a dokonce v tak krátké době k smíchu a nemá to žádnou budoucnost, ale i když to třeba nemá smysl a potrvá to jen krátce... já jsem na tom stejně."

Anderson ji políbil a měl dojem, že se v tom vlhkém odpoledni vznáší do nebes. Hladil ji po černých vlasech, držel si ji těsně u sebe a přál si, aby tahle chvíle neměla konce. "Panebože, já tě mám tak rád!" Řekl to s takovým důrazem, že se Mirit rozesmála. Přidal se k ní a znovu ji líbal.

"Neile?"

"Ano?"

"Když na mě dýcháš... smrdíš jako velbloud."

Anderson se jí omluvil. "Dost jsem toho včera vypil... chtěl jsem na tebe zapomenout."

Mirit ho jemně pohládila po čele: "Už to nikdy nedělej, Neile."

"Už nikdy. Přísahám."

Odvolal letenku. To bylo první, co musel udělat. "A co teď?" zeptal se, když pokládal telefon.

Mirit řekla: "Vlastně jsem přijela, abych ti řekla, že jsem si vzala pár dní volna. Myslela jsem, že bychom si mohli někam vyjet. Mohli bychom zkusit přijít na to, proč jsi v nebezpečí. Co tomu říkáš?"

"Říkám, že je to to nejlepší, co jsem kdy slyšel," prohlásil Anderson a pořád ještě nemohl uvěřit, jak se od rána změnila nálada.

"Kam pojedeme?" zeptala se Mirit.

"Kam chceš."

"K Rudému moři."

Zatímco Mirit čekala na koleji, zašel Anderson na univerzitu říci profesoru Straussovi, že neodjíždí a že se ještě na pár dní rozhlédne po Izraeli. Zastavil se na skok i u Myry Freedmanové.

"Změnil jsi plány?"

Anderson přiznal, že se ještě na pár dní zdrží.

"Na něco jsi přišel?"

"Na něco o sobě," usmál se. "Jedu k Rudému moři."

7

Když nastoupili do fiatu, Anderson se k Mirit naklonil a políbil ji. "Ještě pořád velbloud?" zeptal se.

"Ne, pasta na zuby!"

S každou další milí, která je dělila od Tel Avivu, se cítil líp. Mířili na jih rozžhavenou Negevskou pouští a jeho duše se osvobozovala od všeho dosavadního napětí. Asi po hodině příjemného mlčení se Mirit zeptala: "Neile, je tu něco, co mi nemůžeš říct?"

"Proč si to myslíš?"

"Byla jsem to já, kdo navrhl, že k sobě budeme úplně otevření, ale pak mě napadlo, žeš mohl slíbit, že o něčem nebudeš mluvit."

"Možná bych se tě mohl zeptat na totéž."

"To bys mohl," souhlasila, "ale já vím jenom to, cos mi řekl ty a Miles Langman, a ten se zmínil, že máš nějaký tajný poznámkový sešit."

Anderson jí pověděl o léčce s Kleinovým sešitem a jak ji na Langmana nastražil.

Usmála se. "Kde ses to naučil?"

"Viděl jsem to v biografu."

Zase se odmlčeli. Pak Anderson řekl: "Neodpověděl jsem ti na tvou otázku."

"Všimla jsem si," řekla Mirit, aniž odvrátila pohled od silnice.

"Něco jsem ti neřekl, ale protože jsem nedal slovo na nic jiného, než na něco, co udělat chci, povím ti to." A řekl jí o skutečné síle jedu obsaženého v Kleinově genu i o tom, jak se s Jacobem Straussem dohodli, že ho zničí.

"Neodporuje to vědeckým zásadám?"

"Odporuje."

"Neohroží to tvou kariéru, když se na to přijde?"

"Asi ano."

"Neile."

"Prosím?"

"Udělal jsi mi radost."

Zajeli do negevského města Be'er Sheva, aby se napili studeného pomerančového džusu. "Viš ty co? Mně se poušť líbí," řekl Anderson a rozhlížel se s přimhouřenýma očima, zastíněnýma kloboukem, po žhoucí pustině.

"Máš k tomu nějaký zvláštní důvod?"

"Nemám, prostě se mi líbí."

Už se smrákalo, když Mirit zpomalila a zastavila vedle silnice. "Pojď," vystoupila a vyšla na hřeben uprostřed písku. Anderson šel za ní. "Podívej se! Tamhle." Ve vzdálenosti asi dvaceti mil se ve vodě odrážely paprsky zapadajícího slunce. Na obzoru bylo vidět shluk drobných světél. "To je Eilat," řekla Mirit, "tam jedeme."

Jak tam stáli, uvědomil si Anderson, že neslyší ani hlásku. Bylo naprosté ticho. Jako by byli v namalované krajině, jediní lidé na zemi; a možná to ani nebyla země, ale nějaká jiná planeta.

"Líbí se ti to?" zeptala se Mirit tiše.

"Líbí," odpověděl.

"A bude to ještě hezčí." Vraceli se k autu.

"Kde to jsme?" zeptal se Anderson, když odbočili na příjezdovou cestu k hotelu, který jako by byl jediným stavením široko daleko.

"Korálové pobřeží," řekla Mirit. "Ráno uvidíš, proč." Osprchovali se, převlékli a sešli na večeri. Jedli venku na verandě pod hvězdami a k jejich sluchu doléhalo pleskání vln o břeh.

"Stačí?" zeptala se Mirit, když dojívali.

"Stačí."

"Tak pojď." Vedla ho dolů, kde k sobě přitáhla dvě sluneční lehátka a řekla: "Lehni si." Položil se na jedno lehátko a Mirit na druhé. "Podívej se vzhůru."

Anderson vzhlédl k nebi plnému hvězd. "To je nádhera."

"Dívej se pořád," řekla Mirit. Tiše hleděli na noční oblohu jako dva středověcí filozofové; náhle temným nebem prolétl světelný paprsek. "Vidíš?" zvolala Mirit se zadostiučiněním.

"Padající hvězda!" řekl Anderson.

Oba věděli, že se budou milovat, a tak nevznikly žádné rozpaky, když k tomu došlo. Svlčená Mirit vypadala tak, jak to její oblečený zevnějšek naznačoval; Anderson jí stále hleděl do očí, zatímco rukou přejížděl obrysy jejího jemného, pevného těla. Jazykem jí objel ucho a sklouzl k řadům, jejichž bradavky se vztyčily, a rukou hledal Venušin pahrbek. Mirit se milovala tak, jak to odpovídalo její povaze, s téměř zvířecí vášní, která od něho vyžadovala tolik, kolik on vyžadoval od ní. Když ho otevřeně přiměla, aby do ní vstoupil, a pak ho nehybně držela uvnitř, ovládla Andersena mužská potřeba mít převahu tak nesnesitelně, že ji uchopil za zápěstí a prudce se jí zmocnil. Klesl na ni a násilnost přešla v milující něhu; slibával jí s krku sláný pot. "Asi jsem ti ublížil."

"Rána cti," řekla Mirit ve tmě.

Ranní slunce zabarvilo arabské hory do ruda a probudilo Mirit s Andersenem, spící v blaženém objetí. Anderson si zhluboka spokojeně zívá a Mirit se tomu usmála. "Jak je ti?" zašeptala mu do ucha.

"Mám hlad," řekl.

"To je mi galantnost!"

"A jsem strašně zamilovaný - do vás, má královno." Něžně ji políbil, posadil se a rozhlédl se kolem. "Bože, mně je tak dobře!" Vstal, šel k oknu, vyhlédl na jiskřící vody Akabského zálivu a dozadu na Jordánské pohoří. "Já to věděl! Jsem v Rajské zahradě!"

"Půjdeme si nejdřív zaplavat, nebo se nasnídáme?"

"Ani to, ani to," odpověděl

Mirit se usmála.

Na snídani bylo už pozdě, a tak plavali nad korálovými útesy, s potápěčským vybavením, které si vypůjčili v hotelu. Jen tím posílili iluzi, že jsou ve svém vlastním, uzavřeném světě, kde neexistuje čas. Potápěli se a nechali se unášet podél korálových útesů. Rybám to zřejmě nijak nevadilo; přijaly je mezi sebe, jako by tu žili odjakživa.

Obědvali pod slunečníkem na pláži, a pak tam odpočívali a podřimovali, dokud nepominul polední žár, a znovu plavali ve svém korálovém ráji. "Mirit, musíme si promluvit," řekl Anderson, když vystupovali z vody.

Mirit si dala prst na ústa. "Zítra," řekla, "až zítra."

Nebyl důvod měnit program z předešlého večera. Také je to ani nenapadlo. Navečeřeli se venku a pak leželi pod hvězdnatým nebem a vyhlíželi meteory. Pozorovali je až do dvou po půlnoci, pak odešli do pokoje a milovali se s vášní, jakou znají jen ti, kteří žijí ve strachu, že jejich štěstí bude krátké. A opět zaháněl rudý úsvit tmou, když upadali, stále v objetí, do hlubokého spánku.

Mirit navrhla, aby si vyjeli se skupinou potápěčů k útesům kdesi dál v moři. Bylo jich jedenáct a měli daleko profesionálnější vybavení, než bylo to, co si Mirit s Andersenem vypůjčili z hotelu. Na palubě se vršila černožlutá změť kyslíkových lahví a neoprénu. Mirit s Andersenem se usadili na zádi, loď zvedla příď a vyplula do zálivu. Nemuseli si nic kontrolovat ani připravovat, a tak pozorovali své spolucestující, jak poklepávají na manometry a upevňují si popruhy.

Anderson se otočil a pozoroval brázdu za lodí, ale Miritinu pozornost upoutala hromada náčiní a hlavně puška s harpunou; byla by přísahala, že naposledy, když se na ni podívala, směřovala víc doprava. Teď se zdálo, že se natočila o pětáctýřicet stupňů, jenže poblíž přece nikdo nebyl. A jak se Mirit na harpunu dívala, pohnula se znovu. O dalších deset stupňů... proti nim. Jako hypnotizována se naklonila kupředu a viděla šňůru, která zpod hromady náčiní vedla přes palubu až k muži, předstírajícímu, že sleduje hloubkoměr. Puška teď mířila Andersenovi na záda! Mirit ho prudce strhla doprava, povalila ho a v té chvíli se harpuna zasekla do dřevěného trámu, v místě, kde před tím byl Anderson. Všichni hleděli na zachráněného Andersena. Ale Mirit nespouštěla oči s muže, který teď od sebe nenápadně odkopával šňůru. Vytrhla z plátěného pytle u nohou identifikační kartu a pistoli a namířila ji na toho člověka. Muž zpanikařil, rozhlédl se doprava, doleva, skočil na záda a střemhlav přes palubu. Kapitán v kormidelní budce netušil, že se něco děje, a udržoval směr i rychlost.

Anderson se vyškřábal na nohy, což mu ztěžovala napnutá nylonová šňůra, jež se rychle odvíjela z hromady vybavení. Jeho atentátník se kotníkem zachytil do harpunového lana a teď na něm visel jako ulovený žralok. Kapitán, upozorněný pokřikem na palubě, snížil otáčky, přičemž si sedla na vodu, loď se zastavila a lano se stočilo pod záda. Během pár vteřin se začalo omotávat kolem lodních šroubů. Muž na konci šňůry křičel bolestí, když ho lano prudce táhlo několik metrů směrem k lodi, dokud se lodní šrouby nezahltily. Pak zůstal na vodě nějakých třicet metrů od lodi.

Anderson sledoval, jak se pokouší osvobodit si poraněný kotník a viděl, jak se náhle zatvářil vyděšeně a jak ze všech sil křičí. "Co říká?" zeptal se Mirit.

"Říká, že krvácí," odpověděla Mirit. Anderson chvíli nechápal souvislost mezi tím, co říká, a jeho zděšením. Ale když spatřil dvě tmavé trojúhelníkové ploutve, křižující za ním, bylo mu vše jasné.

Mezi ruce, napřahující se dolů ze zádi, se prodral námořník. Dalo mu práci, než se mu podařilo uchopit lano, napnuté mezi šrouby a plovoucím mužem. Kapitán stál na střeše strojovny s napřaženou ručnicí a sledoval ploutve, kroužící ve stále menších kruzích. Když byl ten člověk už jen nějakých patnáct metrů od lodi, křik náhle ustal a hladina byla prázdná. Chvilí byl naprostý klid. Lano se uvolnilo a kapitánova puška mlčela.

Anderson polkl, aby si svláčil vysušené hrdlo, ale nepřestával hledět na místo, kde muž zmizel pod hladinou. Voda znovu zavířila a moře vyvrhlo beznohé torzo, slepě zírající do azurové oblohy. Za pár vteřin se na něj vrhl další žralok a stáhl je nadobro do hlubin.

Nemělo smysl něco říkat. Lidé tiše seděli a člun se jemně pohupoval v parném slunci. Čekali, až se na vodě objeví krev a námořník bude moci sejít ke šroubům a rozmotat je. Když se spustil přes bok lodi a začal dole sekat a pilovat, nemohly ty všední zvuky nijak zahnat hrůzné představy, které ovládly mysl cestujících.

Motor zachrchlal a zaprskal, aby přemohl vzduchové bubliny v palivových trubkách, způsobené horkem, a do povětří se jemně vznesl oblak modrého kouře z výfuku. Zamířili zpět k pobřeží. Ani teď nebylo nikomu do řeči. Andersenovi co chvíli zabloudil zrak na harpunu zabodnutou do zábradlí a pokaždé se mu trochu zvedl žaludek. Bezděky si masíroval na zádech místo, kam by se mu měla zabodla, a prsty jakoby hledal bod, kudy by pronikla. Viděl se, jak leží připíchnutý k palubě jako motýl ve sbírce nějakého pilného školáka. Ještě pořád ho chtějí zabít; zmocňoval se ho děs.

Pokud byl schopen pro samý strach chvílemi uvažovat, myslel na to, jak kvůli Kleinovu plazmidu byla zavražděna Shula Ronová. Zřejmě věděla, co Klein dělal, a někdo ji zabil, aby nemohla promluvit. Jaký hnus! Uvědomil si, že se na něj dívá Mirit. Přemohl se k nepodařenému úsměvu, ale nic ze sebe nevypravil.

Kapitán dal předem zprávu vysílačkou, a tak, když dorazili ke břehu a vystoupili na dřevěné molo, policie už tam na ně čekala. S výsledky začali ihned, ale čas přesto neubíhal rychleji. Ukázalo se, že mrtvého nikdo neznal; každý si myslel, že patří k někomu jinému. Kapitán řekl, že se nalodil jako poslední a myslel si, že je z hotelu, jako všichni ostatní.

Když došlo na Andersena, překvapil policisty skálopevným ujištěním, že nemá zdání, proč by ho někdo chtěl zabít. O Kleinově genu se nezmínil a Mirit požádal, aby mluvila stejně. Směli odejít, ale kouzlo bylo zničeno. Korálové pobřeží už nebylo místem zázraků; byli vrženi zpátky do skutečnosti, a když se vraceli od pobřeží k hotelu, honilo se Andersonovi hlavou, jestli vůbec ještě někdy takové štěstí zažije.

Sbalili si věci, zaplatili hotel a vydali se na zpáteční cestu do Tel Avivu. Když vyjížděli z Eilatů na sever do Negevské pouště, bylo už pozdě odpoledne, horko polevilo a přestalo obtěžovat. Měli za sebou už dvacet mil písčité pustiny, když Mirit pronesla: "Poslyš, myslím, že v tvých úvahách je chyba."

"Dobře, tak mi řekni jaká."

"Předpokládáš od samého začátku, že na tom tajném klonování spolupracoval s Kleinem Cohenem."

"Ano."

"Ale podle toho, co mi o tom řekl, neexistuje důkaz, že by Cohen do toho byl nějak zapletený."

"Klein byl ve Straussově laboratoři pod Cohenovým dohledem. Oba pracovali s plazmidem PZ9, do kterého byl gen naklonován."

"Shoda okolností."

"Když na mě spadla ta kyselina, nebyl v laboratoři nikdo jiný než Cohen; a pak jsem ho přistihl, jak odstraňuje důkazy."

"To si jenom myslíš, že to dělal. Fakta říkají, že ti zachránil zrak, a možná dokonce život."

"Ano, ale..."

"Nemáš důkaz, Neile, nemáš jediný důkaz!"

Nechala Andersena, aby strávil, co mu právě řekla, a pokračovala: "Napadlo tě vůbec, že Cohenova smrt nemusela být nešťastná náhoda?"

Anderson připustil, že dosud ne.

"Možná byl zavražděn," řekla.

V nastalém tichu Anderson o té možnosti uvažoval. Příčina Cohenovy smrti vypadala tak samozřejmě, že ani on, ani Strauss po ničem jiném nepátrali. Bylo jasné, že se Cohen při práci s plazmidem řízl. Myslí si Mirit, že ho

kontaminovaným skalpelem řízl někdo jiný, aby to vypadalo jako nehoda? Ale smrt nemohla nastat okamžitě a v laboratoři nebyly žádné známky zápasu. Cohen by byl měl čas se bránit...

Anderson uvažoval o Miritiných námitkách dál a objevil trhlinu ve svých a Straussových předpokladech. Jestli se Cohen řízl sám, jak to, že klidně seděl a čekal na smrt? Ani se nenamáhal sundat si rukavici a ránu si vymýt. Proč? Proč neztropil poplach? Byl by možná čas... Smrt nemohla přijít okamžitě. Krev by většinu jedu vyplavila. Ale smrt byla okamžitá a příčinou byl jed plazmidu. Anderson se snažil odhalit podstatu věci. Cohenovi se dostal do těla Kleinův jed, ale ne tím, že se řízl. K tomu došlo až potom, aby to vypadalo jako nehoda. Udělal to Cohenův vrah? A jak do něho ten jed vpravil? Aby účinkoval okamžitě... musila to být injekce! Jestli je to tak, musí mít Cohen někde na těle stopu po vpichu.

"Řekni mi, jak vypadají židovské pohřby," požádal Mirit.

Na poušť se snesla noc, fiat osvětloval monotónní povrch vozovky a Anderson si začal sestavovat program na příští den. Vráti se na univerzitu, zeptá se Strausse, je-li Cohenovo tělo ještě v márnici, a pokud ano, požádá o svolení, aby je mohl ohledat. Ne, to neudělá. Ksaku! To nemůže udělat. Straussovi nesmí říct vůbec nic, protože jestli se mýlil, pokud jde o Cohenovo provinění, třeba se také mýlí, pokládá-li Strausse za nevinného. Sdělil své obavy Mirit.

"Máš pravdu. Nesmíš věřit nikomu."

"Ale Strauss chtěl, aby se ten plazmid zničil," namítl.

"Chtěl, abys ho zničil ty," řekla Mirit. "Jestli je vinen, dává to smysl. Nechce, aby tu zbraň měl někdo jiný, že? Tak tě přiměje, abys zničil všechno, co máš ty, a předstírá, že zničil také všechno, co má on."

Anderson spolkl poznámku o stylu izraelského myšlení a jeho zákratech, ale přiznal si, že Mirit má pravdu... už zase. Jestli chce ohledat Cohenovu mrtvolu, musí si to zařídit sám. "Mohli bychom na chvíli zastavit?" požádal.

Mirit zpomalila a odbočila ke kraji. "Chceš se protáhnout?"

"Ne, chci si promluvit."

Světla fiatu zhasla, ale poušť kolem nich byla osvětlena měsícem.

"Od té události na lodi jsme nemluvili o ničem jiném, než o té záležitosti s Kleinem. Teď chci mluvit o nás. Chci, abys věděla, že ty dva dny byly nejkrásnější a nejšťastnější, jaké jsem kdy zažil. A myslím to doopravdy. Miluji tě teď a budu tě milovat vždycky. Nepožádám tě hned teď, aby sis mě vzala, protože myslím, že bys to odmítla; ale prosím tě, abys o tom uvažovala. To je všechno, co od tebe chci; uvažuj o tom."

"Budu, Neile, slibuju."

"Tak to je prima, protože teď na to můžu na chvíli zapomenout a soustředit se na tu zparchantělou záležitost."

Mirit vysadila Andersona u koleje a sama pokračovala dál nějakých čtyřicet mil domů do Jeruzaléma. Zvala Andersona, aby jel s ní, ale on to odmítl; potřeboval být sám a uspořádat si myšlenky. Na trávníku před vchodem zase zpívali Američani. "Zatracenej rámus," mručel si, když šplhal do schodů. Zamkl se na dva západy a zavřel okno. Opatrnost je lepší než čerstvý vzduch. Stačí mu škvíra nahoře ve zdi, kudy vede elektrika. Tou se nikdo neprotáhne.

Spal špatně, nic jiného ani neočekával. Byl rád, když vyšlo slunce a zahnal tmu, která vždycky zvětšuje pochybnosti a strachy... 2,7krát. Musil se usmát, jak mu to číslo přišlo na mysl. V době studií řekl jednou profesorovi, že v noci se zdá všechno třikrát horší. Profesor ho opravil: "Dvě celé sedmkrát." A když se ho ptali proč, dal jim radu: "Neužívejte kulatých čísel. To dělá dojem, že si vymýšlíte. Užívejte zlomky a lidi si budou říkat, jak jste vzdělání."

Odhodlán vyřešit to co nejrychleji, vstal brzo a šel do laboratoře, aby tam byl dřív než všichni ostatní. Podařilo se mu to. Oblékl si čistý bílý plášť, kostým, v němž sehraje svou roli. Márnice byla v přízemí a v zadní části budovy, takže měl ve výtahu a cestou po chodbách dost času přijít na vhodnou smyšlenku, která mu poslouží jako důvod návštěvy. Byl to ztracený čas; zřízenec neuměl anglicky. Když na něj Anderson spustil svou historku, odpověděl mu jen tázavým pohledem. Tak dobře, musím ho zastrašit, pomyslí si a začal se chovat jako velmi důležitá a velmi nedůtklivá osoba. Nebyl si jist, jestli je to to pravé, ale když řekl: "Cohen... Arie Cohen," dosáhl jistého výsledku. Muž s netečným výrazem vstal a šmajdal dozadu. Anderson šel za ním. To je komické, pomyslí si, zřizenci v márnici jsou jako recepční v hotelu - vypadají úplně stejně. Nejsou sice všichni hrbatí a nejmenují se Igor, ale nemají k tomu daleko.

"Cohen," řekl zřízenec a ukázal na jednu zásuvku v lednici.

"Dobrá," pronesl Anderson vznešeně a ukázal na pitevní stůl. "Sem!" Zřízenec na něj chvíli jen hleděl a nehýbal se.

Andersonovi se zdálo, že prohrává, ale pak človíček pokrčil rameny, otevřel zásuvku a nachystal si přepravní vozík. Tělo, zakryté bílým rubášem s modrou Davidovou hvězdou, vyjelo hladce na kolečkách a s kovovým třeskem dopadlo na vozík. Jako všechny podobné transportéry, měl i tenhle tři kolečka, která jezdila jedním směrem a čtvrté, které chtělo jet jinam. Zřízenec se marně dřel, aby vůz dopravil ke stolu. Anderson dal vzdorovitěmu kolečku pomocný kopanec a Cohen se hladce rozjel po podlaze. Zřízenec se na Andersona podíval pohledem, který je srozumitelný v každém jazyce. Cohen byl mohutný chlap. Zřízenec hekal námahou, když ho kousek po kousku přesouval na stůl. Pak na chvíli zmizel, vrátil se s krabicí gumových rukavic a postavil ji před Andersona s gestem "Je vám k dispozici". Anderson si jedny navlékl a začal s prohlídkou. Protože ho nenapadalo, jak by mimicky vyjádřil "zvětšovací sklo", nenamáhal se znovu volat zřízenec; prohledával zásuvky, až jedno našel.

"Hromský dílo, ani stopa," uzavřel po deseti minutách prohlídku přední části. S námahou otočil mrtvolu obličejem dolů. V posledním okamžiku mu tělo vyklouzlo z ruky a Cohenova hlava dopadla s třeskem na stůl. Andersonovi z úst téměř vyklouzla poplašená omluva, než si uvědomil, že Cohenovi je to už jedno. Tady je to. V horní části levého boku, nepopíratelná stopa po injekci. Anderson ji pozorně zkoumal zvětšovacím sklem, a mohl dokonce určit pravděpodobný směr vpichu. Odhadoval, že se ke Cohenovi někdo přiblížil ze zadu a shora do něho jehlu prudce vrazil. Mirit měla pravdu. Cohen byl zavražděn.

Anderson se cítil provinile. Cohen mu byl tak strašně nesympatický, že mu nedalo žádnou práci myslet si o něm to nejhorší. A bylo mu ještě hůř, když si vzpomněl na nehodu s kyselinou chlorovodíkovou; kladl ji za vinu Cohenovi a

byl velmi zdrženlivý ve své vděčnosti, ačkoliv ho Cohen zachránil před vážným znetvořením a sám přitom riskoval, že se poraní. "Odpusť, kolego," mumlal, když ho zase zakrýval rubášem. Cestou ven kývl na zřizence. Muž jenom vzhledl od svých lejster a zase pokračoval ve čtení.

Anderson vyšel z lékařské fakulty a vyhledal stín pod svým oblíbeným stromem. Měl exotické tlusté listy, které skvěle chránily před slunečním zářem, a rostl dost daleko od cesty, takže poskytoval i jistou intimitu k přemýšlení. Anderson teď nutně potřeboval perspektivu, představivost... vlastnosti, které tak obdivoval u Jacoba Strausse, napadlo ho, a uvědomil si tu ironii. Propána, jak bude vyšetřovat mezinárodně ctěného vědce, jako je Strauss, na jeho vlastním pracovišti? Zkušenost s Cohenem ho poučila, že musí dát všechny city stranou, ale byl to těžký boj. Strausse si zamiloval. Jestli se ukáže, že je Strauss vinen, nebude už jakživ věřit živé duši.

Po půlhodině úvah dospěl k závěru, že nejslibnější vyhlídky na úspěch jsou v tajném poznámkovém sešitě Martina Kleina. Jako by slyšel Mirit: "Nemáš jediný důkaz!" Byl si jist, že důkaz existuje. Byla tu naděje, že jej Strauss někde uschoval, nejspíš ho zamkl do stolu ve své pracovně. Musí to tam prohledat. Když se rozhodl, co udělá dál, hned se cítil lépe.

Strauss chodil na oběd každý den v jednu hodinu. Anderson si povšiml onoho rituálu s panamákem a rákosovou holí, která odpočívala v rohu před kanceláří, a jednou se o tom zmínil Myře. Řekla mu, že Strauss chodí na oběd se svým starým přítelem Maxem Jungmanem, profesorem na chirurgii. Ostatní zaměstnanci laboratoře obvykle odcházeli mezi čtvrt na dvě a půl druhou. Anderson si odvodil, že laboratoř je mezi půl druhou a druhou skoro vždycky prázdná. To by mohlo stačit, přemýšlel, aby se dostal do Straussovy kanceláře a našel ten sešit.

V půl druhé a pět minut nastoupil do výtahu, vyjel do šestého patra a našel, jak doufal, laboratoř prázdnou. Straussova pracovna byla zamčená, ale s tím počítal a věděl, že jeho sekretářka má druhý klíč ve stole. Všiml si toho jednou, když Strauss byl pryč. Bez obtíží našel klíč a vešel dovnitř. Rozbušilo se mu srdce jako zloději-amatérovi, a když raboval obsah dubového stolu, obě ruce měl levé, jak přitom spěchal. Jedna zásuvka byla zamčená a to Andersena povzbudilo. To bude ona.

Zaútočil na zámek těžkým zdobeným nožem na papír. Když už potřetí sklouzl s mosazného jazýčku zámku, řekl si, že se musí ovládnout. Uklidni se. Pomalu, s rozvahou. Dej si na čas. Ale nic to nepomohlo, aby mu po celém těle nestékal pot. Může sem v tu chvíli vtrhnout celý Tel Aviv. Tvrdohlavý zámek ho přiměl, aby na nůž přitlačil ještě víc. Nůž mu vyletěl z ruky, poskakoval po místnosti a Andersenovi se zdálo, že nevynechal jediný předmět, který mohl dát řádnou odezvu. Když se konečně zastavil, Anderson na něj zíral a připadalo mu, že ta neživá věc je zlomyslná.

Ještě jednou, rozhodl se, a už to bude. Nervy měl na krajičku. Zámek povolil. Osobní dopisy... výpisy z banky... šeková knížka... staré fotografie... nic víc. Po Kleinově sešitu ani stopy. Díval se na fotografii mladíka v uniformě a uslyšel hlas: "Můj syn, doktore Andersone. Zahynul ve válce." Ve dveřích stál Jacob Strauss a čekal na vysvětlení.

Anderson cítil, jak rudne. Byl přistižen při činu, s rukama stále ještě v zásuvce. Kriste Pane! Ať se v tu chvíli propadne! "Musel jsem to zjistit, pane profesore," a cítil, jak ho zalévá stud, jako by ho polili olejem.

"Zjistit co?" zeptal se Strauss klidně.

"Jestli jste to vy, kdo se zúčastnil klonování Kleinova genu."

Strauss na něj chvíli mlčky hleděl. "Myslíli jste si, že najdete v mém stole tajné zásoby kultur?"

"Ne, pane profesore. Hledal jsem druhý laboratorní sešit Martina Kleina. Když jsem viděl ten první, oficiální, pochopil jsem, že šlo o důslednou, až puntičkářskou povahu a že nepochybně zapsal všechno, co dělal."

"Myslíli jste, že jste z toho obviňoval doktora Cohena," pronesl stále klidně Strauss.

"Ano," přitakal Anderson, "až do dnešního rána." A řekl Straussovi o stopě po injekci na Cohenově těle.

"Takže to zůstává na mně," řekl Strauss.

"Zůstává to na vás," odpověděl mu Anderson ozvěnou.

"Chápu vaši logiku, mladý muži," řekl Strauss s povzdechem, "ale bohužel, jako u tolika okolností v této aféře, ani tady nemá logika co dělat. Jsem nevinný."

"Rád to připouštím, pane profesore," řekl Anderson a pořád mu ještě bylo nanic.

Strauss se posadil do otáčecí židle, pozavíral jednu po druhé zásuvky, na chvíli se zahleděl na fotografii svého mrtvého syna a vhodil ji do té poslední. "Myslím, že za podobných okolností bych udělal totéž," poznamenal. "Už o tom nebudeme mluvit." Anderson sotva věřil svým uším. Strauss ho přistihl, jak se mu hrabe v jeho věcech, a přece byl schopen posuzovat to z jeho hlediska. Ten člověk byl neuvěřitelný. Světec.

"Anebo ohromně mazaný hříšník," řekla Mirit, když jí Anderson popsal svůj další strašný den. Zavolal jí, hned jak odešel z univerzity, a řekl jí, že jede za ní do Jeruzaléma pro útěchu.

"Prosím tě, Mirit, už ne. Z mého hlediska je Jacob Strauss čistý. Kdyby byl vinen, nechci už v tomhle světě žít."

"Dobře," usmála se, "necháme tvého milého profesora stranou. Ale co se týče Cohena, měla jsem pravdu..."

"Pojďme se, proboha, na chvíli bavit o něčem jiném," a vzal ji do náručí.

"O náboženství?" navrhla Mirit.

"Ne."

"O politice?"

"Ne," a začal jí šmáchnout ouško. Zahihňala se.

"Tak o počasí?"

"Ne." Přitiskl si ji těsně k sobě, aby poznala jeho touhu.

"Ale to snad ne..." a znovu se zahihňala.

"Ale to snad ano," a začal jí zvedat šaty a hladit ji mezi stehny.

"Půjdeme do postýlky?"

"Ne," řekl Anderson, vytáhl jí šaty až k pasu a pronikl prsty do kalhotek. "Chci tě tady... teď hned."

Společně se osprchovali, pak si sedli na balkón, vyhlíželi do zahrady, drželi se za ruce a popíjeli pomerančový džus. Nebylo třeba nic říkat. Oba věděli, jak se ten druhý cítí, a slova byla jen primitivní formou komunikace. Když začalo zapadat slunce, vrátili se dovnitř.

"Co budeme dělat dnes večer?" zeptal se Anderson.

Mirit se zatvářila provinile. "Bohužel to vím přesně. Musím se vrátit na základnu. Vysadím tě v Tel Avivu."

Anderson byl trpce zklamán. "Myslel jsem, že máš volno," zaprotestoval.

"Odvolaí mě."

Když se loučili na Einsteinově třídě, Anderson ji dlouze a usilovně líbal. "Dávej na sebe pozor, má královno," kladl jí na srdce.

"Ty taky," odpověděla Mirit.

Anderson šplhal do schodů a v kalném světle slabé žárovky, která za lepších časů mohla mít čtyřicet wattů, pátral ve svazku po klíči od pokoje. Došel ke vchodu vedlejšího střešního apartmá, když vtom zavřeštěla jedna z toulavých koček, které zaplavovaly město, a proletěla kolem něho a dolů se schodů. Zasmál se tomu, ale pak strnul, když si uvědomil, že ji něco muselo vyplašit - něco... nebo někdo. Stál nehybně na odpočívadle před posledním úsekem schodiště a hleděl nahoru do šera. Nic se tam nehýbalo. Možná, že ten rozruch způsobila tahanice s jinou kočkou, ale možná taky, že ne.

Bál se, nevěděl co má dělat; a tak tam stál bez hnutí dál, hleděl vzhůru na odpočívadlo před svými dveřmi a čekal. Ale na co? Až to konečně uviděl. Někdo tam stál a v té tmě se schovával za rohem. Zřejmě ho v tom tichu přešla trpělivost a vyhlédl ven na schody. Nejdřív uviděl Anderson pistoli. Ten chlap ji držel ve výši ramen a teď, jak pokročil kousek dopředu, jí právě mířil ke stropu.

Ten pohled mu stačil. Otočil se na podpatku a prchal dolů, jak jen mu to nohy dovolovaly. Dupot za ním mu prozrazoval, že je pronásledován. Vyzířil z hlavních dveří, ale trávník byl pustý. Krucinál! Kdykoli jindy je plný těch zatracených zpěváků.

Klapot běžících nohou za ním ho přiměl utíkat hlava nehlava branou ven na Einsteinovu třídu. Asi třicet metrů pod ním právě zastavoval autobus; vrhl se k němu a skočil na schůdky ve chvíli, kdy řidič už šlápl na páku hydraulického zavírání. Vyhlédl zadním oknem a viděl na chodníku před kolejním blokem muže ve světle béžovém obleku. Díval se za autobusem a pravou ruku měl uvnitř saka, jako by si sahal do podpaží, ale Anderson znal důvod. Těsně než zahrnuli na konci Einsteinovy třídy doleva, Andersenovi pokleslo srdce. Viděl, jak muž ve světlém obleku naskočil do auta, které vyrazilo od chodníku. Bude sledovat autobus!

V autobuse byli jen čtyři cestující. Anderson se zeptal: "Mluví tady někdo anglicky?" Netečné pohledy. Šel dopředu a přikřičil se vedle řidiče: "Mluvíte anglicky?"

"Ne anglicky," řekl řidič.

Kriste Pane! pomyslel si Anderson. Devadesát procent lidí tady švihá angličtinu a já jsem zrovna chytil pět, co neznají ani slovo. Vracel se uličkou dozadu, sledován postrašenými pohledy cestujících, kteří si určitě mysleli, že mu přiskočilo. Uháněli k městu obvyklou rychlostí těch kostičů a on sledoval ostrá světla auta, které se přilepilo za ně. Když zpomalili u rušné křižovatky s Dizengoffovou třídou, pochopil Anderson, že přišla jeho chvíle. Vykřikl na řidiče, aby mu otevřel dveře, ale ten na něj jen úkosem pohlédl. Anderson se předklonil a kopnul do dveřní páky sám, vyskočil a vběhl do davu, který se valil ulicí. Hleděl splynout s okolím jako chameleon, kličkoval nějakých padesát metrů, než se konečně odvážil ohlédnout se. Po béžovém obleku ani stopy. Uvědomil si, že těžce funí a přitahuje pohledy kolemjdoucích, kteří se tu v podvečerních hodinách jen tak bezúčelně promenovali sem tam. Ovládl se a uchýlil se ke vchodu do obchodu. Předstíral, že si zapaluje cigaretu, ale nespustil oči z ulice.

Musí najít policistu. Bylo to docela prosté a jednoduché. Na nic rafinovanějšího nebyl čas, nemluvě o tom, že ani nebyl schopen myslet. Osloví prvního policistu, kterého spatří, a řekne mu, že ho chce někdo zabít. Ať si třeba myslí, že se pomínul, hlavně když se ho bude moci držet, když se mezi něj a tu zatracenou pistoli postaví úřední autorita.

Opatrně se odvážil do ulice a přizpůsobil se loudavému korzování ostatních, ale stále se rozhlížel po nějaké uniformě.

Na protější straně projížděl policejní vůz, jeho osazenstvo se znuřeně rozhlíželo po davu, ale Andersenovi bylo jasné, že kdyby se chtěl pokusit přivolat jejich pozornost, porazil by několik lidí a poskakoval mezi auty. Díval se za policejním vozem jako trosečník na voru za lodí, která si ho nevšimla.

Procházel se tu už nějakých pět set metrů, aniž by se kryl. Così ho přimělo pohlédnout vzhůru. Ten chlap stál nahoře na lávce pro pěší a díval se na něj! Autobus zakličkoval a prudce zabrzdil, když mu Anderson před nosem přeběhl vozovku a vnořil se do šera postranní ulice. Postřehl, že běží kolem osvětleného kamenného domku s plaketou, která oznamovala, že zde žil David Ben Gurion, ale minul ho rychlostí olympijského běžce. Utíkal dlouho, až se mu začaly motat nohy a cítil se jako právě narozené hříbě. Odbočil do temné uličky, přitiskl se ke zdi za kamenným výklenkem a zhluboka odfukoval. Ulička byla tichá, až moc tichá, až moc klidná. Dával pozor, zda nezaslechne kroky, ale neslyšel nic, jenom bzučení hmyzu v nedalekých keřích. A potom zvuk motoru. Šel téměř naprázdno. Zahlédl, jak na konci uličky přejíždí auto a jeho dva cestující vyhlížejí z okna. Jeden z nich byl člověk v béžových šatech. Anderson se přitiskl ke zdi ještě těsněji. Motor už neslyšel, ale nemohl si být jist, že auto nezastavilo.

Utíkal dál uličkou; byla příliš úzká, aby auto mohlo jet za ním. Na konci zabočil vlevo směrem, kudy předpokládal, že se dostane k pobřeží. Po deseti minutách byl na náměstí Atarim, zamíchal se mezi turisty a stále se rozhlížel po nějakém policistovi. Matně se rozpomínal, že u informačního střediska na úpatí širokých schodů k pobřežní promenádě byla nějaká policejní stanice. Došel na vrchol schodů a strnul. Dole stál strážník a šklebil se na něj. Anderson se otočil, ale nerozběhl se. Za ním stál chlap se slunečními brýlemi, ten, který řídil auto.

Bez rozmyšlení přiskočil postranní zábradlí a padl do třímetrové hloubky dolů na promenádu. Kdyby o tom začal přemýšlet, nikdy by to nedokázal. Kotníky to kupodivu vydržely. Prchal k molu, s těmi dvěma těsně za zády. Čas

pracoval proti němu a on to dobře věděl. K molu byly jen dva přístupy, kromě toho předního - z vody - jenže to by vyžadovalo člun. Ti dva mohli zastoupit oba přístupy. Prolétla mu hlavou zoufalá myšlenka nějakou loďku ukrást, když vtom zahlédl svého deus ex machina. U mola kotvil policejní člun i s posádkou. Anderson odbočil s promenády a volal o pomoc. Dva policisté mu vyběhli naproti. "Mluvíte anglicky?" vypravil ze sebe.

"Ovšem," řekl jeden z nich.

"Tihle dva," ukázal za sebe, "mě chtějí zabít!"

Oba policisté vytáhli pistole. Jeden z nich namířil na chlapa v béžovém, ten se asi třicet metrů před nimi zastavil a pomalu zvedl ruce. Policista k němu vykročil. "Pozor! Jsou dva," staral se Anderson. Druhý policista se začal rozhlížet po řidiči. Anderson od člunu sledoval, jak policista zabavil jeho pronásledovateli pistoli a prohledává mu peněženku. Chvilí rozmloovali a pak přišli všichni tři k lodi.

Anderson se s úžasem díval, jak policista vrací tomu člověku pistoli a jde zpátky na loď. "Co to pro Krista..."

"Pojďte se mnou," řekl muž v béžových šatech a namířil na Andersona pistoli. Anderson se úpěnlivě podíval na policisty. Otočili se k němu zády.

8

Anderson podle pokynů nastoupil do auta, muž s pistolí si k němu přisedl na zadní sedadlo a řidič vystartoval do vozovky. Už neprotestoval. Nemělo to smysl.

"Dá to práci, než si s vámi člověk může popovídat, pane doktore," pronesl jeho pronásledovatel. Anderson neodpověděl. Myslel na Mirit, na nemocnici svatého Tomáše a na farmu v dumfrieském hrabství; nic z toho už neuvidí. Vůz odbočil do Einsteinovy třídy a zastavil před branou univerzitních kolejí. "Půjdem k vám," řekl ten člověk. Anderson vystoupil, podíval se vzhůru a zvedl se mu žaludek; nejspíš ho shodí se střechy. Viděl se, jak leží na zaprášeném chodníku jako hadrová panna. "Tak jdeme!"

Muž ve světlém obleku se zastavil na předposledním odpočívadle a kývl na řidiče. Řidič vytáhl pistoli, opatrně vyšel až nahoru a prohlédl chodby. "V pořádku," řekl.

"Tak kde je to?" vybafl bezový oblek, když vešli do pokoje.

"Kde je co?"

"Kleinův sešit, doprčíc!"

"Nemám zdání," řekl Anderson.

"Nehrajte to na mě. Víme, že ho máte."

"Nemám."

"Komu jste ho dal?"

"Nikdy jsem ho neměl."

"Milesi Langmanovi jste řekl něco jiného,"

"Kdo jste?" zeptal se Anderson. Nechápal, jak se to mohl dovědět.

"J. D. Dexter. Jsem Američan," odpověděl muž a něco lovil v kapse.

"Jasně," řekl Anderson. "Podle vašeho chování by si vás člověk s Izraelcem nespletl."

"Nechte si to!" a strčil Andersenovi pod nos svou identifikační kartu. Anderson viděl amerického orla a iniciály CIA. Ostatní nechal plavat. Zvedl oči ke stropu a zakroutil hlavou: "Ježíšku na křížku, to je ale zklamání. Já myslel, že tentokrát to bude KGB."

"KGB? Kde?" zvolal poplašeně řidič. "Co máte s KGB?"

"Propána, Hirame, to byl vtíp," uklidňoval ho Dexter.

"Ty anglickej zmetku."

"Skotskej zmetek," opravil ho Anderson. "Ať má CIA aspoň něco přesně."

"Jen klid, jen klid," vložil se do toho Dexter, jak houstlo dusno. "Koukněte, Andersene, nemůžete si myslet, že jsme pořád jen vzorní hoši."

"To mě taky jaktěživo nenapadlo."

"Když budeme muset, tak vás zabijeme." Chladná upřímnost toho výroku se Andersenovi ani trochu nelíbila.

"Proč?" zeptal se klidně.

"Potřebujeme ten sešit."

"Nemám ho a nikdy jsem ho neměl. Vymyslel jsem si to, abych Langmana vyzkoušel."

"Jak vyzkoušel?"

Anderson mu řekl o udičce, kterou Langmanovi předhodil, a jak se na ni chytil a vloupal se mu do pokoje.

"To mi smrdí náskou sračkou," pronesl muž v tmavých brýlích.

"Na botě," utrousil Anderson.

"Co mám s botou?"

"Nejspíš jste do nějaké šlápl, skrz ty brejle asi pořádně nevidíte."

"Ty pacholku, já tě..."

"Uklidni se, Hirame!" okřikl ho Dexter. Obrátil se k Andersonovi: "Miles Langman byl zavražděn, když se pokoušel dostat do vašeho pokoje pro ten sešit."

"To ne," namítl Anderson, "vloupal se ke mně den před tím, než byl zavražděn. Věděl, že ten sešit tu není. Nezkoušel by dostat se sem znova."

Dexter chvíli přemýšlel. "Ksakru! To je maglajs."

"Amen," řekl Anderson. "Něco k pití?"

"Rád." Anderson se otočil k muži jménem Hiram, aby se ho také zeptal.

"Ve službě ne."

Anderson pohlédl na Dextera a ten rozpačitě pokrčil rameny. Nalil dvě dobré míry skotské a zeptal se: "Asi mi neodpovíte, ale proč mě měl Miles Langman sledovat?"

"Nesledoval vás," řekl Dexter. "Měl dohled v souběhu." Anderson se na něj tázavě podíval a Dexter vysvětlil:

"Sledoval přátele a příbuzné našeho hlavního objektu."

"A to je?"

"To vám nemůžu říci."

"Tak takhle je to."

Dexter se na chvíli zamyslel a pak řekl. "Poslyšte, doktore, jste inteligentní člověk. Je vám jasné, že naše zájmy se svým způsobem... překrývají. Možná že bychom mohli spolupracovat?"

"Co máte na mysli?"

"Potřebovali bychom, abyste nám udělal expertizu."

"Jako Langman, jenomže ten se mi s tím nesvěřil."

"Dejme tomu. Jste tady v Izraeli, abyste zjistil původ plazmidu, který zabil jednoho vašeho studenta."

"Souhlasí."

"Sledujeme člověka, který asi ten plazmid sestrojil, ale nemáme žádný důkaz. Přestože tam máme svého muže, ten chlap zatím nešlápl vedle."

"A co mám dělat já?"

"Našemu člověku se podařilo získat účty dotyčné organizace. Mohl byste se na ně podívat a říct nám, jestli tam dělají genové manipulace?"

"To by se dalo zkusit."

"Výborně. Konečně jsme se někam dostali," řekl Dexter. Dodal, že mu ty materiály přinese ráno a popřál mu klidný spánek. O svůj život se nemusí bát. Hiram ho ohlídá.

"Jaká úleva," poznamenal Anderson.

Mirit dorazila na základnu do Hadery v osm večer a hned ji poslali, aby se hlásila u velícího důstojníka. Čekala, že jde o nějaký poplach, ale když přecházela po prašném nádvoří, nic neobvyklého se tam nedělo. Z brány vyjžděl džíp s lehkým kulometem, ale při pohledu na hodinky se ujistila, že jde o běžnou hlídku.

"Asi jste zvědavá, proč jste byla odvolána z dovolené," řekl plukovník Aarons a jenom tím stvrdil to, co bylo zřejmé.

"Myslela jsem, že se něco děje."

"Ne, nic se neděje, ale tento pán by si s vámi rád promluvil." Vedle Aaronse stál vážně se tvářící muž, lehceji pokývl a ukázal jí svou průkazku s odznakem izraelské zpravodajské služby. Přčetla si jméno: Moše Viren.

"Co si ode mě přeje Mossad?" zeptala se.

"Jestli dovolíte, plukovníku..."

"Jistě," řekl Aarons, vstal a odešel. Takhle jsi ty důležitý, pomyslila si Mirit.

Zpravodajec čekal, až se zavřou dveře, a pak promluvil. "Kolegové ze CIA nás samozřejmě informovali, že měli rozhovor s izraelskou důstojnicí, a něco nám řekli o jeho obsahu." Na slově "něco" si dal záležet. "Ne že by nás nějak moc těšilo, když se CIA zajímá o záležitosti v Izraeli."

"Chápu."

"Samozřejmě, že víme o vašem vztahu k anglickému doktorovi... Neilu Andersonovi."

"Není Angličan, je Skot," přerušila ho Mirit, která si osvojila Andersenovu reakci na označení "anglický". Hned jí to přišlo hloupé a omluvila se.

Agentovi to nevadilo; hodně mu to napovědělo, o jaký vztah jde. "Nikdo z nás není vědec, kapitánko, ale nejsme padlí na hlavu. V té aféře jsou určitá klíčová slova, jako bakterie, genetické inženýrství, smrt. CIA jen potvrzuje, co naznačují - že byla sestrojena jakási biologická zbraň. Chceme ji mít. Vaše povinnost, jako důstojníka izraelské armády..."

"Nemusíte mě učit, co je má povinnost," přerušila ho Mirit.

"Výborně, kapitánko. Až dokončíte úkol, sdělte to svému nadřízenému. Teď můžete pokračovat v dovolené."

Mirit se vracela přes nádvoří a ani si nevšimla prachu, který jí létal až do obličejů, protože vítr zesílil. Takhle je to. Konflikt zájmů je tu vlastně už od chvíle, kdy jí Anderson vyznal lásku a ona jemu. Počítala, že jednoho dne může dojít k nejhoršímu, Anderson ji požádá o ruku a ona bude musít říci ne a bude mu vysvětlovat, že by se neuměla vžít do role lékařovy ženy někde mezi listnatými alejemi a lukami v Surrey. Ale tohle nečekala.

Od roku 1967, od chvíle, kdy viděla svého otce, jak se vrátil od západní zdi, se její život docela změnil. Ačkoli jí bylo teprve osm, pochopila, co Izrael znamená pro jejího otce a pro všechny přátele a příbuzné s podivným číslem, vytetovaným na předloktí. Bolestné vzpomínky, chybějící členové rodiny i rodin jejich přátel, předčasně zestárlé tváře, v kterých se zračila trýzeň, to všechno tehdejší holčičku ovlivnilo natolik, že si předsevzala, že až vyroste, bude bránit a chránit stát Izrael. A teď tohle.

Cestou zpátky se zkoušela utěšovat, že třeba ke konfliktu ani nedojde. Třeba se záhada s Kleinovým genem nikdy

nevyřeší. Třeba jsou všechny kultury už zničeny. Ale jestli ne a ona s Andersenem je najdou, co pak? Nákladák s přívěsem divoce zatroubil - Mirit nesledovala silnici a málem vjela do protisměru. Prudce uhnula a představovala si, co se všechno mohlo stát. Ale možná že smrt by byla řešením. S Andersonem se teď nemohla setkat. Vrátila se do Jeruzaléma a šla si sednout do zahrady.

Dexter přišel za Andersenem do koleje v deset hodin dopoledne. Přinesl černou aktovku s listinami a dal mu vizitku: J. D. Dexter, Lodní doprava. "Když mi budete mít co sdělit, zavolejte na tohle číslo," a dodal: "Hiram bude mít dnes volno, ale někdo ho vystřídá."

"Díky," řekl Anderson a nebyl si docela jist, zda to myslí doopravdy, ale dejme tomu, že ano. Udělal si kávu a vzal si čtení na střechu. Otevřel aktovku a vyděsil se, co těch papírů je, ale když to prolistoval, zjistil, že se jich mnoho opakuje. Byly to měsíční účty nějaké vědecké laboratoře za posledních šest měsíců.

Přišel na to během čtvrt hodiny, podle objednávek chemikálií. Většina byly běžné laboratorní reagentie, ale mimoto se každý měsíc u malé specializované společnosti objednávaly "restrikční enzymy". Ty se používají jedině na štěpení molekul DNA. Anderson listoval svazkem a hledal nějakou další výmluvnou objednávku. Tady! Na stejnou společnost, asi před třemi měsíci, objednávka na 1000 jednotek ligázy enzymu na opětné spojení štěpených molekul DNA poté, co se do nich vložila cizí látka. Nebylo pochyb, že se ta laboratoř zabývá manipulací s deoxyribonukleovou kyselinou, genovým klonováním, genovým inženýrstvím, to už je jedno, jak se tomu řekne. Bez nejmenších pochyb. Když se probíral ostatními papíry, dorazila Mirit. Stála tiše u střešních dveří a dívala se na něj, až si uvědomil, že není sám a vzhledl. Rozzářil se. "Mirit! To je krásné překvapení!" Odložil papíry a dal jí velkou pusu. "Falešný poplach? Už máš zase volno?" zeptal se a přál si, aby řekla ano.

"Mám zase volno," odpověděla.

"Nic nepříjemného, či ano?" Vycítil z jejího hlasu mírný odstup.

"Ne, nic."

Anderson jí pověděl o návštěvě CIA a o honičce Tel Avivem.

"Ještěže ti aspoň znova neotevřeli tu ránu na hlavě," poznamenala Mirit.

"Myslím, že tu mám někde strážného anděla," upozornil ji Anderson.

"Já vím. Viděla jsem ho."

"Vidělas ho?"

"Samozřejmě. V šedém obleku, dokonale upravený. Splývají s okolím asi tak jako krev na sněhu."

"Jak to, že vaše tajná služba nechává CIA, aby si tu dělala, co chce?"

Proč se ptá? Je za tím něco? uvažovala Mirit. Nebo je to jen její bujná fantazie, protože se cítí provinile? "Máme se Spojenými státy zvlášť úzké vztahy."

"Vy taky?" řekl Anderson, ale nerozvedl to. Rád by věděl, proč Mirit, když mu odpovídala, uhnula očima.

"Máš nějak dlouhý seznam nákupů," ukázala Mirit na listiny. Anderson jí pověděl, o co ho CIA požádala.

"A je to ta laboratoř?"

"Mohla by. Určitě se zabývají genovým inženýrstvím."

"Která to je?"

"To si nechávají pro sebe."

"Z těch účtů se to nedá nějak poznat?"

"To právě hledám," usmál se Anderson. "Přinesu džus a můžem hledat spolu."

Asi po dvaceti minutách Anderson zvedl hlavu: "Už jsi někdy slyšela o Útulku Jana Kourose?"

"Ne, proč?"

"Každý měsíc jim ta laboratoř něco platí a není tu řečeno, za co."

"Myslíš, že to má nějaký význam?"

"Nevím. Dalo by se to nějak zjistit?"

"Zkusím pár telefonů."

Mirit šla telefonovat a Anderson pokračoval v prohlídce. Vrátila se za deset minut. "Je to dobročinná organizace v poušti. Útulek pro ubožáky, kteří trpí nějakou nevy léčitelnou nemocí."

"To by mě zajímalo, co spolu mají."

"Zeptej se CIA."

Anderson o tom uvažoval. "To bych mohl. Stejně jim musím volat. Když mi to řeknou, dobře. A když ne? Aspoň budu vědět, že má cenu za tím jít."

"Spolupracuješ s CIA, nebo s nima soutěžíš?"

"Jestli Kleinův gen pořád ještě někde existuje, chtěl bych se k němu dostat první a zlikvidovat ho dřív, než se k němu dostanou ty šedivý obleky. To dá rozum, ne?"

"To ano." Mirit ho políbila na tvář. "Pomůžu ti, co budu moci." Anderson se usmál, ale nic neřekl. Rád by věděl, proč Mirit zase uhnula pohledem.

"Dexter, lodní doprava," řekl ženský hlas. Mohlo to být horší. Anderson by asi neudržel vážný obličej, kdyby musel říkat heslo, nebo se dotazovat na druh cigaret, které kouří jeho bratranec z druhého kolena.

"Prosil bych pana Dextera."

"Kdo volá?"

"Doktor Anderson." Chvilé čekání.

"Dobrý den, doktore. Na něco jste přišel?"

"Mohla by to být dotyčná laboratoř. Určitě pracují s DNA."

"Vynikající. Jsem vám zavázán."

"Ale ne tolik, abyste mi řekl, která to je?"

"Ne."

"A můžete mi říct, proč pravidelně platí Útulku Jana Kourose?"

"Je to útilek pro nevyléčitelně nemocné. Jde zřejmě o dobročinný příspěvek."

"Dík."

"Rádo se stalo. Ozvu se vám."

Anderson se vrátil na střechu hluboce zamyšlen.

"Něco se děje?" zeptala se Mirit.

"Nevím jistě. Řekl mi, že je to dobročinný příspěvek."

"Tak je to příspěvek. Co na tom?"

"Podívej se na tu sumu. Je to nezaokrouhlené číslo. Charitativní příspěvky se dávají v pěkných kulatoučkových obnosech," ukázal na papír, "a ne v sumách jako tři tisíce dvěstě čtyřicet devět. Tu dobročinnou historku neberu. Myslím, že jim platí za něco speciálního."

"Myslíš, že CIA lže?"

"To nevím. Třeba tomu věří. Rozhodně to stojí za zjištění. Můžeš o tom útulku zjistit něco víc?"

"Pokusím se."

Mirit se vrátila až k večeru. Anderson navrhl, aby si vyjeli na večeri do Jaffy a prodebatovali všechno až pak. Mirit nadšeně souhlasila a dodala, že ví o pěkném místě. Opravdu věděla. Restaurace byla vestavěna do skály vysoko nad starým přístavem, s vyhlídkou na pobřeží a na světla Tel Avivu, a plná vůně z terasovité zahrady.

"Vypátrala jsi něco?" zeptal se Anderson.

"Něco ano. Útilek je v poušti asi čtyřicet kilometrů od Hadery. Je naprosto o samotě, důvody jsou jasné, a spravuje ho nějaká neznámá sekta koptické církve. Ještě tě něco napadlo?"

Anderson přejížděl prsty po skleničce. "Čím víc na tu 'dobročinnost' myslím, tím míň se mi líbí. Výzkumné laboratoře dary nedávají, ale shánějí."

"Ale co by odtamtud mohli nakupovat?"

"Nemám zdání, ale jsem přesvědčen, že to má co dělat s Kleinovým případem."

"Takže co teď?"

"Chci to tam vidět. Nevím vlastně proč, ale chci."

"Můžeme tam zítra zajet, ale co s tvým 'strážným andělem'?"

"Co je s ním?"

"Bude nás sledovat."

"To jsem si neuvědomil. Myslíš, že opravdu bude?"

"To se rozumí. Tady je taky."

"Cože?" zvolal Anderson překvapeně. "Já jsem v těchhle hrátkách úplně zelenáč."

"Sedí za tebou. Tmavomodrý oblek a černé brýle."

Anderson se ani neunavoval, aby se po něm otáčel. Je to určitě Hiram. "Musíme ho setřást," řekl, pyšný na ten správný termín. Mirit se usmála. "Říkáte to tak, ne?" ujistil se.

"Ano," odpověděla. "Musíme ho setřást."

Když příštího dne odcházeli z koleje, ukázalo se, že "setřást" Andersenova hlídacího psa nebyl žádný problém. Z Francouzského křídla přešli po střeše k Italskému křídlu na konci kolejního bloku a tam sešli dolů. Z pozemku vyšli postranním vchodem a nasedli do auta, které Mirit šikovně zaparkovala stranou. Ostatně Andersenovo očko nemělo žádný důvod se domnívat, že se ho chtějí zbavit.

Objevit útilek jim dalo dost práce; celkem pochopitelně nebyl nijak mimořádně označován silničními tabulemi. Posléze se v určité vzdálenosti od Hadery Mirit rozhodla pro nenápadnou cestu v poušti, stěží rozeznatelnou od okolního písku. Když jeli už pět kilometrů vysušenými křovisky a začínali pochybovat, že zvolili správnou cestu, narazili na ukazatel "Útilek Jana Kourose 1 km". Nápis byl sotva čitelný, vybledlý od slunce a vydrápaný pískem, který na něj po léta vrhal vítr.

Zastavili a napili se vody z polní lahve. Byl to Miritin nápad vzít ji s sebou a byl dobrý. Anderson se cítil vyprahlý jako ta země kolem. "Zajedeme rovnou tam?" zeptala se Mirit.

"Ne," odpověděl Anderson. "Asi sotva tam bývají náhodní kolemjdoucí. Vyjímali bychom se tam jako kovboj na recepci u královny."

"Takže jak?"

Anderson chvíli přemýšlel. "Je moc horko na to, abychom šli dlouho pěšky. Co kdybychom se vyšplhali tamhle na ten pahorek a rozhlídli se?"

"To zní jako dobrá vojenská strategie," řekla Mirit.

Cesta vzhůru byla v tom vedru ubíjející. Nohy jim podkluzovaly v písku, takže stoupali jakoby do dvojnásobné výšky. Před vrcholkem si lehli, aby nabrali dech a znovu se napili. Mirit vyndala z koženého pouzdra dalekohled a podala jej Andersonovi. "Podívej se tam." Vydrápali se po bříse na vrcholek a dívali se na Útilek Jana Kourose.

Andersonovi vzal ten pohled dech. Bylo to množství dřevěných baráků a pozemek byl dokonce i tady v té pustině oplocen. Po celém obvodu byly tabulky s lebkou a zkříženými hnáty, varující náhodné příchozí, aby se drželi zpátky. Sem tam se vlekly šourající se postavy. Měly na sobě dlouhé hnědé pláště s velkou kapucí. Na Andersona dolehla deprimující atmosféra utrpení a beznaděje, která odtamtud vyzařovala. Přál si, aby byl tohle místo nikdy nespátlil,

protože od nynějška už bude ten pohled vždycky s ním. I za lenivých slunečných dnů, kdy bude trhat jahody na anglických lukách, si bude uvědomovat, že existuje tohle místo. Bude vyprošťovat v Dumfries auto ze sněhu a bude vědět, že existuje.

Jeden člověk tam dole zakopl a upadl. Jak vstával, spadla mu kapuce s hlavy a Andersenovi se zastavil tep. "Bože všemohoucí!" zhroutil se. "Ten člověk nemá obličej!" Podal dalekohled Mirit, a ta polkla.

"Ano," řekla tiše, "to je lepra."

Anderson se odvrátil od strašlivého obrazu lidského utrpení a lehl si do písku, zatímco si jej prohlížela Mirit. "Hrozné místo," řekla se stejně smíšeným pocitem odporu a provinění, jaký prožíval Anderson.

"Ale jak výhodné pro tajné pokusy," zamumlal Anderson.

Mirit se sesunula pod vrcholek a lehla si k němu. "Myslíš?" zeptala se.

"Řekl bych, že ty peníze, co dostávají, bude nájem nebo něco takového. Nájem za bezpečné podnikání uprostřed pustiny. V místě, kam dobrovolně nikdy nikdo nepřijde."

"Ale jak to chceš dokázat?"

"Musíme se dostat dovnitř."

"To nemyslíš vážně," zhrzla se Mirit.

Andersenovo mlčení potvrdilo, že ano.

"Ale jak?"

"Myslel jsem si, že ty bys na to třeba přišla."

Mirit si znovu vzala dalekohled a pečlivě si prohlížela oplocení. "Není to zabezpečené jako nějaký vojenský pozemek. Taky není třeba. Nikdo, kdo má rozum, tam nepoleze. Bránou se tam dostat nemůžeš, keře jsou vysekané a bylo by tě vidět z těch baráků."

"Ani v noci?"

"Přístupová cesta je v noci osvětlená. Podívej se. Po obou stranách jsou dva reflektory."

Mirit podala Andersonovi dalekohled. Viděl vysoké dřevěné kůly s lampami. Vrátil jí dalekohled a Mirit řekla: "Mohli bychom se tam dostat plotem v levém předním rohu. Až k barákům je husté křoví a to by nás krylo."

"Ale nevypadá to jako plot, kterým by člověk snadno prošel."

"Musíme ho přestříhnout."

"Ale to poznají," namítl Anderson.

"Záleží na tom, jak často ten plot kontrolují. Jak se tak na něj dívám, moc často ne." Mirit si znovu zaostříla dalekohled.

"Myslím, že bude stačit, když přestříhneme dolní drát. Můžeme vyhrabat písek a prolézt pod plotem."

"Nešlo by vyhrabat víc písku a nestříhat ho vůbec?" zeptal se Anderson.

Mirit zavrtěla hlavou. "To je moc obtížné. Jakž takž by ses tam ještě dostal, ale dalo by moc práce na druhé straně vylézt. Musí se vyhrabat mnohem víc písku, než by člověk čekal."

Anderson jí to uvěřil. "A co stráž?"

"Nevypadá to, že by nějaké měli," odpověděla Mirit. "Není tu vrátnice, nejsou tu strážní věže, nevidím žádnou patrolující hlídku. Asi nic takového nepotřebují."

"Normálně ne," souhlasil Anderson. "Ale jestli tu jsou ještě nějaké vnější zájmy, jestli se tam vážně něco děje, tak jich tam možná pár mají."

"Nevypadá to tak," řekla znovu Mirit.

Andersona to uspokojilo. "Možná se zkrátka spoléhají na tu samotu a na to, komu ten útulek slouží."

"Podle mě to stačí," řekla Miriti. "Vážně to chceš zkusit?"

"Musím to vědět."

"Dobře, tak to zkusíme."

"Co k tomu potřebujeme?"

"Nůžky na drát, přemostovací kabel, svorky, to bude asi všechno."

"Jak dlouho nám potrvá, než si to opatříme?"

Mirit se podívala na hodinky. "Už je moc pozdě, abychom se do toho dali dnes v noci. Myslím, že bychom mohli všechno obstarat zítra dopoledne, k večeru se sem vrátit a zkusit to zítra v noci."

"Souhlasím."

"A budeme potřebovat nějaké tmavé oblečení," dodala Mirit s pohledem na Andersenovu bílou košili.

"To je nápad, seženeme takovou kutnu, co tam nosí. I kdyby mě někdo viděl, nebude mě podezírat, že jsem vetřelec."

"Můžeme je zítra koupit na Arabském trhu."

"Jenom jednu," řekl Anderson. "Nemá smysl, abychom dovnitř chodili oba. Já vím, co hledám. Ty ne. Když mi pomůžeš dostat se dovnitř, já udělám to ostatní."

"To vypadá rozumně," souhlasila Mirit.

"Na co chceš přemostovací kabel a svorky?"

"Kdyby to bylo pod proudem," odpověděla Mirit.

"Myslíš, že je?"

"Ty jsi mluvil o vnějších zájmech."

"Tak jedem."

Vrátili se do Jeruzaléma.

Příštího rána vyjeli od Mirit na Arabský trh v Jaffě, kde koupili plášť, podobný tomu, jaký měli na sobě chovanci ústavu. Dali ho do kufru auta k náradí, o kterém Mirit usoudila, že je potřebují. K Hadeře se vydali co nejpozději. V

pozdním odpoledni vyjeli pomalu podél pobřeží k Tel Avivu, u přístavu si vypili studené pivo a naslouchali klapotu zakotvených jachet. Ten zvuk byl hypnotizující. Jako by vyjadřoval nevyslovené obavy z nadcházející noci. Z Tel Avivu vyrazili k severu v sedm hodin a cestou velmi málo mluvili.

Projeli Haderou do pouště a Mirit posléze zpomalila, aby neminuli odbočku. "Jak je ti?" zeptala se.

"Nanic," odpověděl Anderson a zase se odmlčeli. Odbočku spatřili oba zároveň.

"A máme to," řekla Mirit. Jeli teď rychlostí pěší chůze a malý okruh sklopených reflektorů osvětloval kameny a díry v silnici. "Nemůžeme si dovolit normální světla," poznamenala Mirit, "osvítí oblohu do velké dálky."

"Možná bychom měli nechat auto dál od útulku a zbytek dojít."

"Taky myslím," odpověděla Mirit. "Dojedeme k té odbočce s ukazatelem na jeden kilometr a tam někde auto schováme."

Anderson vyhlédl oknem na oblohu. "Za kopcem vychází měsíc."

Ukryli vůz v prohlubni mezi dvěma pískovými dunami, aby nebyl na dohled od cesty a vzali si z kufru náčiní. Měsíc vystoupil nad pahorek a osvětlil poušť matným bledým světlem, takže dobře viděli na cestu. Andersona napadlo, že okolí samo vypadá jako měsíční krajina, ale neřekl nic. Jeho pocity neodpovídaly náladě na lehkou konverzaci.

Došli ke kopci nedaleko útulku, na který šplhali předešlý den. "Polezeme zase nahoru?" zeptal se Anderson.

"Ano, musíme si to trochu prohlédnout, než půjdeme dál."

V noci nebyla cesta tak nepříjemná jako před tím v parném slunci. Anderson si uvědomil, že ho dokonce těší. Aspoň na chvíli odvedla jeho myšlenky jinam. Vylezli nahoru a pohlédli na útulek; malý chomáč světla v černém moři pouště se jevil jako to nejpouštěnější místo na světě. Přístupová cesta byla osvětlena a svítilo se také ve třech budovách.

Anderson se podíval na hodinky a překulil se na záda. Mirit se dál dívala. "Už to nemůže dlouho trvat," řekla.

O půlnoci stále ještě v jednom z baráků svítila tři okna. "No tak... jděte už do postele," naléhala Mirit.

"Psst," zašeptal Anderson, "poslouchej."

Slyšeli zvuk motoru. "Nějaké auto," řekla Mirit.

"Vypadá to na něco většího," doplnil Anderson.

Hluku přibývalo a na klikaté cestě se objevila světla. "Je to nákladák," poznamenal Anderson. Vůz projel kolem nich a zastavil se u vrat útulku. Z osvětlené budovy vyběhl na příjezdovou cestu nějaký muž a otevřel.

"Podivná doba na dodávky," poznamenal Anderson.

Mirit se dívala dalekohledem a řekla: "Nic nepřivázejí, ale odvázejí... lidi."

Anderson si vzal dalekohled a viděl chovance v kutnách, jak po jednom vycházejí z osvětlené budovy jako kající mniši a nastupují na korbu nákladáku. Člověk, který otvíral vrata, je zase zavřel a auto odhrkalo do noci. Brzy nato zhasla v útulku všechna světla.

"Co to, propána, mohlo být?" šeptal Anderson. Mirit zavrtěla hlavou.

"Jak dlouho budeme čekat?" zeptal se.

"Hodinu."

Ve tři čtvrtě na jednu se zvedl vítr. Napřed se přes duny zatřepetal jemný vánek, ale během pár minut zesílil, divoce zvedal písek a vrhal celá mračna proti měsíci. Mirit posunky naznačila, že se mohou vydat k plotu; mluvit se nedalo. Pod kopcem se na chvíli zastavili, aby si vydechli za velkým balvanem, pak překonali zbývající křoviny a posledních pár metrů se plazili po břiše.

Mirit připevnila svorkami přemostovací kabel ke spodnímu drátu; cvaknutí nůžek přehlušil vítr. Za pár minut vyhrabali dostatek písku, aby se Anderson mohl dostat dovnitř. Mirit si políbila prsty a dotkla se Andersenových rtů; Anderson si podkasal kápi a prolezl pod drátěným plotem.

Zůstal na břiše a plazil se dál kolem křovin, až se dostal do stínu prvního baráku. Vítr ustal stejně náhle, jako se zvedl, jeho svist přešel v tiché skučení, ale to stačilo přehlušit šustění Andersenových nohou a pláště; plazil se kolem stěn obytných baráků a pak si klekl, aby se rozhlédl po hlavní budově. Směrem k ní už nebyla žádná ochrana; musí riskovat a přeběhnout přes otevřené prostranství.

Zaťal zuby, přeběhl po písku k verandě, přitiskl se do rohu a rozhlížel se, zda nevzbudil nějaký rozruch. Nic se nepohnulo. Protáhl se podél přední části budovy ke dveřím; nebylo zamčeno a suché, pískem zaspané veřeje zaskřípaly. Vstoupil dovnitř a rychle za sebou zavřel; zašátral v plášti, aby si vytáhl baterku, kterou mu dala Mirit. Nejdřív vyhledal kancelář. Probíral se papíry a složkami, ale většina byla v hebrejštině, a tak toho brzo nechal a přešel do další místnosti. Byla to dobře vybavená lékárna. Pro-

jížděl baterkou po policích, ale nezdálo se, že by tu bylo něco mimořádného, a šel tedy dál. Ve tmě pocítil pach zaprášených knih. Byla to malá knihovna, většina knih souvisela s medicínou a náboženstvím, i když jeho baterka zachytila také Dickensova Davida Copperfielda, vázaného v červené kůži. Povšiml si dvou knih, které sám rovněž vlastnil, Mansonova spisu o tropických chorobách a Průvodce klinickou mykologií.

Objevil jenom jednu místnost, uzívanou jako laboratoř. Nebyla větší než dva čtvereční metry a měla jen základní vybavení pro rozборы moče a krve, což se u nich v nemocnici dělá v přípravkách. Zmýlil se, naprosto se zmýlil. Tady se v žádném případě nemohly dělat náročné pokusy genetického inženýrství. Útulek byl tím, za co se vydával, útočištěm nejnešťastnějších lidí na světě.

Vyšel ven a bleskově přeběhl prostranství do stínu obytných baráků. Byl sklíčen. Ale stačil o svém nezdaru uvažovat jen chvíli; náhle se na prostranství rozsvítila světla. Přitiskl se ke zdi baráku jako králik zachycený reflektory a byl si jist, že byl přistižen. Ale nic se neozvalo. Ani výkřiky, ani zvuk kroků. Setřásl strnulost, kterou v něm vyvolal strach, a vrhl se do křoví. Uslyšel zvuk blížícího se motoru a uvědomil si, že se světla rozsvítila na uvítanou nákladáku, který viděli odjíždět. Teď se vracel.

Ležel v křoví, tiskl se k zemi a sledoval smutné divadlo malomocných, kteří vystupovali z vozu a odcházeli do jedné z

budov. Člověk z personálu krátce pohovořil s řidičem, a jakmile auto odjelo, zavřel vrata. Za dalších deset minut se zas všechno ponořilo do tmy.

Vztyčil se a uvědomil si, že příliš dlouho nehnutě ležel. Svaly měl dočista strnulé. Protáhl se, ale sotva si stačil uvědomit, jak se mu ulevilo, obtočila se mu kolem krku čísi ruka a strhla ho zpět. Ucítil páchnoucí dech. Zalapal po vzduchu a marně se snažil uvolnit sevření. Ten člověk byl silný a paže měl obrovské, nepřirozeně silné, s šupinatou, olupující se kůží. Mocná, oteklá paže malomocného jej držela pevně.

Nechal být paži a prudce udeřil útočníka oběma lokty do žaludku. Věděl, že je to jeho poslední naděje. Tloukl znovu a znovu vši silou, až sevření konečně povolilo a on byl volný. Otočil se, plný strachu a hnusu a zvedl těžkou baterku, aby udeřil, ale pohyb nedokončil. V lehce stříbrném měsíčním světle viděl, že útočník je slepý. Neměl panenky, ve světle se odrážel jen silný bílý zákal; tápal kolem a hledal Andersena. Nevydával žádné zvuky a Anderson si domyslel, že nemoc mu zničila také hlasivky. Vnořil se zpátky do křoví a zanechal tápající hrůzný přelud za sebou.

Stydlěl se, ale nemohl si pomoci, udělalo se mu zle. Uvědomoval si, že ne kvůli rvačce, ale kvůli tomu nemocnému.

Prosím, on, lékař, tady klečí a zvrací, protože se mu udělalo špatně z toho, že přišel do těsného styku s leprou. Byl sám sebou znechucen. Izrael ho už zase jednou chytil na švestkách, podíval se mu pod kůži a ukázal mu, co má uvnitř a co by radši nevěděl. Dorazil k plotu a protáhl se ven. Bylo mu jasné, že jeho útočník nemá žádnou možnost někomu říci, co se tu dělo.

Venku před dráty si na chvíli lehl do písku, aby si trochu vydechl a opanoval se. Byl rád, že Mirit tady nečekala; domýšlel se, že se asi o kus vzdálila, když se uvnitř na prostranství rozsvítilo. Vyhlobil do písku jámu a zahrabal tam svůj hábit. Toužil po vodě - ne k pití, ale aby se mohl umýt. Přál si drbat se tak dlouho, až na něm nezůstane ani stopa po doteku malomocného. Kromě viny. Té se asi dlouho nezobaví. Připlazila se k němu Mirit. "Jsi v pořádku?"

"Úplně," řekl, "můžeme jít." Mlčky došli k autu. Tam se Anderson zeptal: "Máš nějakou vodu?" Mirit mu podala plní láhev. "Ne, víc než tohle," protestoval.

"V kufru je kanystr," řekla Mirit a tvářila se udiveně.

Svlékl se do půl těla a pečlivě se omýval. Mirit ho pozorovala mlčky. Pochopila, že se něco stalo, ale netroufala si ptát se. Anderson dokončil očistu a vrátil kanystr do kufru. Nasedl do auta a díval se dopředu. "Dobrý," řekl, "můžeme jet."

"Našels tam něco?" zeptala se Mirit když dojeli k silnici.

"Ne. Mýlil jsem se."

Mirit vycítila, že je stále hluboce rozrušen, ale není schopen se jí svěřit. A tak se jen měkce zeptala: "Kam mám jet?"

"Do Jeruzaléma," odpověděl. "Chtěl bych se posadit do té tvé zahrady."

"Dobře," řekla Mirit.

Když tam dojeli, Anderson se nejdřív osprchoval a převlékl. Seděl v tichu zahrady, obehnané zdí, a pak přišla Mirit se studeným nápojem. "Už se ti chce mluvit?" zeptala se jemně.

"Ano," a pověděl jí o tom malomocném a o svém znechucení, které vůči němu pocítil.

"To je přece přirozené," řekla Mirit, ale bez účinku.

"Ale já jsem lékař. Nesmím mít takové pocity vůči žádné nemoci, rozumíš? Myslel jsem si o sobě, že jsem dobrý lékař, ale není to pravda. Jen si na něj hraju."

Mirit ho ze zadu objala. "Nehlopni, Neile. Jsi lékař, ale to neznamená, že jsi nadčlověk. Choval ses tak, jak by se za těch okolností choval každý normální člověk."

"Ne, choval jsem se jako zbabělec."

"Nebud' směšný," řekla Mirit ostře. "Štve tě hlavně to, že se ti pokazila tvá představa o sobě samém. Musel sis přiznat, že jsi zranitelný jako každý jiný. Sebevědomí dostalo kopanec." Uchopila jeho obličej do dlaní: "Tohle je ten skutečný Neil Anderson, kterého miluju. Který je zranitelný, který pochybuje a bojí se. Nehraj mi tu divadýlko, Neile."

Anderson si ji k sobě přitiskl. "Můj bože, já se cítím tak strašně."

"Já tě chápu," utištovala ho Mirit. "Ale dovol, abych ti řekla ještě něco. Kdybys byl zbabělec, byl bys toho člověka tou baterkou praštil. Tloukl bys ho, až bys ho domlátil, za to, že ti předvedl tvou zbabělost. Ale to jsi neudělal, ovládl ses, ustoupil jsi, a co víc, projevil jsi soucit... skutečný soucit. Byl jsi vystrašený a zhnusený a tvé pudy tě nabádaly, abys ho zabil. Zachoval ses správně, Neile. Ovládl ses a zachoval ses správně."

Anderson se konečně slabě usmál.

Seděli v těsném objetí v jeruzalémské zahradě. A byly to Miritiny oči, v kterých se zračila bolest a nejistota.

Po zbytek dne Mirit s Andersenem o Kleinově případu nemluvili. Strávili jej odpočinkem v zahradě, zotavovali se z hrůz předešlé noci. Odpoledne téměř zároveň usnuli a probudili se, až když slunce kleslo nízko nad obzor a zahrada se ponořila do stínu. Mirit se probudila první a řekla si, že nechá Andersona ještě spát a půjde zatím připravit něco k večeři. Políbila ho lehce na čelo a odešla dovnitř. Nemohla to říct nahlas, ale byla ráda, že Anderson onu tajnou laboratoř nenašel. Jestliže nezjistí původ Kleinova genu, nebude ho ona moci zradit, a to si teď nejvíc přála. Pouhá myšlenka, že by ho zrazovala, se pro ni v posledních dnech stávala téměř nesnesitelnou. Teď už věděla, že jestli k tomu někdy dojde a ona předá gen svým nadřazeným, nebude schopna se s Andersonem dál vídat. Nepřicházelo v úvahu, že

by to provedla tajně za jeho zády, a pak by bylo zase všechno jako dřív. To by nedokázala.

Anderson přišel ze zahrady a spokojeně si zívá.

"Ta zahrada je asi začarovaná," prohlásil. "Tak dobře jsem se ještě nevyspal, co jsem přijel do Izraele."

"To já vím, že je začarovaná," řekla Mirit. "Starosti světa tam prostě nemohou žít." Anderson se na ni díval, jak připravuje jídlo. Opřel se o kuchyňské dveře a cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Nikdy nebyl do nikoho tak zamilovaný jako do Mirit. Ale ve chvílích, kdy byl s to střízlivě uvažovat, musel si přiznat, že si neumí představit tuto hrdou a nezávislou Izraelku, jak organizuje letní slavnost s manželkami jeho kolegů z nemocnice svatého Tomáše. Mirit měla víc než zaměstnání - měla, nebo si myslila, že má, životní povolání, téměř poslání, které vykonávala s misionářskou horlivostí. Anderson byl vždycky velmi obezřetný, aby si s ní o tom povídal; tušil, že je to nebezpečné téma. Ale poslední dobou stále častěji uvažoval o tom, co se stane, až jednoho dne dojde ke střetu zájmů. Nenapadlo ho to jen tak pro nic za nic. Vyvolalo to Miritino chování po jejím krátkém odvolání z dovolené. Něco se tam přihodilo, něco, co mu neřekla, co ji znepokojovalo, co ji nutilo odvracet zrak, místo aby se na něj dívala s vyzývavou přímostí svých temných očí jako dřív, něco... ve spojitosti s Kleinovým genem?

A přece, teď právě vypadala tak uvolněně, jako když byli u Rudého moře. Můj Bože! Co by za to dal, kdyby se ty chvíle vrátily. Kdyby měl mít do smrti už jen jedno jediné přání, bylo by to přání vrátit se s Mirit k padajícím hvězdám a korálovým útesům. Možná až se celá tahle záležitost ukončí? A možná, že už je ukončená. Kdepak, CIA má v nějaké laboratoři něco, o čem mu nechce říci. A jestli je sebenepatrnější naděje, že jim to sebere, musí pokračovat. Bylo tu cosi, co si vzal Anderson za své, aniž by byl jaksepatří uvažoval proč. Teď se nad tím zamyslel. Bylo to opravdu z čirého altruismu? Nebo to snad byl jen dobrý důvod k odkládání cesty domů - protože v hloubi srdce cítil, že Mirit si ho nikdy nevezme, a že až odjede z Izraele, bude všemu konec? Kleinův gen je svedl dohromady. Možná až to bude odbyto...

"Na co myslíš?" zeptala se Mirit.

"Jak ti to sluší."

"Chtěl bys večerět v zahradě?"

"Ano."

"Dej tam, prosím tě, nějakou muziku."

Zalistoval v deskách a vybral Mozarta. Jedli dole v zahradě a hudba k nim tiše doléhala otevřenými dveřmi. Mirit se podívala na Andersona a usoudila, že už se dostatečně vzpamatoval ze zážitku v útulku a že se může vrátit ke Kleinovu případu. "Co chceš dělat teď?" zeptala se.

"Nevím," odpověděl. "Kdybych se tak mohl od CIA dovědět, z které laboratoře mají ty účty; jenže oni mi to neřeknou. Ty bys to náhodou nedokázala nějak vypátrat?"

Mirit se zatvářila pochybovačně. Ale chtěla získat čas. Uvažovala, jestli má požádat Mossad, aby zjistil u CIA, odkud pocházejí ty účty. Ale když jí to řeknou a ona to poví Andersenovi, nebude mu okamžitě jasné, že je ve spojení s tajnou službou? Možná že proto se ptá. Možná ji zkouší. Možná že ji podezírá. Takhle to nemůže jít dál, pomyslela si Mirit.

Pocit provinění, to bylo něco, co neznala, a vyvádělo ji to z míry. "Asi sotva," odpověděla.

Už je to tu zas, pomyslel si Anderson, nechce se mu podívat do očí. "Co se děje, Mirit?" zeptal se něžně.

Na zlomek vteřiny zachytil její pohled, pohled vyděšeného králíka, ale hned se ovládla a vyskočila od stolu. "Nic," zasmála se, ale znělo to falešně. "Přinesu ještě kávu."

V kuchyni odložila konvičku na kávu a položila si ruku na čelo, aby se vzpamatovala a získala znovu rovnováhu.

Představa neustálého lhaní a vytáček ji stravovala, ale jak tu stála, viděla řešení. Nezradí Neila Andersena; rozejde se s ním! Řekne mu, že to mezi nimi skončilo a že už se s ním nechce vidět. Ale může to udělat? Vždyť ho miluje. Ano, rozhodla se, protože on pak odjede domů a nic mu nebude hrozit. Bude zpátky v listnatých alejích surreyského hrabství, kam patří, a časem to překoná, stejně jako ona, i když jí to teď připadá strašné. A co víc, bude schopna žít sama se sebou. Až Neil odjede, Mossad o ni přestane mít zájem. Kleinův gen bude záležitostí někoho jiného. Vrátila se do zahrady s kávou a dlouho míchala lžičkou ve svém šálku. Věděla, že se na ni Anderson dívá a vzmužila se, aby mu pohlédla do očí.

"Pověz mi to," řekl.

"Musíme si promluvit," řekla Mirit klidně. Anderson mlčel a čekal. "Myslím, že už je načase." Hlas se jí ztrácel do šepotu.

"Načase pro co?"

"Je načase, abychom se rozloučili. Oba víme od začátku, že náš vztah nemůže trvat dlouho, o manželství ani nemluvě.

Musíš z Izraele odjet. Zapomenout na Kleinův případ. Ať se tím zabývají profesionálové. Vrať se k tomu, co umíš."

Anderson si připadal, jako by mu operovali žlučník bez narkózy. "Chceš tím říct, že mě nemáš dost ráda?" zeptal se tiše. Po nesnesitelně dlouhém mlčení Mirit řekla: "Za nic na světě bych ti nechtěla ublížit, ale... ano, myslím, že tohle jsem tím řekla."

Anderson chvíli hleděl na stůl, pak vzhledl a široce se usmál. Mirit se rozšířily oči údivem.

"Tak teď vím, že lžeš," prohlásil.

"Co to..."

"Miluješ mě tak, jako já tebe. Tady jde o něco jiného."

"Taková drzost..."

"Žádná drzost, jenom postřeh. Od té chvíle, co tě odvolali z dovolené, jsi pod nějakým tlakem. Něco se tam v Hadeře stalo, něco ve spojení se mnou... Je to tak? Chtěli po tobě, abys mě sledovala? Dávala jim zprávy, co dělám a co říkám?"

Mirit uhnula pohledem a mlčela.

"Něco ještě závažnějšího?"

"Nemůžu ti to říct," odpověděla a stále se na něj nedívala.

"Tak jsem měl pravdu," zvolal Anderson vítězně. "Co by to mohlo být? Chtějí, abys mě zabila..."

"Nedělej si legraci."

"Ale je to něco důležitého, když tě to tak trápí, že... Už vím. Chtějí, abys pro ně získala Kleinův plazmid!" Poznal na Mirit, že má pravdu. Opřel se v židli. "Takhle je to. Vojáci po tobě chtějí, abys jim předala plazmid, až ho najdeme, a ty nemůžeš snést představu, že mě zradíš. Tak jsi radši sehrála tuhle krásně dojemnou scénku loučení."

Mirit neodporovala.

"Ale publikum se nechytlo, Mirit."

"Asi že ne, jak se zdá," řekla Mirit.

Anderson ji přes stůl uchopil za obě ruce. "Chápu to a vidím, jak tě to užírá. Uzavřu s tebou obchod. Jsem si jist, že ta Kleinova záležitost je dáblovo dílo a že se má zničit, ale jestli to objevíme a ty se mnou nesouhlasíš a myslíš si, že se to má předat oficiálním místům, nebudu ti v tom bránit."

"Myslíš to vážně?" zeptala se Mirit.

"Vážně."

"Neile, já tě miluju."

"Vždyť jsem ti to říkal."

Seděli v zahradě a povídali si. Najednou toho bylo tolik co říci, když z Mirit opadlo napětí, způsobené pocitem viny.

"Už tě napadlo, že CIA kvůli tobě asi prošťárala celý Izrael?" řekla Mirit.

"Vrátím se večer do Tel Avivu a všechno přiznám. Řeknu jim, že jsem se vypařil, abych strávil noc lásky s jednou krásnou izraelskou dámou."

"Dobrý nápad," řekla Mirit. "Jsou to Američani a přijmou to bez dalších otázek. My muži mezi sebou a tak dále. A co potom?"

"Chci si znova promluvit s profesorem Straussem. Když jsem mu teď řekl, že Cohen nebyl vinen, měl čas o tom přemýšlet a možná na něco přišel."

"Ale možná, že je to on, Neile."

"Už jsme se přece shodli, že ne."

"Ty ses rozhodl, že není vinen," trvala na svém Mirit. "Já nevím o žádném důkazu."

"Dobře, já jsem se rozhodl," připustil Anderson. "Co budeš dělat ty?"

"Zkusím zjistit, jestli CIA řekla našim lidem to, co nechtěli říct tobě."

Dohodli se, že se příští den sejdou v Tel Avivu na oběd.

Bylo půl osmé, Anderson kráčel po Einsteinově třídě. Vtom u chodníku zastavilo auto a vyskočil z něho Dexter. "Kde jste se, u čerta, toulal?" zeptal se rozzlobeně. "Mysleli jsme, že vás dostali." Anderson se omluvil za svou "roztržitost" a řekl, že "byl s dámou".

"Nemůžeme vás chránit, když se budete takhle ztrácet," poučoval ho Dexter.

Anderson nasadil kající výraz, vděčen, že Američan přijal, tak jak Mirit předpokládala, jeho vysvětlení bez dalších otázek. "Vynasnažím se informovat vás o všech svých záměrech. Pokročili jste nějak v pátrání?" zeptal se.

"Ne. Náš člověk, který je uvnitř, nereferoval o ničem neobvyklém. Nezdá se, že by nějak používali ty látky, o kterých jste nám říkal, že je kupují."

"Nebylo by, sakra, rozumnější, kdybyste mi řekl, co je to za místo a koho tam podezíráte?"

"To nemůžu."

Anderson se v tu chvíli rozhodl, že na setkání s Jacobem Straussem nebude čekat až do rána. Zavolá mu a navrhne, aby se sešli ještě večer. Vytáčet jeho číslo a pocit studu, když byl přistižen v jeho pracovně, se mu opět vrátil; zajímalo by ho, jestli se ho někdy zbaví, když si na ten incident vzpomene. Možná to byl ten pravý důvod, proč se chce znovu se Straussem sejít. Aby vypudil onoho ducha špatného svědomí a dostal rozhřešení.

"Jacob Strauss," ozvalo se ve sluchátku.

"Dobrý večer, pane profesore. Tady Neil Anderson."

Strauss ho přerušil, než mohl cokoli dodat. "Doktore Andersone! Sháněl jsem vás. Musím s vámi mluvit." Znělo to naléhavě.

"Já také, proto vám volám," řekl Anderson. "Možná bychom se mohli sejít ještě dnes večer?"

"Ano, rozhodně. Myslím, že už vím, jak to je. Přijďte k nám, doktore."

"Budu u vás kolem deváté."

Anderson položil sluchátko a uvědomil si další obtíž. Cože to slíbil tomu agentovi? Jestli Strauss opravdu na něco přišel, nesmí mu tam čmouhat žádný šedý oblek, aby ho připravil o náskok. Půjde zase přes střechu.

V rohu u zábradlí na střeše poskakovala kočka. Snažila se chytit velkého švába, který se schovával v puklině obvodové zdi. Chvilí si ji prohlížel, upoután jejím vzhledem. Byla totoulavá pouliční kočka, náramně hubená, skoro vyzáblá, s pocuchanou a splenou srstí, jak to přinášel život kolem popelnic. Andersena napadlo, jak by se asi zatvářila, kdyby se potkala s vykartáčovaným, vykrmeným domácím mazlíčkem s mašličkou na krku. Šváb udělal pitomost, opustil bezpečí díry ve zdi a zaplatil životem.

"Bon appétit," zamumlal Anderson a uvažoval, jestli sám také neopouští bezpečí díry ve zdi. Rychle a tiše přešel ve světle hvězd plochou střechu, sešel po schodech v Italském křídle a vyšel postranním východem z kolejního pozemku. Mezi lidmi, kteří si vyšli strávit někde večer, nebo se vraceli domů, chytil snadno taxík a dal řidiči Straussovu adresu. Zavrhl ležérnost trička, které nosil přes den, a s ohledem na Straussovu nenápadnou, nicméně zřejmou oblibu solidního oblečení zvolil slušnou košili a lehké sako.

Požádal řidiče, aby mu zastavil na začátku ulice, kde Strauss bydlil. Chtěl si trochu uspořádat myšlenky, protáhnout se a nadýchat se nočního vzduchu, než se zase ponoří do Kleinovy aféry. Když se blížil k vrátkům Straussovy vily, zdálo se mu, že slyší hudbu. Zastavil se. Přicházela z protějšího domu. V přízemním pokoji seděla u elektrofonických varhan asi patnáctiletá dívka. Hrála z not a každou chvíli se naklápěla k partituru a opakovala si pasáže z nějaké povědomé populární melodie. Anderson přešel po chodníčku a zaťukal na Straussovy dveře. Nic se neozvalo. Zaťukal znovu a konečně uslyšel, jak někdo přichází. Byl to Jacob Strauss.

Anderson se usmál a vešel dovnitř, ale v tu chvíli se cítil nesvůj, protože Strauss se tvářil překvapeně. Špatný začátek, pomyslel si a měl pocit, jako by si na recepci vzal nesprávný přibor. Zastavil se v chodbě a čekal, až ho Strauss pozve do obývacího pokoje. "Hmm... radši snad... půjdeme sem," vypravil ze sebe Strauss, otevřel dveře a zašátral po vypínači. Anderson z toho byl celý popletený. Proč se Strauss chová, jako by byl najednou vystoupil z mlhy? Sakra! Vždyť ho pozval.

Strauss ukázal na židli. "Prosím, sedněte si." Přešel k sekretáři a zavřel jej. Anderson to vzal osobně. Pro případ, že bych mu tu začal šmejdit, pomyslel si. Strauss stál před sekretářem a nervózně si mnul ruce. "Myslím, doktore, že jsem vás bohužel pozval na základě chybného úsudku."

"Chybného úsudku?"

"Ano." Strauss se neúspěšně pokusil o úsměv. "Nejspíš bujná představivost starého člověka. Myslel jsem, že jsem na něco přišel, ale není to tak..."

"A co jste myslel, že jste objevil, pane profesore?"

"To už teď není podstatné," uzavřel Strauss a hleděl upřeně na Andersona, až mu to bylo nepříjemné. Jako by ho chtěl telepaticky přimět, aby se pohnul.

"Když je to tak..."

"Ano, mrzí mě, že jsem vás obtěžoval, doktore," a už ho vedl ke dveřím. Anderson stál na ulici, zhluboka vdechoval teplý vlhký vzduch a k jeho uším doléhal z protějšího okna škobrtavý přednes známé písně Kdybych já byl Rothschild. Co to, ksakru, znamenalo? uvažoval Anderson, když se vydal zpátky ulicí. Rozmluva na bačkoru! Ani na okamžik neuvěřil, že Strauss změnil názor na to, co objevil. Jediným logickým vysvětlením bylo, že změnil názor na Andersona a že mu nechce výsledek svých úvah světit. Dodatečně se rozhodl, že nebude důvěřovat člověku, který se mu hrabal v psacím stole. K pocitu studu za to, jak si pokazil vztah s Jacobem Straussem, se přidružila ještě sklíčenost. Doufal, že dnešní setkání přispěje k nápravě šrámu, způsobeného vloupáním, možná se dokonce obnoví možnost začínajícího přátelství, kterého by si velmi vážil. Ale teď už zas byla ta naděje vzdálená, až to vypadalo směšně, tak směšně, že se musil usklíbnout, když o tom přemýšlel v taxikářově zeleném mercedesu, který ho vezl zpátky na Einsteinovu třídu. Ještě pořád o tom přemýšlel, když se nechal vysadit na začátku Einsteinovy třídy a vydal se k postrannímu vchodu do areálu univerzitních kolejí. Proč byl Strauss tak nezdvořilý? I když se rozhodl, že mu nebude důvěřovat, mohl se zachovat aspoň společensky; jako by to ani nebyl Strauss. Vlastně ho takového nikdy neviděl...

"To je bezva, že jste zase doma," přerušil sarkastický americký hlas tok jeho sebelítosti. Anderson se otočil a spatřil Hiram; pořád ještě měl černé brýle.

"Vy jste mě sledoval?"

"No jestli. Dvakrát vám na lep nesedneme. Hlídáme všechny východy."

"Byl jsem navštívit předmět vašeho zájmu," hodil Anderson udičku a doufal, že se Hiram chytí.

"Srandačky, srandačky," utrousil Hiram. Nechtyl se.

Anderson se usmál. Třeba Hiram nebude pořád tak němý. "Dobrou noc," popřál mu.

"Dobrou."

Stoupal do schodů a znovu se vrátil k úvahám o Jacobu Straussovi. Když byl u nich poprvé, byli on i Miriam příkladem dobrých způsobů. Zastavil se, jako by byl narazil do zdi. Chytil se za hlavu, jak užasl nad svou hloupostí. "Ty pitomče!" vyrazil ze sebe nahlas. Vždyť tam nikde neviděl Miriam Straussovou! Profesorovo podivné chování a snaha rychle se Andersena zbavit neměla s důvěrou či nedůvěrou nic společného. Kdyby nebyl takový šasek, soustředěný sám na sebe, musel by si to uvědomit. V Straussově domácnosti se něco dělo. Ta doba, než mu přišel otevřít, jeho zvláštní chování, jeho neochota něco mu říci. Můj Bože! Teď mu to bylo jasné. Straussovi nebyli sami. Měli tam vetřelce a Anderson byl přesvědčen, že držel Miriam Straussovou jako rukojmí.

Schody za ním ubíhaly, jak skákal po čtyřech najednou dolů. Vyrazil skleněnými dveřmi ven; Hiram tam ještě stál.

"Ahoj," utrousil Američan, "rozhodli jsme se jinak?"

"Jedu zpátky k profesorovi Straussovi. Když mě budete beztak sledovat, co kdybychom jeli společně ve vašem autě?" navrhl Anderson.

"To mi vyhovuje," řekl Hiram. "Co se děje?" zeptal se, když si povšiml, jak je Anderson vzrušený.

Anderson mu to cestou pověděl a všiml si, jak se Hiram hned začal jinak chovat. Ptal se ho stručně a věcně na cestu ke Straussově vile a projevoval chladné profesionální soustředění. Když se přiblížili k ulici, kde Strauss bydlel, řekl:

"Koukněte, když mě bude bolet hlava, tak si vám řeknu o radu, ale tohle je můj písíček, platí?"

"Souhlasím," uznal Anderson jeho argumentaci.

Hiram zaparkoval na začátku ulice a prohlásil: "Teď jdeme pěšky." Šli ke Straussovu obydlí, stejně jako před tím Anderson, ale teď k tomu měli jiný důvod. "Přejdeme na druhou stranu," řekl Hiram a Anderson pochopil logiku, protože tam byli co nejdále mimo dohled z vily.

Mladá varhanice se stále probírala svým repertoárem a teď právě trestala Lařin motiv z Doktora Živaga. Hiram mu pokynul, aby šel za ním. "Obejděte dům zleva," zašeptal, "já půjdu zprava. Koukejte a poslouchajte, ale nedělejte rámus! Sejdeme se vzadu." Anderson přikývl, že rozumí.

Hiram, stále v tmavých brýlích, vyběhl ze stínu keře a přeběhl přískoky podél přední fronty domu. Na svou mohutnost

byl nečekaně tichý a rychlý. Anderson pochopil, že se dívá na profesionála. Musí k němu být pro příště zdvořilejší - jestli bude nějaké příště. Sám se dostal úspěšně k domu, ale když přešel do jeho stínu, zakopl o chodník a asi dva metry po něm balancoval. Praštelo to, jako když se štípe kredenc. Už měl na jazyku "Do...", aby si ulevil, ale ovládl se a nezhoršoval ještě situaci klením.

Poslouchal, jestli nezachytí nějaký zvuk zevnitř. Ale nezaslechl nic než bzučení hmyzu v zahradě a vytrvale mrzačenou melodii Krásné je žít odnaproti. Postupoval podél zdi a zastavil se pod oknem. Nebylo osvětlené, ale Anderson si uvědomil, že to musí být okno ze schodiště a že by mohl slyšet nějaké zvuky z haly. Zase nic. Zastavil se pak ještě u malého zamřížovaného okénka na samém konci zdi a pak zahrnul za roh. Spatřil, jak tam ve tmě stojí nějaká vysoká postava a na chvíli se mu zastavilo srdce, než si uvědomil, že je to Hiram. Nijak se nekryl; stál zpřímá a díval se dovnitř dveřmi z verandy u zadní části domu. Anderson se vydal k němu a připadal si trochu hloupě, jak pokračoval v něčem, co pokládal za profesionální plížení.

"Nikdo tam není?" zeptal se Anderson a snažil se, aby to znělo věcně.

"Ale jo, jsou tam," řekl Hiram, aniž odvrátil oči od skleněných dveří. "Podívejte se." Tón jeho hlasu byl takový, že Andersenovi přeběhl mráz po zádech. Podíval se dovnitř a spatřil Jacoba a Miriam Straussovy. Viseli na dřevěném trámu, který přepažoval jejich jídelnu, obličeje jim černaly a oteklé jazyky měli vyplazené. Těla se pomalu otáčela tam a zpátky jako v nějakém ďábelském tanci za doprovodu hudby zvenčí. Anderson se odvrátil a zavřel pevně oči. "Sakra! Sakra! Sakra!" vyrazil ze sebe. "Takhle zbytečně! Tak ztraceně zbytečně!"

"Jsou to vaši přátelé?" zeptal se Hiram.

Přátelé? přemýšlel Anderson. To slovo mu připadalo příliš osobní a jednoduché pro člověka, jako byl Strauss.

"Takových lidí se v každé generaci narodí vždycky jen pár." Znova se v něm zvedla vlna smutku. Tloukl pěstí do kmene stromu.

"Ta žena, to je jeho manželka?" zeptal se Hiram.

"Ano, to je Miriam."

"Tak půjdeme."

"Půjdeme? Přece nemůžeme jen tak odejít!"

"Můžeme, doktore," řekl Hiram. "Zpátky jim nepomůžeme. A to ostatní je práce jiných." Anderson váhavě připustil, že Američan má pravdu. Obcházel dům. Naproti právě končila Lařina melodie a varhany se rozezněly populárním motivem z Kmotra. Osvětleným oknem viděli dívku, plně soustředěnou na své brnkání. Nemohla tušit, že její muzika byla asi to poslední, co Jacob a Miriam Straussovi slyšeli.

"Kristepane, potřeboval bych se napít," prohlásil Anderson, když nastupovali do auta.

"Pivo?" zeptal se Hiram.

"Ne, něco pořádného, ale to se nesežene v tyhle..." Anderson spolkl všechna adjektiva, která se mu v té chvíli hrnula na jazyk a řekl jenom: "...v tyhle zemi."

"Sežene, když víte, kde hledat."

Jeli zpátky do centra a v jedné postranní ulici zastavili před malým nočním klubem. "To je Americký bar," oznámil Hiram na schodech cestou dolů do zakouřené místnosti. "Co budete chtít?"

Anderson si řekl o whisky, dal si pořádný doušek a cítil, jak ho páli v krku. "Už je to lepší."

"Tak kdo je zabil?" zeptal se Hiram.

"Asi někdo, kdo se bál, že promluví. Nebo někdo, kdo se dal od dotyčného k tomu najmout."

"Nebo vy," řekl Hiram.

Anderson se málem zakuckal. "Jak to myslíte?"

"Byl jste v domě čtyřicet minut před tím, než byli zavražděni Straussovi objeveni."

"Jak bych je mohl zabít! Vždyť jsem toho člověka měl hrozně rád," odporoval Anderson.

"Já vím, že jste je nezabil, doktore," konejšil ho Hiram. "Viděl jsem, jak vás Strauss vyprovází ze dveří."

"Tak proč...?"

"Kdybych za vámi nešel, byl byste podezřelý číslo jedna. Jasný?"

"Jasný," povzdechl si Anderson. Dopil skleničku. "Ještě jednu?" zeptal se. Hiram zaváhal, Anderson naléhal: "Rád bych vás pozval."

"Dobře, tak ještě jednu."

Bohoslužba na paměť Jacoba a Miriam Straussových byla Andersenova první zkušenost se synagogou. Šel tam společně s Freedmanovými. Mířit Straussovy neznala, a tak nepokládala za vhodné tam jít. Domluvili se, že se uvidí potom.

"Co se dá vykládat o člověku, jako byl Jacob Strauss?" řekl Sam Freedman a Anderson přesně chápal, co tím myslí. Nebyli schopni vyjádřit, co pro ně ta ztráta znamená. Myra stála tiše, držela si před obličejem kapesník a Anderson si povšiml, jak jí Sam, když se muži a ženy při vchodu do synagogy rozcházel, soucitně stiskl rameno.

Anderson se zeptal Sama, kdo je ten vysoký, důstojně vyhlížející muž vpředu.

"Dov Strauss," řekl Freedman, "Jacobův syn."

Anderson si vzpomněl, jak Strauss odvrátil pohled, když se o něm Miriam zmiňovala. "Taky biolog, že?"

"Ano."

"Slyšel jsem, že žije ve Spojených státech."

Freedman pohlédl na Andersona: "To ti řekla Miriam?"

"Ano, proč?"

"Dov je už nějaký čas zase tady v Izraeli. Je ředitelem Comgenu, jedné ze spousty společností, které se tu rozmnožily díky americkým investicím. Zabývají se genovým inženýrstvím."

"Ale proč Miriam říkala...?"

"Možná nevěděla, že je Dov zpátky v Izraeli. Jacob jí to zřejmě neřekl."

"To nechápu."

"Jacob a Dov spolu nemluvili. K prvnímu maléru došlo, když se Dov vzdal akademické dráhy a přijal místo u nějaké farmaceutické společnosti ve Státech. Zaprodal se zlatému teleti a tak dále. A podruhé, když Dov otci napsal, že se vrací do Izraele založit filiálku Comgenu, a požádal ho, aby mu udělal expertizu DNA. Tehdy Jacob doopravdy vybuchl. Prohlásil, že je vědecká děvka a že už ho v životě nechce vidět. A už se to nesrovnalo."

Anderson nechtěl věřit svým uším. Straussův syn byl tady v Izraeli hlavou koncernu, který se zabývá genovým inženýrstvím, a on se potácí ode zdi ke zdi v Kleinově aféře, aniž o tomhle ví. Zatímco se hlavy pokryté jarmulkami začaly sklánět a pokyvovaly sem a tam, jeho fantazie se rozběhla směrem, kterým se mu ani trochu nechtělo cestovat.

"Jeho syn?" zvolala Mirit, když pochopila důsledky toho, co jí Anderson pověděl. "Ty myslíš, že ho zabil jeho vlastní syn?"

"Můj Bože, já nevím. Ale musíme to vzít v úvahu. Některé okolnosti přímo bijí do očí - dokonce i ta záležitost se CIA, když se nad tím zamyslíš."

"Tomu nerozumím."

"Straussův syn žil nějaký čas v USA. Možná se tam dopracoval k něčemu, co začalo zajímat CIA, a ten zájem o něj mají pořád."

"Dobře, ale proč se tedy Langman a CIA zajímali o tebe a Strausovu laboratoř, když Dov Strauss neměl se svým otcem žádné styky? To nedává smysl."

Anderson zamyšleně přikývl na souhlas. "Ale stejně bychom to měli přezkoumat. Můžeš něco zjistit o tom Comgenu?"

"Zkusím to."

Anderson se pomalu vracel na kolej; nevěděl, co bude dělat, než se Mirit vrátí. Pořád ještě neměl v hlavě srovnané novinky o Dovu Straussovi. Kéž by o tom byl věděl dřív. Podezíral Strauss svého vlastního syna? Věděl na něj něco celou tu dobu? Chtěl mu tohle říci tu noc, kdy byl zavražděn?

A ještě jedna otázka ho pronásledovala. Když Sam Freedman věděl, že Dov Strauss je v Izraeli, věděla to jistě také Myra. Jak to, že se o něm nezmínila? Do těchto úvah zaslechl z místního rozhlasu své jméno. Šel k telefonu. "Neil Anderson."

"Tady je Dov Strauss," ozvalo se na druhém konci. "Neznáme se, ale myslím, že bychom si měli pohovořit."

Jámo pekelná, pomyslel si Anderson, co teď? Musil se nadechnout, aby jeho hlas zněl neutrálně. "Dobře," vypravil ze sebe se staženým hrdlem, "kdy a kde se sejdem?"

"Máte auto?"

"Ne."

"Tak já přijedu k vám."

"Vy myslíte teď hned?"

"Ano, myslel jsem, dokud jsem v Tel Avivu... ale samozřejmě, jestli se vám to nehodí..."

"Ale ano, hodí. Bydlím v univerzitní koleji na Einsteinově třídě."

"Tak asi za deset minut?"

"Za deset minut."

Anderson sešel dolů, aby si promluvil se svým strážným andělem od CIA. Byl to zase Hiram. Řekl mu, že čeká návštěvu a aby na ni nestřílel. "Prima," řekl Hiram. "Která to je?"

"Který... je to Dov Strauss." Zajímalo ho, jak bude Hiram reagovat, ale přes ty černé brýle nic neviděl. Tak proto ten zatracený krám pořád nosí, říkal si, když stoupal do schodů.

"Moje apartmá není to nejpříjemnější místo k posezení," řekl, když Dov Strauss vyšel nahoru. "Co kdybychom si pohovořili na střeše?"

"Jistě, kde chcete."

Anderson přinesl pro Strausse židli, sám měl chuť radši stát a opřel se o zábradlí. Strauss zahájil rozhovor celkem nevynalézavě: "Asi byste rád věděl, proč jsem přišel."

Anderson zareagoval podobně: "Ano, to bych rád."

"Je to jednoduché. Chci vám ušetřit námahu, abyste nemusel vyhledávat vy mě."

"Nerozumím tak docela."

"Myslím, že rozumíte, doktore. Dneska jste se dověděl, že můj otec má syna, který řídí společnost, zabývající se genovým inženýrstvím. Ví, proč jste přijel do Izraele, takže je jasné, co byste teď podnikl. Začal byste pátrat, zda nejsem odpovědný za smrt vašeho studenta Martina Kleina."

"A jste?"

"Ne, doktore Andersene, nejsem."

"Jak to víte, že jsem se o vás dověděl až dnes?"

Strauss se usmál. "Řekli mi to Freedmanovi. Víte, s otcem jsem se nestýkal, ale se Samem a s Myrou jsme zůstali v přátelském kontaktu. Když se Myra zmínila o anglickém lékaři, který přijel do laboratoře mého otce, a proč přijel, hned mě napadlo, že byste mě mohl podezírat, a požádal jsem Myru, aby o mně nemluvila. Ale dnes, když jste se Sama na mě zeptal, nechtěl Sam lhát. Potom mi zatelefonoval a řekl mi to. Tak jsem tady, doktore. Co byste chtěl vědět?"

Anderson se rozhodl, že na to půjde přímo. "Chtěl bych vědět, jestli jste spolupracoval s Martinem Kleinem při sestrojování plazmidu, který obsahuje neznámý gen... Kleinův gen."

"Nespolupracoval. S Martinem Kleinem jsem se neznal."

"Ale vaše společnost provádí pokusy v oblasti genové manipulace?"

"Ano, ale není v tom nic nelegálního. Pokoušíme se klonovat geny pro fixaci dusíku z bakterií do obilovin, aby mohly prospívat bez umělých hnojiv."

Anderson hvízdal obdivem. "To bude mít ohromný význam pro řešení potravinových problémů třetího světa."

Strauss se usmál. "Nebudu si hrát na svatouška, doktore. Jsem obchodník. Když se nám to podaří, slušně na tom vyděláme. Nebudeme to dávat zadarmo."

Anderson přikývl, ale své mínění si nechal pro sebe. "Zvu vás do našich laboratoří. Můžete to tam prohledat, prozkoumat každou kulturu, kterou kde objevíte, vyptávat se mých zaměstnanců, na co chcete. Jen bych vás žádal o diskretnost ve všem, co by případně mohla využít konkurence."

"Děkuju vám," řekl Anderson. "Mám dojem, že vám můžu věřit i bez toho. Možná jste se svým otcem nesouhlasil, ale jste bez nejmenších pochyb syn Jacoba Strausse."

"To rád slyším," odvětil Strauss.

"Přes všechny neshody jste byl jistě na svého otce pyšný."

"Byl. Měl jsem ho moc rád. Ale víte, není to jednoduché, když je váš táta světec. Ať děláte, co chcete, máte vždycky do pekla blíž než on."

"Ano, myslím, že chápu."

"Nevím, jestli to můžete pochopit," namítl Strauss. "Kromě toho, že měl ty nejvyšší morální zásady, byl také vynikající odborník. Dělal jsem atestaci na stejné univerzitě, kde můj otec dělal první dvě atestace zároveň. Dostal jsem Siemensovo vyznamenání. Můj otec ho svého času získal dvakrát."

"To je výmluvné. Ale vy jste si zvolil obchodní branži."

"Ano, to byl jediný způsob, jak uniknout z jeho stínu. Otec neměl ke komerčním oborům vůbec žádný vztah, a tak byla naděje, že můžu dělat něco, kde bych mohl vyhrávat, a ne být pořád jenom v závěsu."

Anderson přikývl. "A zřejmě máte úspěch."

"V počestném obchodování nevidím nic špatného, doktore."

"Děkuju vám, že jste přišel," řekl Anderson.

Mirit se vrátila tak unavená, že Andersenovi bylo trapně, když jí měl přiznat Straussovou návštěvu. Vrhla se na lůžko a upravila si pod hlavou polštář. "Tak, co víme o Comgenu," začala. Anderson otevřel ústa, ale nevypravil ze sebe slovo. Mirit koukala na strop. "Mají výzkumné laboratoře v Jeruzalémě. Je to celkem malá společnost, zaměstnává asi dvacet lidí, k včerejšímu dni je solventní a celkově si vede dobře. Dov Strauss je výkonný ředitel a..."

"Já vím, byl tady," přerušil ji Anderson.

"...a pak jsou ještě dva ředí... Co jsi říkal?"

Anderson jí pověděl o nečekaném Straussově telefonu a jeho návštěvě.

"To znamená, že jsem..."

"Bohužel. Ale nic si z toho nedělej. Vezmu tě na večeři, a dokonce ji i zaplatím."

"Tak jak jsme vlastně daleko?" zeptala se Mirit, když dopíjeli kávu.

"Zase jednou na samým začátku," přiznal Anderson, "ledaže tvoji lidé vytáhli ze CIA hlavní předmět jejich zájmu."

"Kdepak, snažila jsem se, ale neřeknou mi to."

"A vědí to?"

"Dokonce ani tohle nevím."

10

Andersona velice hnětlo, že nemá zdání, jak dál postupovat. Vyšli z restaurace a sešli po schodech k přístavní promenádě. Pobřeží bylo jediné místo v Tel Avivu, kde ho neobtěžovala vlhkost vzduchu. Prošli kolem vlnolamů, posadili se na kamennou zeď poblíž přístavních světel a doufali, že zachytí vánek, který přeběhl po temné hladině a rozhoupal kotvící plachetnice, až začaly pleskat, klapat a vrzat. Ale větřík ani jak se patří nezčeřil hladinu; zůstala klidná a hladká, odrážela světla pobřežních hotelů a barů jako obrovská olejová louže.

"Jaké máš po dnešku dojmy ze synagogy?" zeptala se Mirit.

"Bylo to zajímavé," odpověděl Anderson.

"To je dost všeobecné. Čím to bylo zajímavé?"

"Historicky působivé, esteticky nepříjemné."

"Pokračuj."

"Chceš pohled člověka zvenčí?"

"To je vždycky to nejlepší."

"Podívat se na sebe, jak nás vidí druzí..."

"Prosím?"

"To nic, to byl citát. Větší dojem na mě udělal obsah obřadu, než obřad sám. U žádného náboženství mě nijak zvlášť nenaplnuje nadšením, když vidím poněkud komicky oblečené pány, jak poklekají před neviditelným božstvem. Ale

uvědomoval jsem si, že se dívám na něco, co má trvání, co se dělá stejným způsobem už přes tři tisíce let. To musí dojmout každého, pokud to není nafoukaný blbec."

"A co ti připadalo nepříjemné?"

"Hudba. Nebyla tam hudba. Mám ji v kostele rád. Uklidňuje a povzbuzuje, někdy přímo burcuje. Ale disharmonický zpěv - a dokonce v hebrejštině! - to mi nešlo po srsti. Měli jste brát hudební lekce u starých Římanů."

"Ale co vaše skotské žalmy?"

"To je totéž," souhlasil Anderson. "Jako by je psala opice pro foukací harmoniku."

"No nazdar!" zasmála se Mirit.

Anderson hodil do vody oblázek a díval se, jak rozstříkuje vodu jako při zemětřesení.

"Takže kam teď půjdeme?" zeptala se Mirit.

"Radši bych na to nemyslel."

Mirit vycítila, že něco není v pořádku. Dívala se, jak zvedá další oblázek a vrhá jej na hladinu. Zeptala se měkce:

"Nevím, o čem mluvíš."

"Namlouval jsem si, že nevím, co dál. Namlouval jsem si, že se mi ulevilo, když jsem se ujistil, že Dov Strauss nemá nic společného se smrtí svého otce. Ve skutečnosti mi to není vhod. Kdyby byl vinen, bylo by to odbyté a já bych nemusel znova do Útulku Jana Kourose, abych zjistil, proč a kam odvázejí uprostřed noci malomocné..." Do vody žbluňkl další kámen.

"Nejsi v tom sám. Tu otázku jsme nechali stranou oba," řekla Mirit.

"Musíme to zjistit," řekl Anderson.

"Souhlasím. Kdy se do toho dáme?"

"Zítřka."

Naplánovali si odpočinkový den; bylo jasné, že budou vzhůru větší část noci. Pozdě vstávali, vyjeli si do letoviska Herzliya, dlouho plavali v moři, udělali si piknik na pláži a zdřímli si pod plážovým slunečníkem. Připadalo jim důležité načerpat co nejvíc tepla a světla před tím, co jim chystala noc.

Mirit natáhla ruku a propletla své prsty s Andersenovými. "Třeba to s tím nákladákem byl nějaký mimořádný případ," řekla, aniž otevřela oči.

"Může být," odpověděl Anderson nepřesvědčeně.

Mirit to zkoušela dál. "Třeba měl přijet dřív, ale měl cestou nehodu, tak přijel až o půlnoci."

"A přesto odjeli," řekl Anderson.

"Cože?"

"Ti malomocní. Nastoupili a odjeli kdoví kam."

Mirit se přetočila na břicho a opřela se o lokty. "A jde o to, kam jeli?"

"A proč," dodal klidně Anderson.

"Pojd si zaplavat," navrhla Mirit.

Utíkali po písku a skočili šipkou do vln, pak vytrásali vodu z očí a uší.

"Takhle získáš jiný úhel pohledu," zvolala Mirit, když ji vyhoupla další vlna.

"To jistě," přitakal Anderson a zvolna plaval k ní. V půl čtvrté se osprchovali, aby spláchli sůl, a odjeli na Arabský trh koupit další dvě kápně. "Kdybychom se náhodou museli mezi ně vmístit," řekla Mirit.

V půl desáté vyjeli směrem k útulku, ještě stále nerozhodnuti, jaký zvolí postup. "Když pojedeme až k útulku, může někdo vidět světla a ztropit poplach. Ale když necháme auto tam jako minule, nemusíme se dostat včas zpátky, abychom mohli sledovat nákladák. Co myslíš?"

"Nejspíš musíme risknout, že se nákladák vrátí po stejné cestě od útulku k silnici," odpověděl Anderson. "Musíme je sledovat bez světla, a to by na té cestě nešlo. Mohli bychom najet na nějaký balvan a podobně. Když se schováme někde u odbočky ze silnice, můžeme je pak sledovat, až se dostanou na rovnou vozovku."

"Dobrý nápad," řekla Mirit.

Na křižovatce byli v jedenáct hodin. Anderson vystoupil, aby si v té měsíční krajině protáhl kosti. Opřel se vzadu o vůz a díval se na hvězdy na bezoblačné obloze. Mirit se k němu přidala. "Na co myslíš?"

"Jak jsou ty hvězdy jasné."

Zvuk motoru je zahnal za dunu, kde měli schované auto. Vyhledali místo, odkud mohou pozorovat silnici. Byl to týž nákladní vůz jako minule. U odbočky zpomalil, spojka zaskřípala, než řidič na třetí pokus zařadil správnou rychlost, auto zafírkalo a jalo se šplhat směrem k útulku. Anderson se podíval na hodinky. "Bude tam o půlnoci, stejně jako minule." Když se blížila doba, kdy by se měl nákladák vrátit, vyšli před dunu.

"Bude tu každou chvíli," řekla Mirit.

"Podívej," řekl Anderson a ukázal na poskakující bílé pruhy na obzoru. "Světla."

Když uslyšeli zvuk motoru, Mirit se vrátila do auta. Anderson zůstal a sledoval, jak auto dohrkalo ke křižovatce a odbočilo vpravo. S nevolí zjistil, že má jen jedno zadní světlo. Běžel zpátky do vozu. "Odbočili doprava. Mají jen jedno červené zadní světlo; na levé straně."

Mirit po paměti objela dunu. Informaci přijala mlčky, soustředěná na jízdu. Na silnici dojele červené světlo na sto metrů a tu vzdálenost pak udržovala.

"Míří na Haderu," poznamenala.

Jeli tak asi čtvrt hodiny. Anderson vyhrkl: "Zpomalují."

Mirit sundala nohu s plynu a váhavě přibrzdlila. "Víš to jistě? Těžko se to pozná."

Anderson o tom také zapochyboval, ale pak uviděl, jak světla změnila směr. "Podívejte, odbočují."

Mirit utrousila něco hebrejsky, ale Anderson pochopil smysl. Jestli nákladňák odbočuje zase na nějakou neupravenou pouštní cestu, bude nebezpečné sledovat jej bez světel.

"Máme jedinou možnost, jet těsně za nimi," řekla Mirit, "a využít jejich světel. To jejich jediné zadní světlo nás neozáří tolik, aby nás viděli v zrcátku."

"Jak myslíš," odpověděl Anderson.

"Nebude to jednoduché dostat se až k nim," procedila Mirit se zaťatými zuby. "Světlo hvězd je sice romantické, ale na cestu v poušti..." Odbočila ze silnice a mířila za červeným světlem, které teď bylo asi dvě stě metrů před nimi, i když přesnou vzdálenost nebylo možno určit. Vůz před nimi nabral rychlost a Mirit se poslepu snažila o totéž. Téměř jim ujel. Přiblížili se na padesát metrů a Anderson si uvědomil, že povoluje sevřené ruce - bezděky se křečovitě držel sedadla. V té chvíli se auto naklonilo a zprudka zastavilo. Pásky je držely pevně, ale trhlo jim to prudce hlavami. Motor ve vysokých otáčkách zaječel. Mirit otočila klíčkem a vše ztichlo. "Nestalo se ti nic?" zeptala se.

"Jsem v pořádku," odpověděl a třel si krk. "A ty?"

"Dobrý."

Vystoupili a ve světle baterky obhlíželi škody. Levé přední kolo celé zapadlo do hluboké díry a karoserie se přimáčkla na pneumatiku.

"Nejdřív ji musíme ohnout od kola, jinak nevyjedeme," konstatoval Anderson. Mirit vyndala z kufru lopatku. Podala ji Andersenovi a držela baterku, zatímco on se pokoušel vsunout ji mezi kolo a blatník. "Zkus otočit to kolo doleva," požádal ji po prvním neúspěchu. Mirit se vši silou snažila, ale bezvýsledně. "Ještě jednou," řekl Anderson. Kolo se lehce pohnulo a Anderson do škvírky vstrčil lopatku. "Teď máme páku," poznamenal a opřel se o rukojeť, aby otočil plech od kola. Nápor neúčinkoval. Zkusil do rukojeti tlouct mocnými údery. Blatník povolil.

"Už se to hýbe," poznamenal Mirit.

Anderson ještě párkrát udeřil, postavil se a otřel si čelo. Prohlédl si znovu blatník: "To by mohlo stačit. Teď se musíme dostat z té zatracené díry."

"Musíme to zezadu vyhrabat," řekla Mirit, "vyhloubit kolejnici a zpátečkou se vytáhnout ven." Vzala si od Andersona lopatku a začala vyhrabávat zeminu za kolem. Anderson ji po chvíli vystřídal a zjistil, že je to stále obtížnější. Pouštní povrch byl díky erozi měkký jen pár centimetrů do hloubky. Pod ním byla tvrdá skála. Už sotva funěl, když Mirit rozhodla: "To by snad stačilo." Sedla si dovnitř a nastartovala. Anderson se opřel o kapotu, Mirit zařadila zpátečku a zvolna pouštěla spojku. Auto se pomalu pohnulo a motor divoce řval. Anderson plnou vahou zatlačil a měli vyhráno. Kolem to páchlo, jak se pálila spojka, ale auto bylo bezpečně na cestě.

Anderson sebou plácl na zem, oddechoval a díval se na hvězdy. Mirit přišla k němu a čechrala ho ve vlasech. "Vypadá to, že máme dvě možnosti," řekla. "Buď se vrátíme a zkusíme to zase zítra, nebo zapneme světla a budeme sledovat stopy toho nákladňáku."

"Byl bych pro to druhé," odpověděl Anderson a vstal.

Asi po deseti minutách se zeptal: "Máš tušení, kam asi jedeme?"

"Mířili jsme po silnici na Haderu, pak nákladňák odbočil doleva, ale teď jsme zase zahrnuli vpravo do původního směru. Řekla bych, že to je někam severovýchodně od Hadery, jestli ten auták zase neodbočil a my jsme si toho nevšimli."

Sjížděli do hluboké rokle mezi balvany a vysokými dunami. Skoro krokem projeli ostrou serpentinou, která je dovedla až na dno kaňonu. Anderson zvolal: "Zastav!" Mirit zabrzdlila. "Tamhle nahore, podívej se!" Mirit nic neviděla. "Na vrcholu toho kopce. Jako by tam něco zářilo."

Mirit to konečně spatřila. "Světla? Asi světla na druhé straně?"

Anderson přikývl. "Nejspíš. Mohli bychom někde nechat auto a jít se tam podívat?"

Mirit odbočila z cesty, která teď zase stoupala do vršku, a popojela asi padesát metrů po dně kaňonu. "Podívej," řekla, "tamhle je mezi dunami sedlo, nemusíme šplhat nahoru." Vystoupili, vyšli na nízké sedlo a spatřili zdroj těch světel. Hleděli na dlouhou nízkou budovu, obehnanou plotem.

"Nákladňák je támhle," řekla Mirit. Parkoval podél plotu u malé branky. Řidič se opíral o přední nárazník a povídal si s mužem, který měl na sobě oblek, jaký nosí bezpečnostní služby. Pokuřovali.

Mirit pohlédla na Andersena, který němě zíral před sebe. "Co je ti?"

"Znám to tu," vysoukal ze sebe, "už jsem tady byl. Je to Kalmanův ústav. Jsme u zadní strany Kalmanova ústavu..."

Mirit si znovu prohlédla budovu a světla Hadery za ní. "Ano, asi máš pravdu. Ale neznamená to, že se to nějak týká tvých přátel Freedmanových?"

Ten jemný náznak byl pro závěry, k nimž Anderson právě docházel, o to horší. "Znamená to, že Sam Freedman, vynikající Sam Freedman, uznávaný Sam Freedman je mozkiem vši té hrůzy." Byl zděšen a stěží to ze sebe vypravil.

"A Myra?"

"Taky," odpověděl přiskrceně. "Proboha, co jsem to byl za blbce! To ona na mě nastražila tu kyselinu, ne Cohen. Přišla tam dopoledne, aby 'něco zařídila pro Strausse', jak se vyjádřila. Cohen ji asi podezíral a zřejmě se do ní pustil, když spolu pracovali. Tak ho zabila stříkačkou plnou jedu."

"Ale co Langman od CIA?"

Anderson zoufale zakroutil hlavou. Nahlas uvažoval: "Bral jsem ji jako přítele. Všechno jsem jí vykládal. Řekl jsem jí, že bydlím na koleji s Američanem, který se pořád moc vyptává na Kleinovu záležitost... Řekl jsem jí taky, že se chci setkat s Shulou Ronovou. Odsoudil jsem to děvče k smrti..."

"A profesor Strauss?" zeptala se Mirit tiše.

"Když jsem mu řekl, že Cohen byl zavražděn, zřejmě si vyvodil, že klonování provedli Freedmanovi. To mi asi chtěl říct, když mě pozval k sobě, ale oni tam byli dřív. Tolik lidí přišlo o život, když jsem se jim připlétl do cesty." Anderson si zakryl oči. Mirit mu položila ruku na paži. "Za to nemůžeš, Neile. Dělal jsi jenom to, co bylo logické. Jak se k tomu asi

připletla CIA?"

"Docela normálně," odpověděl Anderson. "Freedmanovi byli Američani, než se sem před třemi lety přistěhovali. Sam Freedman je ten hlavní 'objekt', který mi nechtěli prozradit. Myra bude asi objekt číslo dvě. Langman mě využíval, abych mu o ní podával zprávy."

"A ty účty, co jsi prohlížel?"

"Ty musí být odsud, z Kalmanova ústavu. Restrikční enzymy pro práci s DNA, platby Útulků Jana Kourouše... to všechno do sebe zapadá."

"Ale co tam asi dělají?" zeptala se Mirit.

"To musíme teprve zjistit," řekl Anderson trpce.

Usadili se v prohlubni za velkým balvanem a pozorovali ústav. Anderson si povšiml, že v budově se svítí jen v suterénu. Vzpomněl si, jak mu Sam Freedman při prohlídce řekl, že tam jsou rizikové laboratoře a že se v nich momentálně nic nedělá. "Pacholek," utrousil mezi zuby. Mirit to slyšela, ale nevyptávala se.

"Něco se děje," poznamenala.

Zadní dveře budovy se otevřely, vyšel z nich hlouček postav v kutnách a sunul se přes pozemek k brance. Řidič odhodil cigaretu a šel pro ně přichystat vstup na korbu, jeho společník otevřel vrátka. Když všichni nastoupili, zavřel řidič korbu a něco křikl na strážce.

"Co říkal?"

"Nashledanou zítra," odpověděla Mirit.

Těžce naložený nákladník zavzdychal a odchřel vzhůru pouštní cestou. Mirit s Andersenem sledovali strážce, jak zavírá branku a odchází do budovy.

"Jaké máme vyhlídky na vloupání?" zeptal se Anderson.

"Nic moc," odpověděla Mirit. "Ten chlap u brány a velký kus otevřeného prostoru mezi plotem a dveřmi do budovy, to je potíže."

Anderson chvíli přemýšlel. "Kolik bys řekla, že tam bylo pacientů?"

"Patnáct? Dvacet? Těžko říct. Proč?"

"Myslel jsem, že o dva víc nebo méně, to se v takovém hloučku nepozná..."

"Pokračuj."

"Víme, že nákladník zastaví u plotu a pacienti projdou vrátky a přejdou k domu. Kdybychom se k nim v kutnách dokázali nějak přilípnout, dostali bychom se do ústavu."

Mirit to uvážila a souhlasila, že by to bylo možné. "Potřebujeme nějak odvést pozornost strážce a řidiče, než se dostaneme k té skupince; a co když někdo z nich spustí poplach?"

"To musíme riskovat," řekl Anderson. "Zkusíme to?"

"Zkusíme."

Rozmlouvali o taktice, jakou zvolit pro diverzi příští noci.

"Nemůžeme si to rozebrat cestou zpátky?" zeptal se Anderson, protože začal kvílet vítr a kolem nohou se jim přeléval písek jako vlny na rybníce.

"Radši tady, dokud se tu můžeme rozhlížet," namítla Mirit. Anderson si zvedl límec a nerad souhlasil.

"Potřebujeme vymyslet nějaký přirozený způsob vyrušení," rozhlížela se Mirit kolem, zda by ji něco napadlo.

"Nerozumím," přiznal se Anderson.

"Kdybychom někde založili oheň nebo nechali něco malého vybuchnout, určitě je to vyruší, ale nebude to chytré. Odevšad se seběhnou lidi, vyvolá to poplach a všichni budou na nohou. To by se nám nehodilo."

"Mohl bych se tam přiblížit a vrazit nůž do pneumatiky," navrhl Anderson.

"A leda zlomíš ten nůž."

"To byl jen nápad," bránil se Anderson. Mirit přerušila své úvahy a usmála se. Ale neřekla nic. Anderson se přikrčil za jeden z balvanů, když už mu písek moc lítal do obličeje. Sedl si, opřel se o kámen a nějaký úlomek na něj spadl. To ho inspirovalo. "Ty kameny!" zvolal. "Co kdyby se nějaký kámen skutálel dolů a vrazil do plotu? To by se dalo snadno zařídít a strážce s řidičem se na to určitě půjdou podívat."

"A nevyvolá to poplach... Vynikající!" schválila to Mirit. "Přirozené odvedení pozornosti. Nikdo uvnitř o tom nemusí vědět. Běžná záležitost. Něco, co údržbář druhý den opraví."

Začali hledat vhodný kámen, až se pro jeden rozhodli. Krásně se skutálil a narazil do plotu nějakých třicet metrů od vrátek. Teď bylo třeba zajistit, aby s ním bylo možno ve správnou chvíli pohnout.

"Ještě dnes pod ním musíme vpředu vyhrabat písek," konstatovala Mirit.

Anderson přikývl. "Myslel jsem si, že to řekneš." Noc byla náhle černější, v přízemí budovy zhasla poslední světla. Brzy nato slyšeli, jak od přední části budovy odjíždějí dvě auta. Potom znovu nastalo ticho. "Přinesu lopatku," prohlásil Anderson.

Odhrabali pod balvanem zemi asi do poloviny a podložili ho menším kamenem jako klínem, aby se náhodou předčasně nerozkýval. Když Anderson odhrabal poslední úsek, zamaskoval to větvemi z křoví a zasypal drobnými kamínky. Mirit rozhrnula písek, který vykopal, aby to vypadalo přirozeně. "Ostatní udělá vítr," poznamenala, když je zasypala další sprška písku. "Tak zítra."

Té noci toho moc nenaspali. Ulevilo se jim, když začalo svítat, ulice ožila hlukem a rozptýlila nepříjemné představy o tom, co všechno se může nepodařit.

"Co bys chtěl dnes dělat?" zeptala se Mirit.

Anderson se podíval na strop a řekl: "Ztratit se s tebou ve starém Jeruzalémě. Dívat se na tu pestrost, poslouchat jeho zvuky, najít se tam, co jsme byli, a tak."

Mirit se k němu naklonila a políbila ho na čelo.

Ze svého postavení nahoře na dunách viděli Anderson a Mirit, jak se v Kalmanově ústavu krátce před půlnocí začala rozsvěcet světla. Pro Andersena to bylo znamením, že se má přesunout k balvanu, který chtěli shodit k plotu. Právě se za něj připlazil, když se v ústavu otevřely dveře a vrhly na písek žlutou záři. Chvilí v nich postála silueta muže, který se pak zvolna vydal přes prostranství k zadní brance. Jak přicházel blíž, poznal Anderson, že je to věrejší strážce. Podíval se na hodinky, zapálil si cigaretu, ledabyle odhodil zápalku obloukem přes vrátka, otočil se a opřel se o ně.

Anderson se pustil do odstraňování kamínků a větviček, jimiž zamaskovali rýhu vyhloubenou před kamenem, obličej stažený napětím, jak dával pozor, aby nepůsobil hluk. Už měl startovací dráhu vyčištěnou, nechal tam jen kámen, který použili jako klín. Objal balvan a trochu s ním zakýval. Sotva si stačil po té námaze oddychnout, když zaslechl první zvuky přibližujícího se auta.

Připadalo mu to jako věčnost, než se nákladňák konečně objevil za dunami a zastavil u branky jako včera. Řidič vystoupil, práskl dveřmi a šel, s rukama v kapsách, ke strážci. Něco si řekli, zasmáli se a strážce otevřel vrátka. Jakmile řidič zvedl kryt korby a začali vystupovat pacienti, Anderson se plnou vahou zapřel o kámen. Ani se nehnul. Pacienti už byli všichni venku a shromáždili se u vrátek. Andersena se zmocnila panika. Všechno záleželo na správném načasování. Znovu se opřel zády o kámen, který mu teď připadal jako katedrála, a napnul svaly, až mu na krku vystoupily žíly. Byl na samé hranici svých sil, na té užoučké hraně mezi prohrou a vítězstvím, když se kámen konečně uvolnil ze svého lůžka v písku. Stačilo, aby Anderson pokračoval ve svém úsilí ještě pár vteřin, a pak už se o vše postarala přitažlivost zemská.

Jakmile se balvan začal kutálet se svahu, Anderson se překulil přes vrcholek duny a plazil se k místu, kde na něj čekala Mirit. Uslyšel, jak kámen narazil na plot, a zaslechl několik vystrašených výkřiků. Znovu se překulil přes vrcholek a připlížil se k Mirit.

"Jsi v pořádku?" zašeptala. Zdola zaslechla mezi kletbami jenom slovo díra a další nadávky jako odpověď. Viděli, jak strážce a řidič jdou podél plotu, aby si prohlédli škodu; pacienti stáli v hloučku mezi plotem a autem.

"Funguje to," zašeptal Anderson. "Tak jdeme."

Přes hlavy si přetáhli kápě a napůl se plížili, napůl klouzali se svahu do stínu za nákladňákem. V krvi jim prudce stoupal adrenalin. Od plotu teď slyšeli smích - oba muži si o události mysleli právě to, co se od nich očekávalo. Mirit chtěla obejít nákladňák zezadu, ale Anderson ji chytil za rukáv a táhl ji předem. Vyhlédl a viděl, že měl pravdu. Z této strany k nim pacienti stáli zády. Tiše vystoupili z úkrytu a opatrně si stoupli na konec hloučku, se staženými kapucemi a skloněnými hlavami.

Strážce se vrátil a vedl je přes prostranství; udržoval si odstup, jaký patrně pokládal za bezpečný. Anderson si byl celkem jist, že je nebude nikdo počítat, protože to byli pacienti a ne vězňové, ale přesto byl rád, že jdou ve skupině a ne v zástupu. Amorfní hlouček nevyvolává počtářskou zvědavost.

Strážce zaťukal na dveře, otevřel jim další muž v uniformě, převzal je a pokynul jim, aby šli za ním vykachličkovanou chodbou. Anderson a Mirit si dávali pozor, aby vešli jako poslední, a Anderson si dovolil to riziko a otočil se, aby se ujistil, že nikdo nejde za nimi. Chodba byla prázdná.

Když křížovali postranní chodbu, Anderson rychle uchopil Mirit za rameno a strhl ji doprava. Stáli jako zkamenělí, naslouchali šustění vzdalujících se kroků, obličej přitisknutý k bílým dlaždičkám. Anderson si zvolna oddychl, Mirit se strnule, nervózně usmála.

Úlevu rychle vystřídal pocit ohrožení v osvětlené chodbě. Ukryli se v nejbližší neosvětlené místnosti a zavřeli za sebou dveře se skleněnou výplní. Světlo z chodby se odráželo od lesknoucích se táců na dlouhém dřevěném stole. "To jsou chirurgické nástroje," zašeptal Anderson. Mirit začichala.

"Éter. Zřejmě dělají nějaké ambulantní zákroky."

Svlékli si kutny a nacpali je do skříňky pod umyvadlem. "Co teď?" zeptala se Mirit.

"Musíme najít schody do hlavního křídla. Chci se dostat do Freedmanovy kanceláře, najít písemný důkaz toho, co se tu děje."

Ještě chvíli se uklidňovali, pak opatrně otevřeli a vyšli zpátky na chodbu. Došli po špičkách k hlavní chodbě a vyhlédli, Anderson vpravo, Mirit vlevo. Anderson zahlédl schodiště a ukázal dopředu na levou stranu chodby. Mirit přikývla. Očima se zeptal, jestli je připravena, a ona znovu přikývla. Přeběhli asi třicet metrů osvětlenou hlavní chodbou, vběhli do příšeří schodiště, a opět se přitiskli ke zdi, aby se na chvíli uklidnili. Mirit šla nahoru první, při každém obratu schodů napřed opatrně vyhlédla, než se pustila dál. Anderson se neustále ohlížel dozadu, spíš z nervozity než z opatrnosti. Schody končily u zamčených dveří. Mirit několikrát zkusila kliku, pak zavrtěla hlavou. Anderson cítil, jak mu poskakuje žaludek. Opřel se o dveře oběma rukama, ale jen se přesvědčil, jak jsou solidní. Dvojité bezpečnostní zámek jim znemožnil další postup.

"Zpátky dolů?" zašeptala Mirit.

Anderson přikývl. Klnul si, že to nepředvídal. Pohyb mezi suterénem a horní částí budovy musil být přece většině lidí znemožněn, protože to, co se dělo v rizikových laboratořích, bylo tajné. Jak sestupovali, přemýšlel horečně co dál, ale v té chvíli jim byla iniciativa odebrána. U úpatí schodů stál člověk a mřil na ně pistolí. Andersonův úlek se zdvojnásobil, když v něm poznal chlapa, co shodil s hradeb Shulu Ronovou. Muž Andersona také poznal a dal to najevo náznakem úsměvu. Hlavní jim pokynul, kam mají jít.

"Promiň," řekl Anderson Mirit.

Muž řekl něco, čemu Anderson nerozuměl.

"Říká, že si máš dát ruce za hlavu," vysvětlila Mirit.

"A do prdele," zašeptal Anderson, když je pistolník hnál chodbou. V rohu nahoře na zdi si Anderson povšiml

průmyslové televizní kamery. Monitorovala chodbu po celé délce.

"Stát," řekla Mirit; překládala Arabův příkaz. Muž je obešel dopředu, zbraní na ně nepřestával mířit, a sáhl po klice, aniž od nich odvrátil zrak. Za dveřmi se objevilo schodiště. Zase jim pokynul pistolí a Anderson a Mirit sestupovali do druhého suterénu, který na rozdíl od ostatních částí budovy nebyl zřejmě klimatizován. Muž otevřel další dveře do malého zaplněného skladu a ukázal jim, aby vešli dovnitř.

Ve dveřích pokynula Mirit Andersenovi očima a lehkým pohybem hlavy, aby šel doleva. Poslechl a Arab na něj něco vyštěkl. Nechápal, o co jde, otočil se a viděl, jak Mirit jde doprava a rozptyluje tak strážcovu pozornost. Arab Andersonovi ukazoval, aby šel k Mirit; předpokládal, že muž je větší hrozbou. Ale zatímco byl soustředěn na Andersona, Mirit švihla rukou a hranou udeřila strážce do krku. Minula ohryzek, zasáhla ho jen ze strany, ale muž se zapotácel, padl na dveře a pistole mu vypadla z ruky. Poskakovala po podlaze, proklouzla kolem Andersona a zajela mezi dva lištové koše s velkými plastovými lahviemi.

Anderson se vrhl po zbraní, ale stačil ještě zahlédnout, jak se Mirit bez úspěchu pokusila kopnout muže do rozkroku, a pak uslyšel, jak bolestně vykřikla. Zjistil, že nedostane ruku mezi koše. Pravou rukou jedním z nich divoce cloumal, až se mu podařilo zvětšit škvíru, a pak levou rukou pistolí vytáhl.

V té chvíli už byl Arab u něho a patou mu vykopl zbraň z ruky. Anderson zařval bolestí. Cítil, jak se mu rozpadají zápěstní kůstky, z otevřené rány se řinula krev, přemáhala ho nevolnost. Muž se sehnul pro pistolí a Anderson zdravou rukou učinil poslední zoufalý pokus. Udeřil ho, ale jen lehce; Arab ustoupil, aby ho znovu kopl, Anderson se tomu snažil zabránit, ale kopanec ho zasáhl do hlavy. Bolest a nevolnost se propadla do černého nevědomí.

Byla taková tma, až si Anderson na okamžik pomyslel, že oslepl. Ale ani tato strašlivá představa nepřevážila nepřičetnou bolest v levém zápěstí. Pokusil se pohnout, ale jeho polovědomím pronikla bolest, tak silná, že ani nevykřikl. Jeho reflexy obešly tento stupeň reakce a přešly přímo k paralyzování hlasivek a k studenému potu. Teď si uvědomil, že má svázané ruce; sebemenší pohyb pravou rukou vyvolával pekelný oheň v levé. Krční svaly mímě povolily a on ze sebe vysoukal třaslavé zaklení.

"Neile, jsi vzhůru?" ozval se ve tmě Miritin hlas.

Anderson se musil těžce soustředit, aby se vzmožil na odpověď.

"Jsi raněný?" ptala se Mirit.

"Mám pošramocenou ruku," rozhodl se pro nezávaznější stylizaci skutečnosti.

"Hodně?"

"Nevím, možná. Co ty?"

"Kopl mě, ale nic se mi nestalo. Mám ruce svázané za zády, ale pracuju na tom."

"Jde to?"

"Myslím, že už se to trochu uvolnilo."

"Prima," řekl Anderson nevzrušeně. Uvědomoval si, že by měl říci něco povzbudivějšího nebo nadšenějšího, ale bolest mu příliš oslabovala ducha.

"Co myslíš, že s námi udělají?"

"Zabijou nás," řekl Anderson slabě; opět ho přemáhala nevolnost. "Nemají na vybranou. Moc toho víme. A ten chlap, to je ten zmetek, co shodil Shulu Ronovou."

Mirit byla chvíli zticha a pak řekla přesvědčivě: "Tak se odsud musíme dostat."

Anderson cítil, jak balancuje na pokraji smíření se skutečností. Polekalo ho to. Vzpomněl si, jak to málem vzdal na jeruzalémských hradbách; byl by sletěl dolů... s klidným vědomím zjevné nevyhnutelnosti. Přinutil se s tím bojovat.

"Jak to jde s těmi provazy?" zeptal se Mirit.

"Pomohl by nějaký krém na ruce," odpověděla. "Šlo by to líp."

"Co olej?" zeptal se Anderson; dostal nápad.

"Jak to myslíš?"

"Ty lahve v koších. Je v nich olej do centrifugy."

"Mazací olej?" zeptala se Mirit nedůvěřivě.

"Ano," odpověděl.

"Myslíš, že bychom mohli..." zarazila se. "Tiše, někdo jde. Dělej, že jsi pořád v bezvědomí."

Anderson zavřel oči a předstíral bezvědomí, ale byl si jist, že přichází musí slyšet, jak mu buší srdce. V zámku zaharašil klíč a Anderson přes zavřená víčka ucítil, jak se rozsvítilo. Kroky se přiblížily k němu a zastavily se. Bože, modlil se, ať mi nesáhnou na ruku! Dostal kopanec do boku. Nepohnul se. Kroky přešly místnost tam, kde, jak Anderson tušil, byla Mirit. Využil příležitosti a pootevřel jedno oko, aby se zorientoval. Uviděl koše s olejem a zapamatoval si, kde stojí. Za sebou uslyšel, jak přichází něco říká arabsky, a na chvíli měl dojem, že odvádí Mirit pryč; muž pak ale jen cosi zavrčel, zhasnul a zase za sebou zamkl.

"Co říkal?" zašeptal.

"Spí jako zabitá," odpověděla Mirit.

Anderson se zeptal, jestli se jí podařilo otevřít oči a rozhlédnout se. Řekla, že ano a že ví, kde leží on i kde jsou dveře.

"Koše jsou v rohu napravo od dveří," instruoval ji Anderson. "Já ti bohužel nemůžu pomoci."

Mirit se kutálela po podlaze napříč místností a ode dveří podél zdi, až se dostala ke košům. Posadila se zády ke koši, prostrčila svázané ruce laťkami a snažila se vystrkat láhev ven. Po několikerém úsilí se jí to podařilo. Anderson slyšel, jak láhev dopadla na zem a jak si Mirit s úlevou oddychla.

"Bezva," řekl, "dokážeš ji odšroubovat?"

Mirit neodpověděla. Soustředila se na to, aby své omezeně pohyblivé prsty přiměla k práci. Andersenovi se zdálo, že

vteřiny letí jak závodní koně, že letěly po celou dobu až k téhle neuvěřitelné smůle. Konečně Mirit řekla: "A je to. Už jsem si naolejovala zápěstí."

Anderson mohl jen neplodně vyčkávat ve tmě a naslouchat, jak se Mirit pokouší osvobodit. Když slyšel, jak odhazuje provazy a stoupá si, věděl, že vyhrála.

"Jsem volná," zašeptala. "Můžeme riskovat světlo?"

"Musíme," odpověděl.

Mirit zasykla, když uviděla Andersenovu ruku, stále ještě svázanou za zády. Pohladila ho po vlasech a řekla: "Dám pozor." Opatrně rozvazovala první uzel a pak jemně uvolnila ostatní. Anderson si pomalu přetočil ruku před sebe a prohlížel si zranění.

"Tak co?" zeptala se tiše.

Anderson si jemně setřásl krev, aby si prohlédl vyčnívající kosti a šlachy. "Musím to sesadit dohromady, nebo se to už nespraví."

"Ale to bude hrozně bolet," namítla Mirit s hrůzou.

"Musím to udělat. Kdybych omdlel, tak mě probud'."

Nacpal si do úst kapesník, aby nemohl křičet, a zbytek pevně stiskl zuby. Rychle a promyšleně sesazoval rozpadlé kůstky; v hlavě mu explodoval ohňostroj a vysílal šrapnely do konečků nervů. Na chvíli si odpočinul, němě hleděl na Mirit a nestyděl se za slzy, které mu stékaly po tvářích. Mirit se na něj bezmocně dívala, prožívala bolest s ním; Anderson dokončil operaci a pak spustil hlavu na prsa. Myslíla si, že ztratil vědomí, ale bylo to jen vyčerpání z přestálé bolesti. Pomalu se vzpamatoval a vyndal si kapesník z úst. "A je to," prohlásil. "Prosím tě, natrhej mi z toho proužky." Ovázal si ruku a Mirit utáhla uzlík. Teď, když bylo všechno na svém místě, to už bylo snesitelnější. "Tak, a teď, jak se dostaneme odsud," řekl, ačkoliv se mu klížily oči.

"Musíme toho chlapa překvapit, až zase přijde," řekla Mirit a rozhlížela se po místnosti po něčem, co by mohla použít jako zbraň. Ze svazku ocelových a měděných vodovodních trubek, které stály opřeny v jednom rohu, si vybrala ocelovou rouru.

"To by se mohlo hodit," řekla a poklepala si s ní o dlaň. Klekla si před dveře a ustupovala, až si byla jista správným rozmachem a volností pohybu. Postavila se a spokojeně pokývla.

"Můžu ti nějak pomoci?" zeptal se Anderson. Nebylo mu dost jasné, co chce dělat.

"Odpočivej," odpověděla Mirit. "Já to zvládnu." Vzala nějaký hadr, natáhla se a odšroubovala žárovku. "Teď budeme čekat."

Anderson slyšel, jak se po schodech blíží kroky. Zastavily se přede dveřmi, v zámku zarachotil klíč. V rámu dveří proti světlu z chodby se objevila silueta vraha Shuly Ronové. Sáh po vypínači, otočil, ale nerozsvítilo se. Něco řekl arabsky, ale v té chvíli ho zasáhla roura. Mirit zaujala takové postavení, aby metrovou trubkou mohla udělat co největší oblouk a udeřit ho rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině.

Muž padl jako dobytče na porážce, ani se nepohnul. Anderson ho pomohl zdravou rukou vtáhnout do místnosti. Mirit vrátila do lampy žárovku a prohledala ho, aby se zmocnila klíčů a pistole. Klíče našla, ale zbraň ne; zřejmě byl přesvědčen, že mu nic nehrozí, když jsou svázáni. Znovu zhasla, otevřela dveře a vyhlédla do chodby; byla prázdná. V suterénu byly další troje dveře. Zjistili, že jedny vedou do dalšího skladu, další do prádelny a poslední do velkého sklepa, kde byla strojná klimatizace pro celou budovu.

"Stejně jsme v pasti," řekl Anderson. "Jak vyjdeme nahoru, zachytí nás kamera."

Přitiskli se k sobě pod schody. "Když už je to tak," pronesla Mirit, "můžeme se pokusit chytit dalšího, co sem přijde, sebrat mu zbraň a prostřít se ven."

Z očí jí vyčetl, že téhle možnosti věří stejně málo jako on. "Něco slyším!" zašeptal.

Se zadržným dechem sledovali, jak se zvuk přibližuje, až Anderson poznal, že jsou to kolečka nemocničního vozíku.

Trochu se mu ulevilo. Ať je to kdo chce, nepůjde s vozíkem dolů po schodech. Natáhl se na schody a vyplazil se nahoru, aby mohl vyhlédnout za roh do hlavní chodby.

Kolem schodů strkali vozík dva zřizenci v zelených chirurgických oděvech. Pacient, který na něm ležel, připravil Andersonovi ošklivou chvilku. Díval se přímo na něj. Ale nereagoval. Anderson rozpoznal zduřelé rysy malomocného z útulku a řekl si, že je asi premedikován. Sesunul se zpátky dolů a pověděl o tom Mirit.

"Co je to premedikace?" zeptala se.

"Druh sedativa, které se dává pacientům, než jdou na operační sál."

"To znamená, že ty lidi tady operují?"

"Vypadá to tak. Ale nemůže to být nic velkého. Víme přece, že tu jsou vždycky jen pár hodin."

Zvuk vozíku se vytratil. Mirit řekla. "Čas běží. Přijdou toho chlapa hledat."

"Kdyby přišli dva, nezvládneme je. Jsem pro to, abychom se pokusili utéct."

Mirit se postavila ke schodům a nadechla se. "Jsem připravená."

"Počkej!" vyhrkl Anderson. "Prádelna! Oblíkneme si ty uniformy, co měli ti zřizenci. To nám pomůže nahoře na chodbě."

Vešli do prádelny.

"Zelené nebo bílé?" zeptala se Mirit.

"Ti, co jsem viděl, měli zelené."

Mirit právě dokončila úpravu vlasů pod chirurgickou čapku, když uslyšeli z dálky hlasy. Anderson odtáhl ruku od kliky. "Pozdě," řekl. "Jdou sem."

Zoufale se rozhlíželi po něčem, co by mohli použít jako zbraň k poslední odvetě, ale nic tu nebylo. Anderson uvažoval, že by se mohli schovat v koších na prádlo, ale pak si všiml, jak ze zdi nad nimi vyčnívá skluzavka. Prohlédl si, jaký má

sklon a řekl: "To by šlo."

Mirit se podívala do otvoru a souhlasila, že je tam dost místa. "Ale kam to vede?"

Hlasy už byly dole v chodbě. Slyšeli bouchání dveří a pak vzdálený řev; muž, kterého srazili k zemi, byl zřejmě objeven. Úvahy, kam ta skluzavka vede, byly zbytečné.

"Jdi," zašeptal Anderson.

Mirit se vyškrábala do ústí otvoru a začala šplhat v pětáctyřicetistupňovém úhlu vzhůru. Když vyšplhala asi tři metry, šel Anderson k vypínači. Vryl si do paměti zpáteční cestu a zhasl.

Dostat se do otvoru potně a s pomocí jediné ruky nebyla žádná legrace. Po prvním pokusu sklouzl zpátky do koše na prádlo. Neublížil si, ale hlasy zvenčí nazančovaly, že to nemusí stihnout. Konečně se dostal dovnitř a v té chvíli se dveře prádely otevřely. Mirit to slyšela také. Oba strnuli jako sochy v nějaké společenské hře.

Rozsvítilo se světlo. Anderson viděl pod sebou osvětlený čtverec podlahy. Slyšel tři různé hlasy, vzrušené, štěkající, rozzlobené.

Cítil, jak mu chirurgická čapka klouže do týla. Svezla se mu, když lezl dovnitř, a neměl čas si ji upevnit. Padala a nebyl s to ji zadržet! Kdyby se přestal držet rukou stěny šachty, sjel by dolů. Zoufale zvedal ramena a kroutil hlavou do různých úhlů, aby ji zachytil, ale jenom to zhoršil. Plátěná čepička mu spadla s hlavy a kutálela se po zádech. Něžně a tiše dopadla dolů na zem.

Anderson od ní nemohl odtrhnout oči. Byl to jeho rozsudek smrti. Dole se stále ozývaly nadávky a Anderson viděl, jak do světelného čtverce vstoupila noha, pak viděl rameno a ruku, jak se nějaký muž sehnul a sáhl po čapce. Kriste králi, už je to tady! pomyslí si. Ale muž dole jenom pokračoval v nadávkách. Zvedl čepičku jako něco docela běžného, hodil ji bezmyšlenkovitě do koše pod ústím skluzavky a za stálého pokřiku on i jeho společníci zhasli a odešli. Anderson vyslal k nebi tiché díkyvzdání, pohlédl vzhůru do tmy a řekl: "V pořádku. Můžeme jít."

Tma nijak neulevovala od nesnesitelného vedra uvnitř otvoru. Mirit a Anderson šplhali po centimetrech vzhůru, stehenní svaly měli napnuté k prasknutí, jak museli udržovat chodidla na stěnách z hladkého kovu. Dychali těžce a s námahou, plíce si z nehybného vzduchu žádaly víc kyslíku.

Anderson teď Mirit nad sebou viděl; bylo trochu světleji, blížili se k vrcholu. Mirit přestala šplhat a podívala se dolů na Andersona. Nepromluvili, ale věděli, že si musí před závěrem odpočinout. Anderson spustil hlavu na prsa, díval se tupě dolů do tmy a čekal, až se mu uklidní tep a dech. S čela mu kapal pot a dopadal hlučně na kovovou stěnu jako nepravdivý tikot jakýchsi poblázněných hodin. Když si trochu oddychl, vzhlédl a kývl na Mirit.

Myslí si, že jak se budou blížít k vrcholu, bude přibývat světla, ale nebylo tomu tak. Z nějakého důvodu, který nechápal, bylo světlo stále slabé, i když už byli u samého ústí. Jako by místnost, do které se měli dostat, byla osvětlena svíčkou. Viděl, jak se Mirit pomalu a opatrně vytáhla ven a postavila se. Otočila se, aby mu pomohla v jeho jednorukém výkonu.

Už byl málem venku, když ho zarazil zvuk hlasů, a ztratil rovnováhu. Musil se zachytit zraněnou rukou, aby nesjel zpátky dolů. Bolest v něm vybuchla jako granát; dloubl se do otevřeného masa o kovový roh v ústí skluzavky.

Křečovitě svíral čelisti, aby nevykřikl, a stékal s něho pot, jako by byl pod sprchou. Mirit ho uchopila pod levou paži, aby mohl trochu povolit napětí v ruce, a šeptem ho povzbuzovala. "Mysli na nohy," naléhala a snažila se ulevit horní části jeho těla.

Bolestně pomalu se vytahoval vzhůru, až se konečně převážil a překulil se na podlahu. Ležel a svíral si poraněné zápěstí.

Mirit mu vzala hlavu do náručí, sundala si čapku a utírala mu pot s obličeje. Bolest opadala zvolna jako odliv; byl vyčerpán, ale bylo mu natolik přijatelně, aby se mohl rozhlédnout kolem. To zvláštní světlo přicházelo z vedlejší místnosti. Asi v třímetrové výšce na zdi byl zasklený světlík a tudy pronikalo světlo a občasný zvuk hlasů.

Vedle byla další místnost, mírně osvětlená ze stejného zdroje. Rozpoznal v ní pooperční pokoj, kde se pacienti probouzejí z narkózy. Místnost, kam se dostali, byla součástí operačního komplexu a Anderson se domýšlel, že světlo přichází ze samotného operačního sálu.

Dotkl se Miritiny ruky, dal tak najevo, že už je v pořádku, a stoupl si. Mirit vstala také a hleděla mu do očí, aby se ujistila, že je mu opravdu dobře. Pohládila ho po tváři a on ji zdravou rukou objal. Posunky vyjádřil, že se chce podívat světlíkem do operačního sálu a rozhlížel se po něčem, na co by si stoupl. Nic vhodného tu nebylo, ale Mirit zmizela do vedlejší místnosti a vrátila se s vozíkem na nástroje. Opatrně, aby nezpůsobila hluk, s ním došla pod světlík a pokynula Andersenovi, aby si na něj vylezl.

Pevně vozík podržela, Anderson si na něj sedl a vyšvihl nahoru nohy. Přidržel se pravou rukou trámu na zdi, pomalu se vytáhl do stoje a pohlédl do okénka. Měl pravdu, byl to operační sál. Svítlo se tam velkou operační lampou a pod ní na stole ležel pacient.

Nad zduřelou a těžce infikovanou pacientovou nohou soustředěně pracovali tři lidé v anonymních chirurgických oblecích a rouškách. Chirurg seškraboval skalpelem materiál z otevřeného boláku a přenášel jej do malé skleněné lahvičky, kterou přidržel jeden z asistentů. Shromažďovali leprózní tkáň. Anderson se skrčil a pošeptal Mirit, co viděl.

"Proč?" zeptala se.

Anderson se v duchu otřásl. "Shromažďují bakterie, které způsobují lepru. Odtud zřejmě pochází ta neznámá DNA. Z pokusů s klonováním. Kleinův gen pochází určitě z bacilu lepry."

"To je strašné!"

Anderson si znovu na vozíku stoupl a díval se. Dokončili výškrab infikovaného materiálu a asistent teď pacienta obvažoval. Tak to jsou ty platby útluku, pomyslí si Anderson. Kupují si lepru! Chirurg si sundal čapku a roušku; byl to Sam Freedman. Poslední slabá naděje, že se o Freedmanových nějak krutě mylí, vzala zasně.

Anderson si náhle uvědomil, že by mohli pacienta odvézt do pooperačního pokoje, ale pak tu myšlenku zavrhl. Zákrok byl celkem malý; přestože nemohl přes kotouč lampy vidět pacientovi do obličeje, byl přesvědčen, že dostal pouze sedativa a lokální umrtvení. Ale nemohou se na to spoléhat! Musí okamžitě zpátky do prádelní skruzávk.

Dostat se do otvoru směřujícího dolů bylo mnohem snadnější, než cesta vzhůru. Mirit šla první a sestoupila tak, aby se tam vešel i Anderson. Tázavě vzhlédla, jestli je dost daleko. Anderson jí naznačil, že to stačí. Byl asi tři metry pod ústím. Setrvali tak nějakou chvíli, dokud nebylo jisté, že pooperační místnost skutečně nebude použita. Anderson slyšel zvuky z jiné strany a odvodil si, že pacienta odvezli jinudy. Už chtěl šplhat vzhůru, když se nahoře nad ním rozsvítilo a někdo tam vešel.

Anderson strnul, když se nad ním objevil stín, ale pak si, už pozdě, uvědomil, co se děje. Snášela se na něj hromada špinavého, zpoceného, zastříkaného prádla, zakryla mu obličej a dusila ho. Musel se ho zbavit. Neudržel se přitom a sklouzl na Mirit. Plný hnusu setřásl s hlavy infikované oděvy.

Zoufale čekal, až se nahoře zhasne. Konečně. Mirit také zápasila se špinavým prádlem, až ztratila rovnováhu, marně se zachytávala nohama i rukama a sjížděla prudce dolů. Anderson sjel poněkud pomaleji; ale byl rád, když stál na pevné zemi a nepohmoždil si znovu svou zraněnou ruku. "Jsi v pořádku?" zeptala se Mirit.

"Jsem. A ty?"

"Ano. Pojďme se umýt."

Pro tu chvíli byli v bezpečí. Strážci už prádelnu prohledali. Neměla okna, a tak mohli klidně rozsvítit. A hlavně, byla tu spousta umývadel a tekoucí vody. Mirit naslouchala u dveří: "Nic se neděje."

Umyli se a převlékli do čistých kombinéz, které Mirit vyndala z police. Stáli tam a dívali se na sebe.

"Neile, máš strach?" zeptala se Mirit.

"Až za ušima," odpověděl.

"Prosím?"

"Velký," řekl.

"Já taky." V té chvíli se zdála drobná a zranitelná jako malá holčička.

11

"Po vnější stěně operačního sálu vede ventilační šachta," řekl Anderson. "Myslím, že je dost široká, aby se tam vešel člověk. Kdybychom se do toho rozvodového systému dostali, možná bychom dokázali vylézt do vyšších pater."

"Odkud začneme?"

"Tady zdola."

Anderson naslouchal u všech dveří sklepní chodby, až uslyšel co hledal, hluk velkých ventilátorů. Když vešli dovnitř, byl rámus elektrických motorů téměř ohlušující. Anderson ukázal na žebřík, vedoucí ke kontrolní plošině u hlavního potrubí, vylezl tam a odhrnul plátěnou zástěnu. Pohyb vzduchu tak blízko ventilátorů byl prudký jako vichřice; když lezl dovnitř do šachty, musil se mu plnou vahou opřít. Mirit šla za ním a záclonu za sebou zase pečlivě zatáhla.

Postupovali dlouhou vodorovnou šachtou podél celého obvodu sklepa až k bodu, kde se potrubí větvalo do všech koutů budovy. Nebylo tu dost místa, aby se Anderson mohl otočit, a tak se pro jednu z cest rozhodl sám. Šla středem a zdála se největší, takže byla naděje, že je přivede ke spojnici k horním podlažím. Snad se dostanou k telefonu, nebo dokonce na svobodu.

Nebyla tam úplná tma. Každých deset metrů byl otvor, kudy oroudil ven čerstvý vzduch, a dovnitř světlo z chodeb. Když došli k první svislé šachtě, změnil se vítr v jemný, příjemný vánek. Anderson snadno našel stupátka a navzdory zraněné ruce se mu dobře šplhalo vzhůru. Ohlédl se, Mirit byla za ním. Poklepala mu na nohu na znamení, že všechno je v pořádku.

Uslyšel hlasy, zastavil se a zaměřil pohled na zamřížovaný otvor asi dva metry před sebou. Pod nimi po chodbě vezli dva zřízení na vozíku dalšího pacienta. Ještě jedno patro, pomyslí si, a budou přímo v Kalmanově ústavu! Když se zvuky vzdálily, lezl dál a nedočkavě vyhlížel další svislou šachtu. Ještě dva zamřížované otvory a byla tady. Ohlédl se na Mirit, usmál se, ale nepromluvil. Byli už tak blízko; nesmějí riskovat.

Vlezl do svislého potrubí a podíval se vzhůru. Dech se mu zastavil. Shora se na něj někdo díval! Nějaký člověk sestupoval dolů proti nim. Když uviděl Andersona, zastavil se. Přes svůj strach měl Anderson náhle dojem, že ten člověk je stejně překvapený a vylekaný jako on. "Kdo u čerta..." vypravil ze sebe.

"Vy jste Angličan?" řekl ten muž překvapeně. Anderson mu to nerozmlouval. "Tak jste určitě Anderson!"

Naprosto zmatený, ale rozradostněný, že pořád ještě žije, zopakoval Anderson svou otázku.

"Jsem Shamir, CIA."

"Vy jste ten 'člověk uvnitř', o kterém mluvil Dexter?" zeptal se Anderson.

"Ano. V poslední době jsem zjistil, že se něco děje v suterénu, ale nemohl jsem se tam dostat."

"Co a bychom odsud vylezli?" poznamenal Anderson.

"Nahoru nebo dolů?" zeptal se Shamir.

"Rozhodně nahoru."

Vystoupali do místnosti, odkud vlezl do potrubí Shamir. Slézali po žebříku, který si tam Shamir přistavil a ucítili zápach

myší a mokrých pilin, neklamně znamená, že jsou v některé z laboratoří, patřících ke zvěřinci. Protáhli si údy a oprášili se, zatím nerozhodnuti, kde začít.

"Co je tam dole?" zeptal se Shamir.

Anderson mu to řekl a viděl, jak je znechucen. "Lepra! Co s tím k sakru dělají?"

"Myslím, že klonují bacily lepry do jiných nosičů."

"Jako biologickou zbraň?"

"Vypadá to tak."

"Co tady děláte?" zeptala se Mirit Shamira.

"Údržbáře. Jsem tu už půl roku a nebyl jsem schopen nic objevit. Už jsem si začínal myslet, že má Freedman čistý ruce, když mi Dexter řekl o vašem názoru na ty účty."

"Proč se vlastně CIA o Freedmana zajímá?"

"Neodešel ze Států dobrovolně."

"Ale byl to americký občan," namítla Mirit. "Přece jste ho nemohli vyhostit z jeho vlastní země!"

"Řekněme, že to byl kompromis nejvyššího stupně," řekl Shamir. "Freedman prováděl nezákonné genové manipulace, a to v takovém rozsahu, že mu hrozilo mnohaleté vězení. Tam se mu nechtělo a vláda USA nestála o skandál, který se týkal Ivy League a vlivného profesora z jejího výboru. Freedman navrhl, že jako Žid by mohl požádat o naturalizaci v Izraeli, protože izraelská vládní politika zajišťuje, že se tu přijímají všichni přistěhovalci. Slíbil, že se tu se ženou usadí a nikdy se nevrátí. Naše vláda souhlasila."

"A co izraelská vláda?" zeptala se dotčeně Mirit.

Shamir se zatvářil rozpačitě. "Nebyla informována," řekl tiše.

Mirit zvedla obočí. "Vy jste do Izraele exportovali kriminálníka?" zeptala se nevěřicně.

"Obávám se, že se to tak dá říct. Ale sledovali jsme je tu oba od samého začátku."

"A nikomu jste neřekli proč," doplnila Mirit.

"Nemohli jsme riskovat skandál," namítl Shamir.

"A to, že vám Freedmana pošlou zpátky!"

"K tomu by nedošlo," řekl Shamir pokojně.

"Jak to?" naléhala Mirit.

"Kapitánko Zimmermanová," dal Shamir poprvé najevo, že ví, s kým mluví, "rozdíl mezi námi dvěma je v tom, že vy jste idealistka a já realista. Taky bych si přál, aby bylo leccos jinak. Ale prostá skutečnost je taková, že i kdyby se vaše vláda dověděla, proč sem Freedman přišel, nic by se nezměnilo. Amerika nemůže dovolit, aby se ta aféra dostala na veřejnost."

"Ale?!"

"Izrael potřebuje Ameriku víc, než Amerika Izrael. Sebe-vytrvalejší nátlak by nic nezměnil."

"Ale Izrael si nemůže..."

"Morálka existuje jenom v našich společenských vrstvách, kapitánko. Tam nahoře je to luxus, bez kterého se obejdou."

Mirit se podívala na Andersona, aby ji podpořil. "Mám podezření, že je to tak, Mirit," řekl co nejněžněji.

Shamir změnil téma: "Našel jste dole všechno, co jste hledal?" Anderson mu odpověděl, že by rád získal poznámky Martina Kleina a chtěl by proto prohledat Freedmanovu kancelář. "Dobře. Tak tam teď vy dva jděte a já zatím zavolám o pomoc."

"Votlemenej Yankee!" utrousila Mirit, když se s Andersenem plížili temným přízemím Kalmanova ústavu. Anderson se do tmy usmál. Byl rád, že už je Mirit zase ve své kůži. Došli do přijímací haly s ozdobnou kašnou a nevkusnou abstraktní plastikou.

"Freedmanova kancelář je tamhle nahoře," ukázal k točitém schodům, které ve slabém měsíčním světle, pronikajícím skleněnou kupolí, vypadaly pohádkově vzdušně. "Pojďme!"

Tiše a rychle vyběhli po schodech, aby byli co nejkratší dobu v tak otevřeném prostoru, přeběhli odpočívadlo jako dva noční přízraky a zkusili kliku Freedmanových dveří. Bylo otevřeno. Vešli a tiše za sebou zavřeli.

"Posvítíme si baterkou." Anderson nechtěl riskovat, aby někdo zvenčí uviděl světlo. Mirit vyndala baterku, a pak systematicky prohledávali zásuvky a skříně. Po deseti minutách toho nechali. Po sešitu nikde ani stopy.

Anderson se vrhl do židle, kde seděl minule, když byl u Freedmana na návštěvě, a uvědomoval si Miritinu nevyslovenou domněnku, že sešit neexistuje. Nějak mu vytanula na mysl ta nehoda s whisky. Stalo se to omylem, nebo to mělo nějaký důvod? A kdyby ano, tak jaký? Kopnul Freedman do tácku úmyslně, aby dosáhl toho, co Mirit nazvala "přirozeným vyrušením"? Ale proč? Co v té chvíli dělal on?

Usilovně přemýšlel. Vzpomněl si, že ve chvíli, kdy za sebou uslyšel třesk skla, stál. Stál u knihovny a prohlížel si knížky.

"Půjč mi tu baterku," požádal Mirit. Šel ke knihovně a přejížděl baterkou police. Světlo se vrátilo a zastavilo. Anderson tiše zaklel. Na polici, vedle Významu genů, stál tmavomodrý sešit, s křížem Lékařské fakulty svatého Tomáše na hřbetě.

"Co je to?" zeptala se Mirit.

"Kleinův sešit," odpověděl Anderson tiše. Otevřel jej a poznal pečlivý rukopis Martina Kleina. "To je Freedmanovi podobné," dodal. "Určitě si myslel, že jsem si ho všiml, když jsem tu byl posledně."

"Možná, že ho viděl," řekla Mirit, "ale neuvědomil sis to. Ten kříž je pro tebe tak běžný. Ale jednoho dne sis to mohl uvědomit, a to si Freedman nemohl dovolit. Proto tě chtěl zabít, dokonce u Rudého moře."

Anderson si sedl a pročítal sešit při světle baterky. Mirit tiše čekala. Po deseti minutách sešit zavřel.

"Je to tak, jak sis myslel?" zeptala se.

"Izoloval DNA z bacilu lepry a naklonoval ho do PZ9."

"Takže je to ono?"

"Asi ano," řekl Anderson zamyšleně. Najednou se cítil jako vyprázdňený. "Radši se vrátíme k Shamirovi." Anderson neřekl Mirit všechno, co si přečetl. Klein dělal pokusy s leprózními tkáněmi od většího množství pacientů, ale někdo, nejspíš Freedman, jedno jméno červeně podtrhl. Anderson se domníval, že to bude s největší pravděpodobností pacient, od něhož pochází Kleinův gen. Zapamatoval si jedinci číslo: 6713. Až dorazí Shamirovi vojáci, pokusí se položku 6713 najít a zničit ji dřív, než se jí zmocní CIA. Je tu samozřejmě ta dohoda s Mirit... Vrátili se stejnou cestou, spěchali temnou chodbou, až se dostali ke zvěřinci.

"Mám to!" řekl Anderson, když vešel dovnitř.

"Vážně?" řekla Myra Freedmanová klidně.

Andersenovi ztuhla krev v žilách. Na břicho mu mířila pistole.

"A ta roztomilá Miss Izrael taky... jen račte dál."

Přistoupil k nim muž, který je před tím zajal a kterého pak Mirit uhodila trubkou, a zabránil jim v útěku. Měl zkrvavená bezzubá ústa a z očí mu sršela nenávist. Anderson litoval, že ho Mirit nevyřadila na delší dobu. "Bože! To jsem byl ale pitomec!" zvolal s pohledem na Myru.

"To nepopírám," řekla Myra.

"Ale proč? U všech svatých, proč?"

"Na to bych asi nejlíp odpověděl já," řekl Sam Freedman, který právě vešel dovnitř, "ve prospěch vědy a medicíny."

Andersona to naštvalo. "Biologickou zbraň pokládáš za prospěch?"

"Nehlopni, Neile," pronesl Freedman, jako by mluvil s dítětem, "nedělej ze sebe úplného tupce. Kleinův gen byla nehoda."

"Nehoda! Jaká nehoda, když jsem tě právě viděl, jak sbíráš leprózní materiál pro klonování!"

Freedman se zatvářil jako trpělivý pan učitel, který mluví s mentálně zaostalou osobou. "Pracuju s leprou, Neile."

Pracuju na vakcíně proti lepre!"

"Ale jak..." trval na svém Anderson.

"Bacil lepry zatím nikdo neumí vytvořit uměle, takže je nedostatek materiálu na vakcínu. My jsme naklonovali bacil lepry do plazmidu, můžeme tak vynechat stadium růstu, a získat všechny potřebný antigenní materiál z jiných nosičů. Už to máme skoro pod střechou."

"A Klein?"

"Jeden pacient z útulku měl sérovou hepatitidu. Klein omylem naklonoval gen viru žloutenky. A jak už to tak náhoda chtěla, byl to gen virového toxinu. Byla to nehoda, nic víc než nešťastná nehoda."

"Nic víc!" vykřikl Anderson. "Uvědomuješ si, kolik lidí zemřelo pro tuhle tvou nešťastnou nehodu?"

Freedman sešpulil rty a vzdychl. "Já mám po krk lidí, co brečí nad lidmi. Lidi jsou nejpłodnější komodita na zeměkouli! To si vážně myslíš, že bych nechal plavat svou práci kvůli pár hlupákům, co se mi připletli pod nohy?"

"A co si od toho nakonec slibuješ?"

"Slibuju si Nobelovu cenu. Slibuju si, že budu slavný, protože vymýtím metlu malomocenství. Slibuju si, že moje jméno bude patřit k velkým jménům vědy."

"A Kleinův gen? Co bude s ním?"

"Až budu s tímhle hotov, zničím ho."

"A ty v tomhle všem jedeš taky?" zeptal se Anderson Myru.

"Samozřejmě. Myslíš, že chci strávit zbytek života v tyhle zavšivený poušti? Až dostane Sam Nobelovu cenu, americké úřady si na něj nic nedovolí. Budeme se moct vrátit."

"Ale vždyť jste Židé," řekla tiše s údivem Mirit.

"To je pravda, jsem Žid. Ale nebudu už stavět pyramidy jiným."

"Co uděláte s námi?" zeptal se Anderson.

"Abbas vás zabije." Freedman jim to sdělil, jako by je zval na večeři.

"Protože jsme zkřížili cestu tvým ambicím?"

"Třeba," řekl Freedman, aniž se chytil návnady. "Lidi bez mozku odjakživa dělají potíže těm, co ho mají."

Bezzubý Arab se přiblížil k Mirit. "Víš, že tenhle pacholek shodil děvče s jeruzalémských hradeb?" řekl Anderson.

Freedman pokrčil rameny. "Když za něčím jdu, nezabývám se detaily. Pomocné síly se těžko hledají..."

Mirit vykřikla, když s ní Arab na Freedmanův pokyn smýkl ke dveřím. Anderson reflexivně vykročil, aby jí pomohl, ale neudělal ani dva kroky a dostal něčím tvrdým do hlavy. Všechno zčernalo.

A zase jednou se probudil do naprosté tmy, s příšernou, neustupující bolestí hlavy. Chtěl zjistit, jestli je tam taky někde Mirit. Zavolal na ni. Nic se neozvalo. Ruce měl svázané za zády a ležel na něčem měkkém a všelijak se to pod ním prohýbalo. Uvažoval, jestli je to nějaká postel, ale nevypadalo to tak. Bylo to nerovné, vlnilo se to. Cítil pach spáleniny a rozcílilo ho, že nemůže přijít na to, co mu připomíná. A pak tu byl silný zvířecí pach. Zřejmě je pořád někde v laboratořích pro zvířata. Tady a postel? To nedávalo smysl. Pokusil se zdravou rukou ohmatat svou podložku. Byla měkká a chlupatá. Místy mokrá... a lepkavá.

Bezděky vykřikl, protože ho prudce zabořilo v levé ruce; musel zanechat pátrání. Někde venku se rozsvítilo, škvírami ve dveřích pronikalo světlo. Otočil hlavu a viděl, že není sám. Upíral se na něj prázdný, skleněný pohled. Prudce se nadechl, obešla ho hrůza. Už věděl, na čem leží. Hodili ho na hromadu zvířecích zdechlin a ten zápach spáleniny pocházel ze spalovny.

Byl vyděšen a zhnusěn. A Mirit, co se stalo s Mirit? Napadaly ho nejstrašnější možnosti. Začal zápolit s pouty, ale bezvýsledně, pokoušel se vstát, ale nohy se mu nořily do měkkého, propadajícího se masa jeho podložky. Vlastně to

dělal jen proto, aby odháněl myšlenku, že Mirit je už mrtvá.

Otevřely se dveře a rozsvítilo se. Vešel bezzubý muž, přízrak nenávisti; podíval se na Andersona, ale nic neřekl. Šel k zadní stěně a vzal si dlouhý pohrabáč.

Anderson teď viděl, že u spalovny jsou dvě násypky. Jedna byla plná a on ležel na jejím vrchu. Druhá byla prázdná; němě na ni zíral. Bylo na ni pár šmouh od krve a jedna myš, která se prozatím vyhnula spálení, protože se přilepila ke dnu. Dotíralo na něj bolestné pomyšlení, které ho téměř připravovalo o rozum - představa, že Mirit možná ležela na vrchu té druhé násypky. S námahou od ní odtrhl oči.

Arab otevřel dvířka spalovny, zaclonil si oči a pečlivě ji vyhrabával. Anderson se cítil jako hypnotizován. Arab vyhrábnul ven kostru, lidskou kostru. Ten chlap chtěl, aby ji viděl, aby věděl... aby věděl co? Odpověď ho přiváděla k šílenství.

Chlap přesunul kostru na plech tak, aby mohl k peci dotlačit druhou násypku. Anderson ucítil náraz, jak se násypka dala do pohybu, a díval se tupě ke stropu. Když je Mirit mrtvá, nic na světě už pro něj nemá cenu. Dospěl k poslednímu rozhodnutí. Až bude u dvířek do pece, udeří se o ně zraněným zápěstím co nejsilněji. Bolest bude nepochybně tak silná, že mu způsobí bezvědomí dřív, než se ocitne v ohni.

Násypka hlučně dojela před ohniště a Anderson otevřel oči k poslednímu dějství. Měl vidinu. Na stropě se objevil mužský obličej, muž s pistolí a brýlemi proti slunci. Pistole se nehučně otrásla, jako vzduchová pistole, pomyslí si Anderson, a Arab padl mrtvý k zemi. Ta vize byl Hiram.

Američan seskočil s ventilační šachty a jemně Andersena vysvobodil z pout. "Propána," zašeptal, když viděl jeho zraněné zápěstí.

Anderson se na hromadě zvířat posadil a hleděl na kostru u ohniště. Slezl dolů a pokývl na pistolí: "Můžete mi to půjčit?"

Hiram mu beze slova podal zbraň a díval se, jak si Anderson stoupl nad Arabovo tělo a zamířil. Pak k němu přistoupil a klidně řekl: "Tohle musíte odjít." A odjít si pistolí. Anderson zmáčkl třikrát kohoutek a zbraň vrátil.

Klekl si ke kostře a vztáhl ruku. Nedotkl se jí, jen nad ní podržel ruku. Nebyl schopen promluvit, ačkoli by chtěl. Chtěl křičet, řvát, zlořečit, prát se, utíkat... plout v beztížném stavu na oceánu zármutku. A pak si toho všiml. Nechtěl tomu uvěřit, ale nemýlil se.

"To není žena," řekl, "to není žena."

"Jistěže ne," řekl překvapeně Hiram, "to je Shamir."

Anderson byl znovuzrozen jako fénix z popela. "Já jsem myslel..."

"Můj bože," zašeptal Hiram, "vy jste si myslel, že to je kapitánka Zimmermanová?"

"Myslel jsem si, že je to Mirit," zopakoval to Anderson.

"Kapit... Mirit je v pořádku. Ten pacholek si ji chtěl nechat na něco jiného."

Anderson v životě nepoznal takovou radost. Měl rozdrčené zápěstí, hlavu jako na tisíc kousků, byl pokryt zvířecí krví a masem, a byl nepřičetně štasten. Hiram té změně v jeho tváři sotva mohl uvěřit. "Máte ji asi moc rád," řekl s nepatřičným úlekem.

Mirit si snad ani nevšimla, jak zubožené Anderson vypadá. Líbala ho, jako by už nechtěla vydechnout. "Ach, Neile... už mě nikdy neopouštěj."

"Vezměme vás do nemocnice, doktore," řekl Hiram. Anderson prohlásil, že by se nejdřív rád umyl a převlékl.

"Pomůžu ti," řekla Mirit. Šli do prádelny.

Únava, kterou Anderson předstíral, náhle zmizela. "Mirit - ty kultury. Musíme je najít!"

"Zabiješ se!" protestovala Mirit.

Anderson to ignoroval. "Máš ten Kleinův sešit?"

"Mám. Sebrala jsem ho, když mě CIA osvobodila."

"Výborně. Znič ho!"

"Cože?"

"Znič ho. Je tam číslo, pod kterým je uložen Kleinův gen."

"Ale..."

"Nezapomněl jsem na svůj slib. Ale nechci, aby se CIA k tomu genu dostala."

Mirit roztrhala Kleinův sešit a naházela ho do kanálku v prádelně. Anderson se umyl a převlékl. "Musíme pohnout, než začne mít Hiram podezření."

Asi poprvé v celé Kleinově aféře šlo všechno hladce. Našli laboratoř, kde se klonovalo, i zásoby kultur. Bylo tam osm lahvíček, označených číslem 6713. Anderson si je nacypal do kapes a zavřel lednici. "Rychle zpátky do prádelny!"

Dostali se tam, aniž je někdo zpozoroval. Anderson vyndal lahvičky a podržel je Mirit před očima: "A teď mi řekni, že je chceš předat svým nadřízeným."

Mirit mu pohlédla do očí. "Moje povinnost, jako důstojníka izraelské armády..."

Anderson ji přerušil. "Toho se naše dohoda netýká. Nezajímá mě, co si myslí izraelská armáda nebo izraelská vláda.

Potřebuju vědět, jestli ty chceš Kleinův gen předat hodnostářům."

"Ty mi nerozumíš!" bránila se Mirit.

"Rozumím. Schováváš se za uniformu, za svou hodnost, za 'povinnost', a když dojde k nejhoršímu, vždycky můžeš říct, že jsi jen poslouchala rozkazy."

"Co si to dovoluješ!"

"Tak mi to řekni!" trval na svém Anderson. "Řekni mi, že Mirit Zimmermanová je přesvědčena, že Kleinův gen se má pro lidstvo zachovat!" Vtiskl jí jednu lahvičku do ruky. "No tak! Řekni mi to!"

Mirit sevřela lahvičku a v hlavě jí vířilo. Anderson zatím nastrkal ostatních sedm lahviček do kapes špinavého oděvu a

sbalil ho do ranečku. "Radši půjdeme zpátky k Hiramovi."

"Už je vám líp?" zeptal se Hiram, když se vrátili do místnosti se spalovnou.

"Mnohem," řekl Anderson a šel k peci. Hiram přikročil a otevřel dvířka. Anderson se tomu slabě usmál. Hodil ranec do plamenů.

"Počkejte!" řekla Mirit, když se Hiram chystal těžká železná dvířka zavřít. Přistoupila a vhodila na žároviště poslední Kleinovu kulturu.

"Co to bylo?" zeptal se Hiram.

Mirit neodpověděla a dívala se do ohně. "Právě jsem dospěla," řekla nakonec. Anderson se usmál a souhlasně přikývl.

"Neile?"

"Ano?"

"V Surrey by to nemuselo být zas tak špatné... co říkáš?"